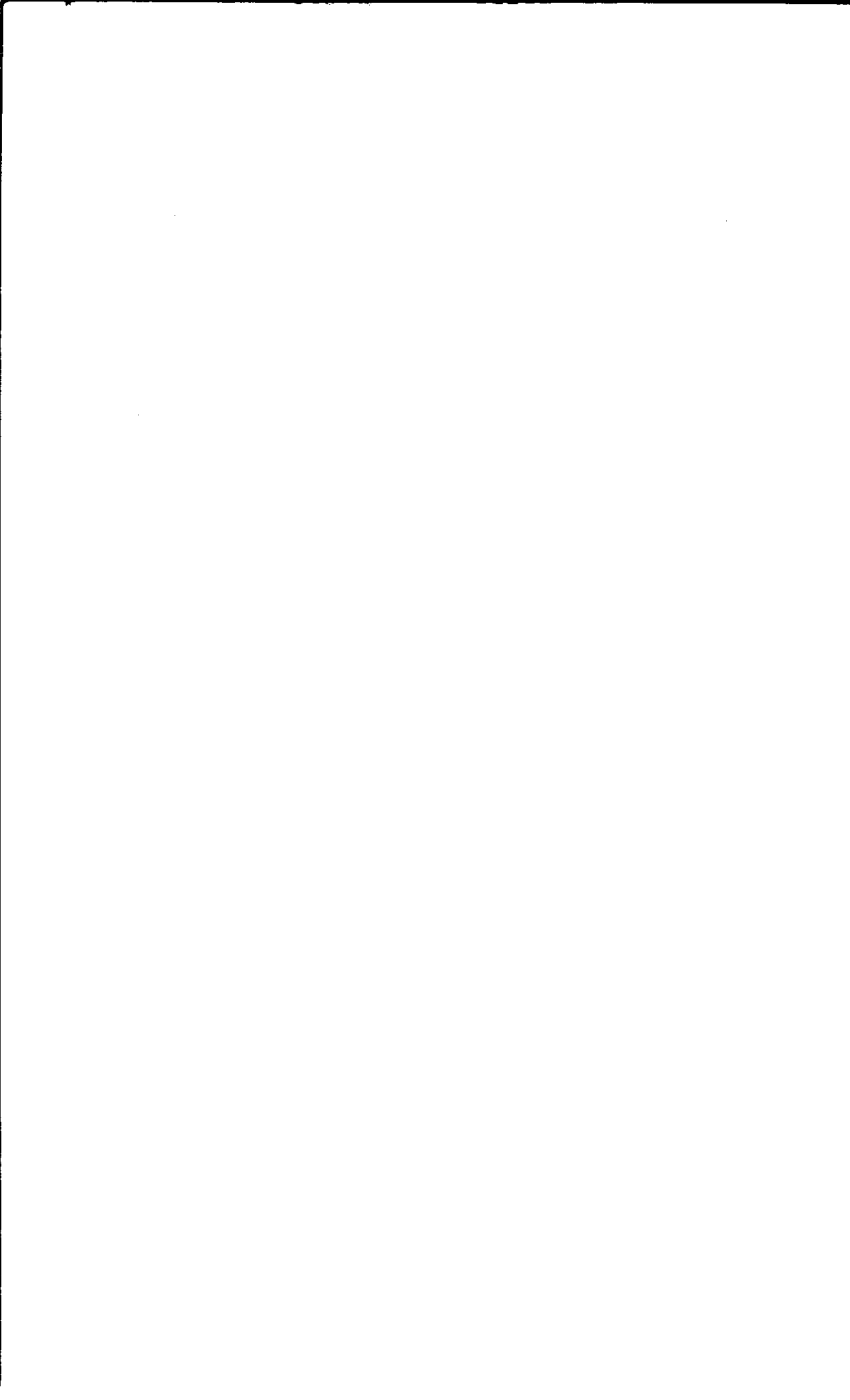

Viktor Zell

Silas Rydgård
Kämpavägen 50
S-181 41 LIDINGÖ
Tel. + 46-8-767 17 19

AMERIKA BEHÖVER EN IDEOLOGI

AMERIKA BEHÖVER EN IDEOLOGI

Av

PAUL CAMPBELL

och

PETER HOWARD

GLEERUPSKA UNIVERSITETSBOKHANDELNS
FÖRLAG AB / LUND

Originalets titel:
AMERICA NEEDS AN IDEOLOGY

Copyright, 1957,
Paul Campbell och Peter Howard

Lund 1957
Skånska Centraltryckeriet

I N N E H Å L L

1. Afrika talar till världen	7
2. Östern går i spetsen	34
3. Asiens fyrbåk	50
4. En idé för Moskva och Washington	80
5. Nästa steg för uppriktiga kommunister	90
6. Mirakler i Mellersta Östern	119
7. "Den betydelsefullaste händelsen i Amerika"	130
8. Det kräver allt	143
9. Amerikas ideologi	160

AFRIKA TALAR TILL VÄRLDEN

AFRIKA talar till världen.

Och i andra hälften av det tjugonde århundradet lyssnar världen.

Våren 1957 stod en afrikan på National Theatre i Washington inför fullsatt auditorium, bland vilka märktes senatorer, kongressmän, ett tvärsnitt av landets ledarskap. Han talade till Amerika. Hans namn är Manasseh Moerane. Han är vice ordförande för de 10.000 svarta lärare, i vilkas händer uppfostran av ungdomen i Sydafrika ligger.

Så här sade han:

”Den verkliga kampen för Afrika av i dag är ideologisk. I den kampen är inte arbetskraft, krigsförnödenheter, pengar och militär styrka i sig själva en lösning. Utan en ideologi kommer alla dessa ting att vara till ingen nytta. Vi behöver en ideologi som går djupt nog för att ta itu med de problem som framkallats och väckts av hat, fruktan, begär — både hos individer och folk. Vi behöver ett ideologiskt svar till kommunismen. Vi behöver en ideologi som är stor nog att ena människor ovan ras, hudfärg, klass. En falsk ideologi kom till Afrika. Människor gav svaret med en annan ideologi — Moralisk upprustning. Afrika behöver en ideologi. Amerika behöver en ideologi.

William Penn sade: 'Människor måste välja att styras av Gud, annars dömer de sig själva till att regeras av tyranner.' Det är en ideologi som världen behöver i dag. En man med en ideologi är i ordets djupaste mening en patriot. En styrka, tränad i demokratins ideologi, är ett lands värdefullaste tillgång."

Den 6 mars 1957 presiderade Joe Scott, även kallad "Mr Los Angeles", den 89-årige advokaten, som föreslog Herbert Hoover till presidentkandidat i Förenta Staterna, vid en middag för tvåhundra gäster från alla världens hörn i MRA:s centrum i sin egen stad, "Änglarnas stad".

Syftet med sammankomsten var att högtidlighålla Ghanas, f. d. Guldkustens, oavhängighet.

Joe Scott gav i gripande ordalag "en gammal mans välsignelse åt den nyfödda nationen".

I Accra begärde och mottog premiärminister Nkrumah tre dagar senare ett fotografi av Joe Scott när denne höll sitt tal i Los Angeles. Vid högtidlighållandet av Ghanas oberoende träffade Nkrumah människor från alla länder. En del erbjöd honom dollars. Andra erbjöd goodwill. Några erbjöd honom möjligheten att leda världens svarta raser mot de vita. En afrikan, tränad i Moralisk upprustning, erbjöd honom en ideologi. Han berättade om sitt eget liv, sin tidigare bitterhet och sina moraliska nederlag, om hur han hade sett vita och svarta män förvandlas och hur han trodde att den enda effektiva kampen för Afrikas folk måste föras på grundval av absoluta moralnormer och Guds ledning. Nkrumah sade: "Detta är vägen." Vad Joe Scott sagt, sändes ut till alla invånare i Ghana över lan-

dets radio, tre gånger på engelska och sedan på Ghanspråket. Det fick omfattande publicitet i pressen.

Redaktören för den största tidningen i landet sade: "Utan Moralisk upprustning finnes det ingen fred i Ghana i dag. År 1954 skulle ingen här ha trott att vi kunde vinna vårt oberoende så fort och utan revolution. År 1954 kom MRA:s skådespel till mitt land, och det betecknade vändpunkten."

Men Joe Scott spelade själv en roll i dessa händelser. År 1955 for han med en grupp på 254 personer från 28 länder till Filippinerna. Bland dem var Tolon Na, den muhammedanske ledaren för 1 1/2 million människor på Guldkusten. Han är en av de mäktigaste männen i landet. Tillsammans lärde sig Tolon Na och Joe Scott att ge en enighetens ideologi till nationer.

Och Tolon Na har enat sitt folk. Han fann sitt land i en allvarlig politisk kris. Hela den del av landet som kallas Nordterritorierna, stod i opposition till Nkrumah. De hotade med att bryta sig loss och bilda en egen stat. Tolon Na sökte ledning från Gud. Han gick privat till Nkrumah. Han bad om förlåtelse för sin bitterhet.

Därefter talade han i parlamentet, ställde allt till rätta och gick tvärs över salen och skakade hand med premiärministern. Krisen avvärdades och Ghanas enhet bevarades. I mars 1957 satte Tolon Na rekord genom att bli omvald till president i Nordterritoriernas råd för femte gången på grund av "visdomen i hans om-döme och uppriktigheten i hans övertygelse". En tidning skrev: "Ett bättre val kunde rådet aldrig ha gjort."

Men låt Tolon Na med egna ord berätta historien om händelserna i Ghana:

"MRA har hjälpt oss att avvärja en konstitutionell

kris. Oppositionspartierna övervägde allvarligt om de skulle vägra ta del i parlamentsarbetet. Då blev vi inom oppositionen genom MRA fria från vår bitterhet och ändrade vårt handlingssätt. Vi vände oss till premiärministern. Han kom oss till mötes. Det var ett underverk. Vi fann en lösning, som var acceptabel för båda parter. Mitt lands självstyrelse var räddad.”

Accra-tidningen *African Morning News* gav följande referat: ”När Tolon Na skulle intaga sin plats bland oppositionsmedlemmarna, gick han under pausen tvärs över salen och hälsade på och skakade hand med premiärminister Nkrumah och andra ledare inom regeringspartiet.” Tidningens chefredaktör kommenterade: ”Moralisk upprustning har kommit i det rätta ögonblicket för att hjälpa oss att bygga vår självstyrelse på säker grund.”

Tolon Na tillfogade följande:

”Vad Abraham Lincoln gjorde för Amerika, gör Moralisk upprustning för Afrika. Den förbinder nationens sår och gör folket fritt.

Jag har funnit någonting verkligt stort att kämpa för i MRA. Dess grundare är en mycket stor man vid namn dr Frank Buchman. Han har sagt att vi, söner och döttrar av Afrika, kan vända strömmen i alla människors sätt att tänka och leva över hela världen. Jag tror att det är sant. Om vi lever ut MRA:s ideologi, kommer vi att påverka världen.

MRA är normalt liv. Det är enkelt: Guds ledning. Vad G u d vill, inte vad jag vill.

Vad betyder det för mig? Jag måste låta min egen vilja brytas och låta Gud leda mig. För mig som ledare för mitt folk betyder det att jag bryter min personliga

ärelystnad. Endast då kan jag, genom Guds ledning, se vad som är bäst för mitt folk.

Dr Buchman säger: 'Detta är Afrikas timme'. Låt oss acceptera den utmaningen och arbeta för att ändra världens sätt att tänka."

Frank Buchman betraktar Afrika som en källa till ljus för världen. Han tror att denna kontinents bestämelse, med dess myller av stammar och dess många raser, består i att vara ett mönster av enhet och frihet för hela världen. I sitt julbudskap 1956 sade han:

"Även den stund som mörkast sig ter
skall Hans ständiga godhet bevisa'

Nationer som inte vill tänka, har blivit nationer som vandrar i mörkret.

Till dem kommer i julens tid från oväntad källa strålen av ett svar.

Den första julen kom vise män från Arabien och Afrika för att bringa Världens Hopp sin hyllning.

I dag kan Arabien och Afrika vara den oväntade källa, som ger svaret till kaos.

Afrika har i dag sänt sina män till Västerlandet för att visa vad frihet för mänskligheten verkligen innebär. De talar genom ett skådespel och en film, som kallas *F r i h e t*¹ och som betecknas som vår tids djärvaste och mest oförvägna grepp om den mänskliga samlevnadens fundamentala problem.

Tidpunkten för ett under är inne. En arab kom för

---

¹ Se kapitel 1, sid. 22.

att frambära sin hyllning till den nyfödde, Egypten skänkte Jesusbarnet en fristad och en afrikan bar korset till Golgata. Rösten från detta Afrika kan tala till varje ödmjukt hjärta i varje land.

'Där själar ödmjukt öppna sig
skall Jesus än gå in'

För nära trettio år sedan studerade en ung man vid Oxfords universitet. Han var en mångsidigt begåvad människa — Rhodesstipendiat, en briljant hjärna och en utmärkt idrottsman, med en säker karriär framför sig hemma i Sydafrika, när han tagit sin examen. Ty han var en Hofmeyr, en av de härskande sydafrikanska familjerna. Hans släktingar hade innehaft sex poster i landets regering.

Frank Buchman var i Oxford vid den tiden. Bremer Hofmeyr träffade honom. Frank Buchmans övertygelse var: "Sydafrika — en resonansbotten för rasernas enighet."

Bremer Hofmeyr greps av detta. Han förvandlades på ett sätt som fångade hela universitetets intresse. Den mest utmanande omständigheten i samband med hans förändring var kanske att han berättade för sina vänner, att han ämnade ägna resten av sitt liv åt att ge en ideologi till Afrika och världen. Han sade att ingen politisk karriär eller befordran kunde i betydelse jämföras med den uppgiften.

Då han återkom till Sydafrika som en av en grupp unga oxfordmän, vilka vid den tiden förvandlats av Frank Buchman, intresserade han George Daneel, som var en "springbok". De som representerar Syd-

afrika i fotboll kallas för "springboks" — och de är nationalhjältar. Men förutom det att fotbollen givit Daneel ett bevingat namn i Sydafrika, har han en omutlighet och en bakgrund som gör att regeringsmedlemmar lyssnar till honom.

Daneel hade förvandlats. Han insåg att då vita sydafrikaner som han själv anser sin ras överlägsen andra, skapas förutsättningarna för blodig revolution. Han kände att han hade handlat orätt. Och det sade han utan fruktan till sina vänner.

Nyheten om Daneels förändring gick från den ena änden av Sydafrika till den andra.

Den nådde generalguvernören, earlen av Athlone, som var släkt med drottning Elisabeth II av England.

Frank Buchman hade överlämnat brev från drottning Sofia av Grekland till generalguvernören. Efter en promenad i trädgården och en kopp te gick earlen av Athlone med Buchman ut till den väntande bilen. Så sade han plötsligt: "Vad jag verkligen skulle vilja veta är hur Ni får tag i en sådan som George Daneel och förändrar honom. Ni har inte talat om det för mig. Kom med in igen." Och de båda männen vände om och gick in igen. Där samtalande de i ytterligare 1½ timme.

Daneels förvandling intresserade också några av de mest revolutionära gestalterna bland de svarta. William Nkomo var en av dem. Han kommer från Pretoria. Han var grundare och förste president för det kämpande ungdomsförbundet av African National Congress, vars plan var att driva alla vita i havet. De vita kallade Nkomo kommunist. Han kallade dem fascister. Nu säger han:

"Jag har alltid varit revolutionär och ägnat en stor

del av mitt liv åt kampen för mitt folks befrielse. Jag trodde att blodig revolution var Afrikas enda hopp. Vid en MRA-konferens såg jag vita och svarta förändras, och jag blev själv förändrad. Jag förstod, att jag inte kunde älska mitt folk, om jag inte var beredd att kämpa för det i en ny dimension, fri från bitterhet och hat. Jag såg här någonting i funktion som var större än nationalismen. Jag såg en ideologi som är överlägsen alla andra, därför att den gäller för alla överallt. Jag tror, att detta är den väg som blir den bästa för mitt folk och för Sydafrika.

Jag brukade beundra de män som skapade splittring, men nu ser jag, att verklig storhet kommer av att man osjälviskt viger sig åt att leva så, att andra finner svaret i sina liv. Jag vill följa denna väg till slutet, och det finns ingen återvändo. Det finns en enighet ovan hudfärg, ovan ras, och det rör vid det djupaste i ens hjärta. Nu är tiden inne att enrullera sig.”

Då sådana män som Nkomo och Daneel började arbeta samman för att ge Sydafrika en förvandlingens ideologi, utgjorde detta ett nytt element i landets historia. George Golding, som är ordförande i Riksförbundet för de färgade folken (av blandras) vilket omfattar 1½ miljon människor, fick höra talas om det. Cynisk till sinnes for han till en MRA-konferens.

Golding hyste en sådan bitterhet mot de vita att han fem år tidigare svurit en ed att ingen vit man mer skulle få komma in i hans hem. Han hade hållit sin ed.

Vid konferensen hörde han Daneel och Hofmeyr ödmjukt tala om sin förändrade inställning och samtidigt ge både sin brinnande övertygelse att Afrika kan visa

världen ett exempel på enighet och sin flammande beslutsamhet att vara pionjärer för denna enighet. Golding säger: "Jag gick hem. Jag berättade för min hustru om vad jag hört och sett. Allt vi kunde göra var att falla på knä och be Gud om förlåtelse för hatet i våra hjärtan som så länge förblindat mig och mitt folk."

Mer än hälften av Sydafrikas regeringsledamöter har tidigare varit studenter vid universitetet i Stellenbosch. En av de ledande studenterna, Jan Loubser, som varit ordförande för alla boerstudenterna i Sydafrika, förnam kraften i utmaningen. Han accepterade den i sitt liv, och med hjälp av MRA:s skådespel tog han svaret rakt in i centrum av Stellenbosch. Därefter anordnades en föreställning av skådespelet för alla raser i Kapstaden. Vid slutet av denna gick Loubser i spetsen för en manstark grupp av Stellenbosch-studenter upp på estraden, och där förpliktade de sig offentligt till att leva för en idé som är giltig för varje människa av vad ras hon vara må. Verkan var elektrisk.

Bremer Hofmeyrs kusin, J. H. Hofmeyr, som vid tidpunkten ifråga var vice premiärminister i Sydafrika, frågade Bremer: "Hur kommer det sig att Moralisk upprustning har vunnit din lojalitet som ingenting annat?" Bremer Hofmeyr svarade: "Därför att den kräver allt."

Vice premiärministern telegraferade till det brittiska underhuset: "Dr Buchmans besök i Sydafrika år 1929 var av nationell betydelse. Det satte i gång något som fått ett stort och varaktigt inflytande över hela landet för försoning mellan raserna, mellan vita och svarta, mellan boer och engelsmän. De demokratiska institutionernas framtid i Sydafrika kan mycket väl till stor del komma att bero på frukterna av detta arbete." Han insåg

att även om det i dag finns många idealister som kallar sig nationalister, kommunister eller t. o. m. imperialister, så är idealismen inte nog i sig själv. Ty en människa eller ett folk som i dessa dagar lever för imperialism eller nationalism är lika mycket en del av tidens splittrande tendenser som en människa eller ett folk som lever för kommunismen. Det behövs en universell idé för att ena världen. Varje idé som utesluter eller exploaterar vem det vara må är för liten för atomåldern.

Manilal Gandhi, Mahatma Gandhis son och redaktör för tidningen *Indian Opinion*, vilken hans fader grundade under sina tidiga kampår i Sydafrika, utgav ett specialnummer av tidningen, som ägnades helt åt Moralisk upprustning. Hans omdöme angavs i huvudrubriken "En ny dimension av enighet mellan raserna i Sydafrika."

Earlen av Athlone stod för en radioutsändning om Moralisk upprustning, som gick ut över hela världen från BBC.

I dag hålles i Sydafrikas stora städer i MRA:s tecken konferenser mellan alla raser och till dessa kommer svarta och vita, afrikaner och boer, européer, indier och folk av blandras.

En afrikan sade: "Det är första gången som jag suttit tillsammans med vita i en offentlig lokal här i min hemstad."

En annan afrikan sade: "Många människor gör upp planer på papperet. Moralisk upprustning går lugnt åstad och gör vad som behöver göras."

Moralisk upprustning råder också bot på några av de svåraste ekonomiska missförhållandena i landet. Ett

av dessa är slumkvarteren — de schabbiga, smutsgråa förorterna, där tusentals svarta bor.

En sydafrikan fann en ideologi. Det var överste Archibald, tidigare stadsingenjör i gruvstaden Springs i guldgruvedistriktet runt Johannesburg. Han fann friheten i att vara ledd av Gud. En morgon skrev han ned tanken: "Du är inte stadsingenjör för 30.000 européer men för 100.000 människor av alla raser." Han gick för att se var de 100.000 människorna bodde. Han såg några av de sämsta bostäderna i världen. Inom honom växte övertygelsen, att man måste starta ett omfattande bostadsprogram för de svarta och att dessa skulle ha tillfälle att bygga egnahem och få den skoling som behövdes därtill. Byggnadsarbete har länge ansetts förbehållet de vita yrkesarbetarna. Lönerna var höga, och husen kostade mycket, mycket mer än en svart kunde kosta på sig. Översten, som genom sin tidigare diktatoriska inställning hade byggt upp en mur mellan sig själv och de människor han samarbetade med, fann i Moralisk upprustning kraften att ena dem. Han gjorde stadens styrelse och européernas fackföreningar till sina bundsförvanter. Han fick deras enhälliga samtycke till att gripa sig an med bostadsproblemet på ett fullkomligt nytt sätt. Han gick till den ledande nationalisten bland de svarta, som alltid betraktat honom med yttersta misstänksamhet. Han bad om ursäkt för sin diktatoriska inställning. De båda männen började samarbeta. De fann några kvalificerade murare. Dessa tränade upp andra. Hus började resa sig med en hastighet av åtta per dag: fyrrarums tegelhus med rinnande vatten, avlopp och inhägnade trädgårdar. De svarta kunde skaffa sig dem för två pund i månaden, en sum-

ma som många förut betalat för ett rum i ett slumdistrikt, där brott hörde till ordningen för dagen.

Inom två månader inbjöd han stadsfullmäktige i Johannesburg till att se hur de första tvåhundra familjerna flyttade in i de nya hemmen och pekade ut det område där 5.000 hus snabbt skulle resa sig. Det mönster han gav håller på att bli en norm för hela landet. Det innebär en betydande, landsomfattande revolution, som inte endast radikalt ändrat bostadssituationen utan även öppnat möjligheten för de svarta att utföra kvalificerat yrkesarbete, vilket länge varit dem förmenat.

Moralisk upprustning är i verksamhet i hela Afrika. I Kenya spelade MRA en avgörande roll i att ge svaret på Mau-Mau. Agnes Hofmeyr är hustru till Bremer Hofmeyr och dotter till framlidne A. G. A. Leakey, en av pionjärerna bland farmarna i Kenya. Här är historien med hennes egna ord:

”Jag stod framför bostadshuset på den farm i Kenya där min familj hade bott. Dörrarna hängde och slog på sina gångjärn. Rummen var tomma. Djungeln höll på att återerövra trädgården. En beväpnad afrikansk vakt, som vi hade tagit med oss från polisstationen, stod uppmärksamt på vakt med geväret i beredskap. För mindre än ett år sedan hade en liga på 60 Mau-Mau-män en natt brutit sig in, dödat min styvmor och burit min far upp på Mount Kenyas sluttning och där begravt honom levande som ett människooffer. En spåkvinna av Kikuyufolket hade sagt att om en god europé offrades till Mount Kenyas gudar, skulle de återsänka Mau-Mau dess vikande lycka. När min far lärde känna Moralisk upprustning, beslöt han sig för att leva så att han aldrig mer skulle skada de svarta. Han talade deras språk

flytande. Kikuyu-stammen hedrade honom med ett namn på deras eget språk — 'Morungaru', vilket betyder 'Högrest och Oförvägen'.

Den 17 augusti 1955 landade de flygplan som medförde en MRA-styrka, i Nairobi och rullade i solnedgången fram till passagerarutgångarna. När medlemmarna av styrkan steg ur, gav Nairobis borgmästare, åtföljd av ledande personer inom Kenyas liv, varje gäst ett varmt och officiellt mottagande å stadens vägnar. Han sade om styrkans besök: 'I dag skrivs historia i Kenya.'

Under de närmaste fem dagarna mötte medlemmar av styrkan statstjänstemän, representativa grupper av farmare, svarta från olika stammar, fackföreningsmän och medlemmar av kvinnoorganisationer.

En märklig händelse var ett stort möte i Kikuyulandet. 7.000 människor kom myllrande ned från bergen, och en del av dem gick 100 engelska mil till hövdingen Waruhius hem i Githunguri. Det var här Mau-Mau hade brutit ut tre år tidigare. De satt i nära två timmar på sluttningen och lyssnade till männen och kvinnorna i MRA-styrkan, som sjöng och talade till dem. Då och då hördes ett prasslande bland löven i ett av de stora eucalyptus-träden, när en av de andlöst lyssnande svarta svängde över benen från den ena sidan av en gren till den andra. Och plötsligt blev alla varse, att träden var fulla av folk, för grenarna började gunga och fick liv, när MRA-kören sjöng 'Hela världen är min granne' på swahili. Gång på gång steg stamhövdingarna upp och applåderade, när först två svarta, Tolon Na och dr William Nkomo, berättade hur de hade blivit fria från sitt hat till den vite mannen och i

stället vunnit hans vänskap, och därefter en grupp européer bad om förlåtelse för den orätt de hade begått emot de svartas eget land.

En medlem av kikuyu-stammen, som en gång hade blivit deporterad för sina förehavanden mot engelsmännen men som nu är en respekterad farmare, steg slutligen upp och yttrade: "Vi har aldrig upplevt en dag som denna i Kiambu-distriktet. Vi har ofta haft européer här tidigare — men har aldrig upplevt något liknande. Aldrig har en europé kommit till oss för att be om förlåtelse för vad han gjort. Vi har insett att MRA:s arbete i Kenya är gott och skaffar oss en ny fred. Vår glädje i dag är alltför stor för att kunna uttryckas. Det utsäde som ni har sått i våra hjärtan är en god sådd, och den kommer att växa."

MRA-styrkan besökte interneringslägret vid Athi-floden, där 1.200 Mau-Mau-fångar hålles inspärrade bakom höga taggtrådsstängsel och vaktorn. Många av dem hör till den hårdföra kärnan inom Mau-Mau, de ursprungliga idégivarna och politiska ledarna. Kommandanten och hans folk har bekämpat Mau-Maus ideologi med MRA:s högre ideologi, vilket haft till följd att 600 av de internerade öppet brutit med Mau-Mau. Detta kräver modiga beslut, vilka utsätter dessa män för den dubbla risken av repressalieåtgärder från Mau-Mau och bestraffning av domstolarna. (Kommandanten för detta läger dekorerades på nyåret 1957 av engelska drottningen som erkänsla för det arbete som utförts vid Athi-floden.)

Hela lägret på 1.500 personer — internerade, in- struktörer, vakter — samlades kring besökarna. En del

var först tveksamma och misstänksamma men mot slutet skrattade och applåderade de.

Våra samtal med fångarna kastade ljus över orsakerna till Mau-Mau. En välkänd sådan är hungern efter egen jord. Men en av Mau-Mau-ledarna som av en annan svart tillfrågades om detta var det huvudsakligaste skälet, svarade: 'Jag tror att det starkaste skälet är att européerna uppträder så överlägset.'

En annan sade efter att ha hört deltagare i MRA-styrkan tala: 'Jag trodde aldrig att en europé kunde be en svart man om förlåtelse. Det gav mig ett nytt tänkande. Jag kommer att ge resten av mitt liv för att gottgöra allt mot de människor som jag har lett på avvägar, och för att bygga en ny värld, inte bara för mitt folk utan för alla människor av andra raser som bor i Kenyas land.'

En fånge kom fram och erbjöd MRA-styrkan ett kuvert, innehållande 26 pund, vilka 150 internerade hade sparat ihop av sin lön, som utgjorde en shilling om dagen. 'Det är lite, men det är allt vi kan ge,' sade han. 'Vi vill gärna ge det, för vi står med er i ert viktiga arbete att förvandla människohjärtan och världen.'

En annan fånge sade om styrkans besök: 'Det var den renaste, mest uppfriskande dagen i våra liv.'

Och en annan: 'Om alla levde ut vad MRA-styrkan talade om, så skulle alla som sitter bakom taggtråd, förändras.'

En man med åtskilliga mord på sitt samvete, sade: 'Om Kenya kan bli som den MRA-styrkan, så kommer jag att kämpa för MRA med allt jag äger och har.'

En av fångarna som tillhörde Mau-Maus inre ledarskap, sade till lägerkommendanten: 'Jag vill bara tacka

er för att ni lät dem komma hit.' Detta var de första ord som han någonsin av egen fri vilja yttrat till någon vit man i lägret.

Samma kväll sprang en kikuyu-tjänare, som kom hem från mötena, in i köket och ropade till kocken: 'Mörkret håller på att lämna vårt land!'

En av de politiska ledarna i Nigeria tillkännagav, att Moralisk upprustning hade räddat hans land med dess 33 millioner invånare från blodig revolution. Till den brittiske ambassadören i Washington sade han dessutom att om inte Moralisk upprustning hade funnits, skulle Mau-Mau ha översvämmat Nigeria.

A. U. D. Mbah, vice ordförande för Nigerias landsorganisation ANTUF, säger: "För mig som fackföreningsledare och politiker har MRA inneburit ett grundläggande beslut. Jag har dragit den oundvikliga slutsatsen, att jag inte kan bygga det fredliga samhälle jag längtat efter på ett program med klasskamp och rasantagonism som grund. En sund fackföreningsrörelse kan inte vara uppbyggd på undermåliga moraliska normer. Fackföreningsrörelsen i Nigeria kan bli ett organ för lagarbete och nationell enighet."

Svarta afrikaner från olika delar av kontinenten för nu ut Moralisk upprustnings ideologi till hela världen.

De skrev, iscensatte och spelade själva med i en pjäs, *Fribet*, som ger deras erfarenheter vidare till miljoner människor. Här följer historien om hur skådespelet kom till. Det är Manasseh Moerane, vice ordföranden för de svarta lärarnas fackförbund i Sydafrika, som berättar:

"'Afrikas folk har ett budskap att ge till världen. Det kommer i form av ett skådespel. Det skall välla

fram ur deras hjärtan och ur fonden av deras erfarenhet. Det kommer att betyda för Afrika vad *Onkel Toms stuga* betydde för Amerika.' Detta var den tanke som kom till dr Buchman, när han lyssnade i nattens stillhet i juli 1955.

'En tanke kommer,' säger han — 'kanske bara en viskning som gör att man lystrar till. Man följer den, och miljoner människor kan berikas, om den blir effektivt omsatt i handling.'

Vi kom från Öst-, Väst-, Syd- och Centralafrika och träffade människor från alla kontinenter på Moralisk upprustnings konferens i Caux i Schweiz. Dr Buchman berättade för oss om sin tanke. Vi samlades och lyssnade också för att finna Guds ledning. Skådespelets handling började växa fram, och inom tre dagar var ett skådespel skrivet. På sjunde dagen uppfördes det. Vi kallade det *Fribet*.

I sin introduktion till skådespelet sade en parlamentsmedlem från Nigeria: 'Detta är Afrikas timme och Afrikas svar.' Från det ögonblicket slungades vi in i historien. Inom några få månader hade *Fribet* setts av 30.000 européer i London, Paris, Bonn, Bern, Genève, Helsingfors, Köpenhamn, Stockholm, Oslo, Milano och så långt norrut som Kiruna ovan polcirkeln.

I Londons West End reste sig publiken och applåderade skådespelartruppen i tio minuter. Tyske ambassadören var närvarande. Han telefonerade genast till sin regering i Bonn och sade: '*Fribet* måste komma till Tyskland.' Och så mottog vi en officiell inbjudan att fara dit.

Efterfrågan på *Fribet* blev så stor att vi beslöt oss för att göra en film. Mer än 2.000 människor skänkte pengar, större och mindre belopp. Ett av de största bi-

dragen kom från en ung Kairostudent. 'Jag har ingenting att ge', sade han, 'utom en klocka, som tillhört min far. Han dog för två månader sedan. Här är en del av mitt hjärta och mina minnen.' För alla skådespelarna innebar det offer. En del slutade sina anställningar. Jag fick lov att ta risken av att förlora min och att bli missförstådd. Det innebar att jag förverkade rätten till pension. Det betyder att jag är borta från min fru och mina barn under många månader. En svensk fotograf, som arbetat för Walt Disney, ställde sig till förfogande på bekostnad av ett fördelaktigt kontrakt. Hela teatertruppen och alla teknikerna gav sina bidrag utan ersättning.

Filmens handling flyttas från Europa till Afrika. Den inledande scenen togs på de majestätiska klipborna vid Abeokuta, i Yoruba-området, där Alaken från Abeokuta, Sir Ladapo Ademola II, samlade 2.000 av sina undersåtar och hövdingar för massscenerna. Oban av Lagos, Adele II, lånade oss sina regalier och besökte vår studio för att ge råd. Vi fick också hjälp av fackföreningsledare, studenter, av en ledare för torgfruarna, av armén, regeringen, skolorna och religiösa ledare. Över 10.000 svarta afrikaner, som vet vad MRA gör för världen, bidrog genom att delta i massscenerna.

En av de färgstarkaste scenerna inspelades på stränderna av den majestätiska floden Niger i Östnigeria under medverkan av Obin av Onitsha, som är hävdvunnen härskare över denna historiska flodhamn, och med hjälp av hövdingarna från Ibo-, Yoruba- och Hausa-stammarna. 6.000 människor deltog i dessa festscener. Några av palatsscenerna togs på den vackra borggården hos Ewin av Ado Ekiti i Västnigeria. En medlem av högsta

domstolen, en engelsman, upplät sitt hem. Detsamma gjorde en nationalistledare. Män och kvinnor ur politiska partier, som stod i våldsam opposition mot varandra, människor av olika raser, språk och tro, som i vanliga fall inte skulle ha kommit överens om någonting, enades för att medverka i uppgiften. En begåvad amerikansk negermusiker, Jim Owens, kom för att skriva musiken. Så uppfyllde *Fribet*, redan under det att den tillkom, sitt syfte: att ena människor ovan klass och ras. För att citera dr Frank Buchman: 'Detta är Afrikas timme. Inför en gudsledd enighet kommer varje problem att lösas.'

Prins Wan, ordförande för FN:s generalförsamling, sade efter en förhandsvisning av *Fribet* för FN-delegaterna: "Alla måste se denna film."

Världspremiären på filmen *Fribet* ägde rum i den berömda Egyptian Theatre i Hollywood den 12 februari 1957. Det blev en oerhörd succé.

Här följer en recension, som skrevs av den amerikanska teaterrecensenten Hazel Flynn och som stod att läsa i nio västkusttidningar med en läsekrets på över 300.000:

"AFRIKA TALAR TILL VÄRLDEN

I går kväll upplevde jag en film som kan komma att ändra inriktningen av mitt liv. Den kommer förvisso att göra mig mycket mindre kritisk mot dem som försöker göra sitt bästa att lösa Förenta Staternas och även världens problem.

Filmens titel är *Fribet*. Egendomligt nog kommer den från Afrika och har skapats av svarta afrikaner på den stora s. k. 'mörka kontinenten'.

Denna kontinent ser nu allt annat än mörk ut, såsom filmen visar. För precis som blommorna där kanske är mera levande än någon annanstans i världen, så visar tydiligen Afrikas innersta väsen på ett märkligt sätt vägen till fred och broderskap i världen.

Afrika uttrycker här ett den goda viljans budskap och erbjuder vad som kanske är den enda lösningen på atomhotet. Filmen som helhet är förbluffande. Den har upptäckt nyckeln till verklig enighet och frihet inte bara bland afrikanerna själva utan mellan alla folk.

För den som under sin egen livstid har sett Afrika utvecklas från ett stadium av idel felslagna försök på uppfostrans område, är synen av de afrikanska stammarnas ledare, som deltar inte bara i sin egen nations rådslag utan även i internationella grupper, som tar itu med den moderna civilisationens och särskilt atomålderns komplicerade problem, såsom ett underverk från bibelns dagar, utspelat inför ens egna ögon.

Moralisk upprustning stod som värd vid den internationella premiären på *Fribet* i går kväll på Egyptian Theatre. Jag vet inte om biograferna kommer att få visa filmen, men jag hoppas det. Det är inte bara så att den kommer att ha en väldig dragningskraft på publiken på grund av sina enastående vyer och panorama från denna ovanliga kontinent, där civilisationens vagga har stått, utan världen i sin helhet hungrar nu också efter den filosofi som filmen utvecklar.

Fribet, som fotograferats i färg och wide screen, är historien om det moderna Afrika, författad (för att använda dess egna ord) 'mot bakgrunden av erfarenheten och övertygelsen hos afrikaner från hela Afrika av Manasseh Moerane, Ifoghale Amata, förutvarande

ordförande för studenterna vid Ibadans universitet i Nigeria, och Abayifaa Karbo, medlem av Guldkustens parlament.'

Det lag som skapade filmen, bestod av människor från tolv nationer. Den ansedde svenske filmfotografen, Rickard Tegström, som också arbetar för Walt Disney, och Aimo Jäderholm, ledande finsk kameraman, fotograferade den.

Fribet har framställts i England och redigerats av engelsmannen Vernon Messenger. Den eggande musiken är skriven av James W. Owens, en negerkompositör från Danbury, Connecticut, USA. Han reste närmare 5.000 km i Afrika för att få tag på autentiska melodier bland de infödda. BBCs konsertorkester spelade in hans musik under medverkan av äkta afrikanska trumslagare. Sammanslagna negerkörer från Detroit, Michigan, sjunger i bakgrunden, och Calabar-kören, en grupp av sjungande trumslagare, som är populär i afrikansk radio, gör sin världsdebut på film.

Afrikanska hövdingar, aristokrater och parlamentarer lånade ut en del av den autentiska rekvisitan. Många av dessa ledare och omkring 10.000 afrikaner deltar i storn.

En stor tänkare, doktor Frank Buchman, ledare inom Moralisk upprustning, har med sitt gudabenådade ledarskap bistått och inspirerat vid genomförandet av hela detta projekt.

De som skapade *Fribet*, tog inte ett öre för sitt arbete. Män och kvinnor med åskådningar som stod i våldsam motsättning, övertalades att uppträda i filmen och bidra till att sända dess storslagna budskap ut över hela världen.

Kort sagt rör sig storyn om kungen av Bokondo, vars rike är söndrat på grund av orättfärdigheter, som begåtts av imperialister som erövrat landet och administrerar det, och på grund av ärelystnaden och avundsjukan hos de politiska ledarna inom hans eget folk. Det råder oenighet och misstro överallt, och revolutionen synes hotande nära, när en ny skatt som folket anser orättvis, tillkännages. Då reser en av stammens medlemmar till en session i världsrådet i Genève, där han frapperas av att det är samma missförhållanden som omintetgör alla ansträngningar där... att t. o. m. när människor samlats för alla nationers bästa, tycks de vara ur stånd att åsidosätta sina fördomar.

Tillsammans med andra, som tagit starkt intryck av denna tragedi, får afrikanen lära känna en stor idé... att lösningen på världens problem först måste börja i människornas egna hjärtan. Han återvänder till sitt land, besluten att själv vara ett exempel, och hans osjälviska önskan att endast tjäna smittar snart av sig och sprids bland ledare i hela Afrika... Utgången blir den att ett attentat mot honom misslyckas och sann enighet uppnås.

En hel del kvinnor såväl som män innehar viktiga roller, och där finns humor likaväl som spänning och äventyr. Tekniskt sett står den i nivå med de bästa professionella filmer.

Den förnämsta lärdom som *Fribet* ger är, att om stammar, så olika och avundsjuka på varandra som de afrikanska, verkligen kan enas och ge ett exempel på broderskap, så kan alla folk göra det. Den lär också alla folk att frukta de splittrande individer som uppträder som patrioter men som i verkligheten bara söker ersätta

en form av slaveri med en annan, inom vilken de själva skall ha en nyckelroll.

Bland de många skakande ställena i dialogen till *Frihet* anför jag följande:

STATSMINISTERN: En ny dimension i vårt sätt att tänka och leva håller på att utbreda sig i världen. Det finns män som ger sina liv för att omskapa världen. Den nya människotypen är människor som har besegrat fruktan, begär och bitterhet i sina egna liv, så att de kan ge klarhet, där andra människor är förblindade av sin lidelse.

NATIONALISTLEDAREN: Men en man behöver makt, om han skall vara ledare.

STATSMINISTERN: Den största makten i atomåldern är Gud som verkar i en människas hjärta.

Och detta är vad en svart arbetarledare säger:

'Den säkraste grund, på vilken man kan bygga frihet och enighet, är en förvandling i människor. Endast på grundval av VAD som är rätt och inte VEM som har rätt, kan det uppstå sann enighet mellan arbetare och arbetsgivare.' "

Vid Washington-premiären på filmen *Frihet* på National Theatre var den fyrdubbla kön av människor en halv engelsk mil lång. Hundratals som inte fick plats i den packade teatern, gick till ett hotell i närheten för att se andra MRA-filmer. Verkan av *Frihet* var så stark, att ledare inom kongressen hjälpte till att arrangera en specialföreläsning i kongressens bibliotek, till vilken alla senatorer och medlemmar av representanthuset var inbjudna.

Vid den privata förhandsvisningen av filmen i Globe

Cinema i Accra kom 1.000 gäster, ledare för den nya nationen, som svar på inbjudan. Efteråt satt hela publiken i djup tystnad. Slutligen sade en av ledarna i Ghanas frihetskamp: "Man kände närvaron av en högre makt. Jag kommer inte att kunna sova i natt, så upp-tagen kommer jag att vara av den."

Efter filmen sade han till sina vänner: "En våg som bryts, står fram som en symbol för mig." Hans vänner sade att den symbolen representerade beslutet att bryta med alla gamla livsformer.

Kring den plats, där en medlem av Nkrumahs regering satt, laddades det största intresset upp i Globebiografen den kvällen. Han kommer från Kumasi, centrum för National Liberation Movement (nationella frihetsrörelsen), som hade stått i våldsamt opposition mot Nkrumah. Han hade hotats till livet, om han återvände hem. Hans syster blev skjuten. Han skulle ha mördats, om han infunnit sig vid hennes begravning, men han kom aldrig.

När de slutligen steg upp från sina platser, vände sig regeringsmedlemmen om och sade i närvaro av sitt lands ledare till sin opponent: "Här finns någonting för er — och för mig."

Den andre svarade: "Det är för oss alla", och räckte fram handen. De skakade hand under tystnad och visste inte vad de skulle säga mer.

Så tillade regeringsmedlemmens opponent: "Ni kan gå hem i trygghet nu."

Följande budskap sändes med telegram till talman Rayburn och senator Green i Washington vid specialföreställningen av *Frihet* i kongressens bibliotek i april

1957 (Senator Green, som är ordförande för senatens utrikesutskott, introducerade filmen.):

"Asiatiska nationer, församlade i Baguio på Filippinerna,² hyllar ert initiativ att visa filmen *Fribet* i Förenta Staternas kongress. Den asiatiska premiären på *Fribet* här denna vecka bevistades av delegater från 27 nationer, som deltagit i den asiatiska konferensen för Moralisk upprustning. Det är en försynens skickelse, att denna överväldigande film visas för våra folk vid denna kritiska tidpunkt, och den måste nå Asiens miljoner.

Den ideologi som framställs i filmen *Fribet*, är den ideologi som Asien behöver. Det är den enda verkliga grundval, på vilken öst och väst kan enas. Där diplomatin har misslyckats i att möta vårt djupaste behov, där lyckas Moralisk upprustning. Den bryter ned murar av hat och bitterhet och skapar förtroende och enighet. Den öppnar vägen för gottgörelser och konkreta överenskommelser.

Vi är tacksamma för de tre amerikanska bröderna

---

² En asiatisk församling för Moralisk upprustning hölls i Baguio 29 mars—8 april 1957. 250 delegater från 27 länder deltog. Framlidne president Magsaysay i Filippinerna gav konferensen sitt starka stöd ända till dagen för den flygolycka genom vilken han omkom, och president Garcia, hans efterträdare, kom jämte medlemmar av sin regering med extratåg för att deltaga i konferensen. Under loppet av åtta dagar gav filippinska pressen 15 meter spaltutrymme åt sina rapporter om konferensen. Delegater bringade budskap från Nobosuke Kishi, Japans premiärminister, U Nu, Burmas premiärminister, Mohammed Hatta, förutvarande vicepresident och en av grundarna av Indonesiska republiken, och president Diem i Vietnam. General Ho Ying-chin, förutvarande premiärminister och överbefälhavare för de kinesiska nationaliststyrkorna, representerade generalissimus Chiang Kai-shek.

Colwell,³ som efterkom framlidne president Magsaysays begäran att de skulle komma till Baguio. De har spelat en avgörande roll i att skapa den anda i vilken enighet håller på att smidas mellan våra folk.”

Detta telegram var undertecknat av representanter för 9 nationer:

General Ho Ying-chin, ordförande för militärstrategiska rådet på Formosa.

Senator Roseller Lim, Filippinerna.

Niro Hoshijima, medlem av japanska parlamentet, förste rådgivare till regeringen.

Senator Kato, medlem av utrikesutskottet, Japan.

Yoong Sung Soon, ordförande för utrikesutskottet i den koreanska nationalförsamlingen.

R. P. Sunarto, direktör för Radio Indonesia.

Devar Surya Sena, Radio Ceylon.

Dato Mahmoud Bin Mat, förutvarande talman i den lagstiftande församlingen, Malaya.

Maung Maung Khin, redaktör, *New Light of Burma*.

Rajaram Shastri, parlamentsmedlem, Indien.

Världen lyssnar till dessa afrikaner och deras budskap om Frihet — inte för att de är afrikaner utan för att de har en ideologi.

Vad är en sådan ideologisk styrka värd för deras land och för världen? Den är oskattbar. I dess händer, med en ideologi, vilar frihetens framtid.

Ty män som Hofmeyr, vars förvandling och beslut som ung man i Oxford öppnade dörren för en ideologi till den afrikanska kontinenten, demonstrerar den högsta

---

³ Se kapitel 4, sid. 83.

form av tjänande och den sannaste form av fosterlands-
kärlek. Sanningen är att Hofmeyr, samman med de män
av alla raser som nu kämpar vid hans sida, har gjort
mer för demokratin än den mest framgångsrike affärs-
mannen, den modigaste soldaten, den mest hyllade poli-
tikern i hans generation. Om fler unga män av hans
generation hade satt ideologi först, skulle världen i dag
 varit annorlunda.

Om fler unga män i denna generation sätter ideologi
i första rummet, skall vi få se en annorlunda värld i
morgon.

I den fria världen måste framgångsrik statsmanna-
konst innebära att mångdubbla antalet män, som har
träning, övertygelse och erfarenhet nog att ge en ideo-
logi, som har svaret till miljonerna.

ÖSTERN GÅR I SPETSEN

I Washington sade en hög tjänsteman i utrikesdepartementet helt frankt: "Vi vet inte vad vi skall göra med Asien."

Vad har då gjorts?

Folk i allmänhet tänker på sådant som dollars, "hardware" (varmed Washington menar kanoner, tanks, flygplan, bomber) och statsbesök av asiatiska ledare i den amerikanska huvudstaden, medan de som råkar tycka illa om gästens politik demonstrerar mot honom utanför hotellen och på trottoarerna. Bristen på ideologi gör politiken meningslös.

Samtidigt har ideologer som Chou En-lai en uppfattning om historiens utveckling i vilken det finns rum för alla asiatiska och afrikanska länder. De företar ständigt, obarmhärtigt, skickligt och strategiskt den ena manövern efter den andra för att vinna hela världsdelar för den uppfattningen. De förstår att god vilja och materiell hjälp aldrig kommer att avgöra Asiens framtid. Den avgöres genom att människors tankar och hjärtan totalt erövrar för ett världsomfattande mål.

Också Frank Buchman förstår detta klart. Hans bud till Asien är både ideologiskt och osjälviskt. Han betraktar Asien som en kraftfull omdanare av mänsklighetens historia. Och i motsats till smärre ideologer som

förfäktar materialismen, vill han inte utnyttja Asien och Afrika för mänskliga maktplaner eller system. Han arbetar för att hjälpa Asien fram till och hålla Asien fast vid dess högre bestämmelse — att användas av Gud i Hans världsplan, där det inte finns någon plats för fattigdom eller tyranni.

Han anslog en ton, som fortfarande genljuder runt Asien, då han sade till tusentals arbetare på de asiatiska risfälten: "Det finns tillräckligt med ris i världen för allas behov men inte för allas begär. Om alla hade omsorg nog och alla delade med sig tillräckligt, skulle då inte alla ha tillräckligt?" Han tillade: "Inför en gudsledd enighet kommer varje problem att lösas. Tomma händer kommer att fyllas med arbete, tomma magar med mat och tomma hjärtan med en ideologi som ger verklig tillfredsställelse."

U Nu är en nyckel till Asien. Ledare i den kommunistiska och den icke-kommunistiska världen har förtroende för honom. Han är premiärminister i Burma, ett land som tillsammans med Thailand förser Indiens hungriga miljoner med deras största risskål och som genom sin historia har viktiga ekonomiska förbindelser med såväl väst som öst.

Då Frank Buchman omnämnde ett en och en halv timme långt samtal mellan sig själv och U Nu i premiärministerns residens i Rangoon i maj 1956, sade han: "Jag har aldrig tillbragt en mera minnesvärd tid med någon statsman."

Han hade just rest tusentals kilometer med flyg. Hetan stod på sin höjdpunkt. "Säg mig," sade U Nu, "varför beslöt Ni att göra denna ansträngande resa just nu?" "Åh," svarade Buchman, "det var ledning. Jag hade

föreställt mig att jag skulle vara i Nya Zeeland och Australien i två år. Så fick jag för några dagar sedan i Nya Zeeland den här tanken: 'Du måste skynda tillbaka. Skynda, skynda, skynda. Världen går mot förtvylade dagar. Nu har tidpunkten kommit att anta U Nus inbjudan att besöka honom.'

"Sedan lyssnade jag igen," sade han, "och en hel plan utvecklades. 'Res till premiärminister Hatoyama i Japan, Chiang Kai-shek i Formosa, Magsaysay i Filippinerna, Diem i Sydvietnam, Pibulsonggram i Thailand. Därefter U Nu'" Och leende tillade han: "Så här har Ni mig."

U Nu blev intresserad. "Berätta om ledning för mig," sade han. "Jag ägnar mycken tid åt meditation. Jag har ett hus vid en sjö dit jag reser för att meditera. Men jag får inte någon sådan klar vägledning som den Ni beskriver. En gång hade jag den tanken att min dotter som befann sig ett 30-tal km längre bort, var sjuk. Och det var hon. Men," tillade han, "jag tror inte att det var särskilt betydelsefullt."

Frank Buchman svarade att varje gudsgiven tanke är betydelsefull, hur liten den än tycks vara just vid tillfället ifråga.

"Är Edra tankar klara?" frågade U Nu. "Ja," svarade Buchman, "så klara att jag skriver ner dem."

Så blev det länge tyst.

Sedan sade U Nu: "Detta är viktigt för mig. Som premiärminister står jag inför problem som är för stora för att det mänskliga förnuftet skall kunna lösa dem utan hjälp."

Han talade om nödvändigheten av enighet och styrka

i den icke-kommunistiska världen — och om sitt behov av att lösa det problem som uppror och omstörtande verksamhet inom Burma utgör. ”Vi har förändrat människor i Burma,” sade han med ett leende, ”men de har förändrats i fel riktning. Innan vi fick oberoende, lovade de att stödja regeringen. Sedan reste de till en konferens i Calcutta. Partilinjen förändrades — och det gjorde de också. Nu använder de våld mot regeringen. Kan sådana människor förändras?”

Frank Buchman talade om hur en ny människotyp skapas, om den förvandling som behövs lika mycket i väst som i öst. ”Västern har inte denna hemlighet ännu,” sade han. ”Vi lever inte längre ut en tro. De upplysta människor eller kanske den upplyste mannen, som kan leda världen in i en ny fas, skall kanske komma från Östern.”

Han talade om festligheterna i Rangoon veckan därpå, vid slutet av den Sjätte buddhistiska synoden (en dylik hålles vart 500:e år) vilken hade arbetat i två år med att revidera de 40 volymerna buddhistiska skrifter. Denna synod firade 2.500-årsminnet av Buddhas uppenbarelse. ”Denna nya period kan öppna dörren till en ny värld för alla människor överallt,” sade Frank Buchman. ”Varje människa kan upplysas av Gud och ge detta slags ledarskap.”

Han gav sin övertygelse att Asien skulle kunna visa vägen. Han sade till U Nu att nyckeln till Kinas framtid kanske låg i dennes händer, därför att han har förbindelser med detta lands ledare som ingen annan statsman i den icke-kommunistiska världen.

Efter en och en halv timme skildes de båda männen åt. De gjorde det med saknad.

Den 5 juni 1956 tillkännagav världspresen att U Nu hade avgått som premiärminister för sitt land.

Två veckor senare besökte en burmansk regeringsmedlem, gruvministern, dr Buchman i hans londonhem. Han medförde gåvor från U Nu. Och han berättade vad som hänt vid U Nus avgång. "Det var ett förvånansvärt regeringssammanträde," sade gruvministern. "U Nu anlände som premiärminister. Han sade oss att han hade mediterat. Då han lyssnade hade en tanke kommit till honom med stor kraft: 'Avgå. Avgå nu. Nu är tidpunkten kommen då du skall ägna dig åt att möta det verkliga behovet i landet.' Hans övertygelse var att i en tid då kommunismen gick framåt i landet genom män som kunde bli köpta eller göras till föremål för utpressning på grund av sitt begär efter pengar, makt, kvinnor eller män, skulle Burma gå under utan ett nytt moraliskt klimat. Nationens liv berodde på om man kunde finna ett svar. Han kände att detta var den uppgift som han var kallad till. Han behövde bli fri från de dagliga kraven som följde med att vara premiärminister. Vi protesterade. Han var orubblig, övertygad och övertygande.

"Så till slut," sade gruvministern, "kom vi överens om att låta honom avgå, men endast sedan han givit sitt ord på att han skulle återta sin post inom ett år. Den osjälviskhet som U Nu förde in i det regeringssammanträdet, förändrade oss övriga. Då det gällde att välja U Nus efterträdare, föreslog varje minister någon av de andra för uppgiften. Det var en konferens som skapade enighet. Den var osjälvisk. Var och en ansåg verkligen, att de andra var bättre än han själv."

På kvällen lördagen den 23 juni 1956 talade U Nu i

radio till folket. Pressen återgav talet för världen. Det var en appell till folket med en bön om dess hjälp att bemöta omstörtningens och infiltrationens faror. En fientlig femtekolonn, sade han, kunde ta makten, om man inte i tid fann ett botemedel mot korruption och orättvisor.

U Nu tillade: "Som premiärminister var jag långt ifrån tillfreds med situationen. Men förutom att ha gjort väsen av det och företa en del arresteringar har jag inte varit i stånd att göra upp planer för att utrota det onda. Denna försummelse från min sida har varit mitt största fel som president i AFPFL (regeringspartiet). Under sådana omständigheter är jag som president för AFPFL den huvudansvarige för det nuvarande dåliga tillståndet inom denna organisation." Han fortsatte: "Vi har ett ordspråk i Burma: 'Det är föräldrarnas skuld om barnen är dåliga.' Ledarna anses därför ansvariga, om deras efterföljare är dåliga. Man måste ställa sig inför domen. Om man därför finner att det är fel på efterföljarna, bör ledarna inte skydda dem bara därför att de råkar vara deras efterföljare... Låt mig vara uppriktig. Vårt regeringsparti kan aldrig förstöras av utomstående. Den enda fiende som kan förstöra oss, finns inom våra egna led — män som missbrukar makt, som exploaterar den för själviska intressen, som är korruperade och som 'inte hyser betänkligheter mot att botanisera på sin egen mors grav'.

Om vi går till verket på det rätta sättet, så kan allt redas upp inom ett år. I denna värld finns det ingenting som inte kan ställas till rätta. 'Ett styng i tid sparar nio andra.'

Sanningen att säga så var jag själv en kanalje i min

ungdom. Jag tycker att jag har varit med om alla de skamliga saker som man kan tänka sig. Jag är säker på att vem som helst, som kände mig innan jag var 18 år och som återser mig nu, inte kommer att tro sina egna ögon. Förändringen i mig har varit fenomenal. Om jag kan förändras — varför inte också andra inom AFPFL som behöver förändras?

Jag påminner mig just vad min fader sade till mig då jag levde i sus och dus. En dag kallade min far mig till sig och sade: 'Min son, om du måste äta upp all maten vi har, så lämna ingenting kvar åt mig. Jag bryr mig inte om ifall jag måste svälta. Om du måste ha alla de kläder vi har, så ta dem alla. Jag bryr mig inte om ifall jag måste leva i trasor. Det är endast en sak som jag väntar mig av dig. Jag kommer att vara glad så länge mina kära söner inte är onda människor.' Jag vill gärna anslå en liknande ton. Om det finns rättmätiga förmåner i AFPFL, så ge dem allihop till andra. Jag vill inte ha någonting. Jag upprepar det — jag vill inte ha någonting för mig själv. Jag kommer att vara glad utan dem. Om bara mina kolleger var med på det, så skulle jag t. o. m. vara glad att avstå från posten som president i AFPFL och bli en vanlig medlem och utföra mina plikter enligt bästa förmåga.

Även om jag har åtagit mig ansvaret för att rensa upp AFPFL, kan jag inte göra någonting ensam. Fullt samarbete med alla goda människor i AFPFL är väsentligt. Därför ber jag Er att hjälpa mig i denna stora kamp mot allt ont i vår organisation."

I november 1956 besökte U Nu Chou En-lai i Peking, president Ngo Dinh Diem i Vietnam och premiärminister Nehru i Indien. Kinesiska styrkor hade ockuperat

burmanskt område. Världspresen talade om krig och krigsrykten, som skulle kunna sätta Asien i brand. U Nu kunde i Peking rädda situationen.

I Vietnam stärkte han frihetens sak. Inför Chou En-lais besök i Nordvietnam några dagar senare gjorde den kommunistiska propagandan — som i stor utsträckning accepteras av de neutrala nationerna — gällande att Sydvietnam efter att ha blivit befriat från fransmännen nu endast var en bricka i den amerikanska "dollarimperialismens" spel. Det kommunistbehärskade Nordvietnam var därför, sade kommunisterna, den enda oberoende delen av landet och representerade på ett sannare sätt vietnamesernas vilja.

Då U Nu anlände till Saigon i Sydvietnam, var hans första uttalande till pressen: "Jag har varit i Ert land endast ett par timmar, men jag kan se att Ni verkligen är fria och oberoende." De asiatiska länderna och det neutrala blocket tog hans omdöme för gott.

Från Saigon reste U Nu i bil tillsammans med president Diem till gränsen i norr. Där sade U Nu till flyktingarna och till världspresen: "Er president är en man av största oförvitlighet. Det arbete för att reorganisera landet som han har utfört, är ett värtaligt bevis på hans förmåga."

Då U Nu sedan steg ombord på sitt flygplan i Saigon, sade han: "Jag hoppas att den dag snart kommer, då Ert land och mitt kan utbyta ambassadörer."

Vid sin återkomst till Burma sände U Nu president Diem en inbjudan att besöka Burma. *Gazette de Lausanne*, som har stort inflytande i diplomatiska kretsar, skrev den 6 december 1956 följande kommentar: "U Nus besök hos president Diem innebar en stor diploma-

tisk konsolidering. En betydande och välförtjänt diplomatisk framgång — en tribut till de framsteg som har gjorts sedan Genève-mötets mörka dagar. Det behövdes detta besök av U Nu (som efter sitt besök har träffat Nehru) för att hjälpa Vietnam ut ur den diplomatiska isolering, vari de neutrala asiatiska länderna har hållit det.”

Hindustan Times i New Delhi kommenterade vid samma tidpunkt: ”Under de två år som president Diem har suttit vid makten har han uppnått imponerande ting.” Och *Times of India* sade: ”Det är första gången på 10 år som detta område har haft en effektiv administration med ett verkligt mål.”

U Nus tal till studenterna vid universiteten i Indien rubricerades i *Hindustan Times* för fredagen den 23 november 1956: ”Moralens absoluta normer”. Artikeln lyder: ”Burmas förre premiärminister U Nu fördömde i går den nuvarande tendensen i världen att glömma principerna om personlig, nationell och internationell moral. ’Er egen framtid, Ert lands framtid och världens framtid hänger på förverkligandet av moralens absoluta normer’, sade U Nu. Den bittra kampen mot kolonialväldet, tillade han, hade efterlämnat ett arv av brist på disciplin och felaktiga perspektiv bland olika grupper och studenter i Indien och Sydostasien... den nationella kampen borde nu föras mot fattigdom, sjukdom, analfabetism och ekonomisk underutveckling... en anda av tolerans, förståelse och sympati var en förutsättning för harmoni i relationerna mellan människor, och ’frånvaron av denna anda är den verkliga orsaken till konflikter och krig’, sade han. Moralens normer är absoluta, sade han. I fråga om färger kan man tala om

olika nyanser och övergångar, t. ex. mellan svart och vitt. Men i fråga om moralen kan det inte finnas något mellanstadium, och skiljelinjen mellan dåligt och gott uppförande är alltid klar och skarp."

Under samma besök i Indien talade U Nu och Indiens vicepresident dr Radhakrishnan vid ett offentligt möte. Radhakrishnan sade: "Det finns en universell lärosats inom alla trosbekännelser — pånyttfödelsen av människan och förvandlingen av hennes karaktär. Om vi önskar fred", tillade han, "måste människans natur förvandlas." U Nu förklarade att människor inte längre behöver hämmas av fruktan, oärlighet eller sexuell omoral. Han sade att vi genom meditation kan finna svaret.

I början av 1957 fullgjorde U Nu sitt löfte till sin regering. Han återvände till Burma och blev åter premiärminister. Det är en hyllning till den verkliga osjälviskheten hos både honom själv och hans regering, att de män, som i hans frånvaro hade hållit maktens tyglar i sina händer, med glädje återlämnade dem till honom, då tiden var inne för honom att återinträda i tjänst.

Det finns naturligtvis en lång förhistoria till dessa avgörande händelser i Burma.

Frank Buchmans kännedom om Burma går fyrtio år tillbaka i tiden. Sedan dess har ledande män i Burma varit hans vänner. U Tin Tut, som genomförde förhandlingarna med engelsmännen om oberoende för sitt land och blev utrikesminister i den första fria burmanska regeringen och som dödades av en bomb, fäst vid motorn i hans bil, hade varit i Caux. Han var Frank Buchmans gäst i London. "Det enda ljuset i en mörk värld är det aldrig svikande ljuset från MRA", var hans uppfattning.

Aung San är det moderna Burmas hjälte. Han var sitt lands befriare. En av sina sista måltider i England intog han tillsammans med medlemmar av sin regering i Frank Buchmans hem i London, innan han flög tillbaka till Burma, där han blev nedskjuten under ett regerings-sammanträde.

Hans änka, madame Aung San, som för sina egna förtjänster upphöjts till regeringsrang på livstid, besökte med sin dotter Caux då hon var hälsominister. 1951 bevistade hon en demonstration för Moralisk upp-rustning i Gelsenkirchen i Tyskland. Förbundskansler Adenauer hade inbjudit dr Buchman att anordna en demonstration för demokratin ideologi samma dag som den stora kommunistiska ungdomsdemonstrationen ägde rum i Berlin. (Följande dag rubricerade den tyska pres-sen sitt omdöme: "Berlin i skuggan. MRA det grund-läggande svaret.")

Många burmanska journalister, affärsmän, politiska och kulturella ledare samt studentledare har varje år sedan krigsslutet kommit till MRA-konferenser i Caux och Mackinac Island. Burmas buddhister är mycket in-tresserade av Moralisk upp-rustning. Då Frank Buchman anlände till Burma som U Nus gäst mottogs han av U Rewata, en hög abbot i Rangoon. Abboten kom till re-geringens gästhem klockan sex på morgonen med en gåva, bestående av frukt och hans egen solfjäder — en värdefull tillhörighet i ett varmt land.

Tre år tidigare hade abboten varit Frank Buchmans gäst i Amerika. Han kom nedstämd. Han hade ägnat sitt liv åt freden. Folken syntes närmare kriget än nå-gonsin. Han planerade att dra sig tillbaka till Ceylon och tillbringa resten av sitt liv i meditation.

Vid en världskonferens på Mackinac Island i Michigan i USA hörde han berättelser om försoning — mellan tyskar och fransmän, holländare och indonesier, mellan en amerikansk vetenskapsman som hade deltagit i arbetet på atombombens utveckling, och en japansk metallarbetare som hade förlorat sin familj, då bomben föll, och själv hade blivit utsatt för den i Hiroshima. Abboten började lyssna till ledning. Han fick klar vägledning. "Återvänd inte till Ceylon. Stanna kvar i Burma. Enrollera de 70.000 munkarna i landets moraliska upprustning och de 400 millionerna buddhister i världen."

Den kväll då Frank Buchman lämnade Rangoon för att resa till Europa var en grupp på sju buddhistiska ledare på flygplatsen för att säga adjö till honom. "Detta har aldrig skett tidigare. Jag har aldrig förr sett ett sådant avsked," sade protokollchefen och betraktade de sju gestalterna i sina saffransgula dräkter. "Det händer helt enkelt aldrig. Vad som imponerar på oss då det gäller MRA", tillade han, "är att ni lever vad ni talar om."

En av de främsta inom undervisningen i landet är en kvinna vid namn Daw Nyein Tha, ("en av statens pelare" kallade Aung San henne och utvalde henne att tala till folket den dag då Burma fick sitt oberoende). Till sammans med den anglikanske biskopen George West i Rangoon, vilken U Nu ger äran av att ha skapat 80 % av Burmas enighet, har hon fört MRA till sitt lands städer och byar.

Vid ett tillfälle besökte Aung San i egenskap av premiärminister ett område där MRA hade trängt igenom. Han hälsades av 25.000 människor. De berättade för honom att mutorna upphört, dryckenskapen minskat, fängelserna tömts och att levnadsstandarden hade sti-

git i byarna som ett resultat av MRA. Aung San sade: "Vi måste ha detta över hela landet." Daw Nyein Tha berättade för honom om bybon som en morgon vaknade och fann att hans buffel var borta. Det var en katastrof. Det var som om en bonde i Västern på en gång skulle förlora sin traktor, sin ko, sin bil och sitt reservkapital.

Bonden sammankallade sina grannar. De sökte ledning. De fick en strategi. Tillsammans med sina fruar och barn gick de till grannbyn och satte sig under byträdet. Omedelbart samlades byborna omkring dem. Besökarna började berätta historier om på vilka punkter de hade varit oärliga och hur ärlighet och gottgörelse hade medfört enighet och inre fred. Plötsligt hördes ett utbrott av förtvivlan från åskådarna. "Sluta! Sluta!" ropade de. "Det var vi som stal buffeln. Men vi kan inte lämna tillbaka den." "Varför inte det?" frågade bonden. "Därför att vi har ätit upp den," sade byborna. De erbjöd sig att betala bonden. Då de fick reda på att den var värderad till 80 rupier, protesterade de kraftigt. "Det räcker inte", sade de. "Det var en läcker buffel. Den var värd 90 rupier."

Slutligen nådde man en överenskommelse. De extra 10 rupierna skulle användas för att ordna en fest som båda byarna skulle fira tillsammans.

(Enigheten och moralen i denna del av Burma höll, då japanerna invaderade landet. Och det var den enda del av Burma, där karenerna och burmanerna levde tillsammans i endräkt, då inbördeskrig bröt ut i olika delar av landet.)

Då U Nu sommaren 1955 var president Eisenhowers gäst i Washington, mottogs en MRA-styrka på över

200 personer i Burma av hans regering och av U Rewata och dennes vänner. Rektorn för Rangoons universitet (där U Nu som student först hade planlagt sin andel i motståndsrörelsen) sade, att detta MRA:s besök inlett en ny epok i universitetets sätt att tänka och leva.

Några månader senare, i december, träffade U Nu samma styrka i Helsingfors. Vid mottagningen sade han till pressen: "MRA har givit studenterna i mitt land en ny vision och en ny inriktning. Den har mitt fulla stöd."

Han hade just tillbragt två veckor i Moskva som de ryska ledarnas gäst. Vid en bankett i Kreml hade han förskräckt västerns länder och skrämt de fria länderna i Sydostasien genom att föreslå, att Ryssland skulle vara representerat vid nästa konferens mellan de afrikansk-asiatiska länderna.

Helsingfors var första uppehållet under hans hemresa. Den kvällen såg han skådespelet *Frihet*, skrivet och spelat av män och kvinnor från många delar av den afrikanska kontinenten, som hade funnit ett svar i MRA. Då han träffade skådespelarna efter det ridån hade gått ned, återkom han ideligen till en scen i pjäsen mellan premiärministern och en burdusnationalistisk, regeringsfientlig ledare.

Detta sista tal av premiärministern, "Vi utnyttjas", bad U Nu att få nedskrivet. Han ville ta det med sig vart han än begav sig. Den del av dialogen i *Frihet* som gjorde så starkt intryck på den burmanske premiärministern var följande:

NATIONALISTEN: Man måste älska friheten och sitt land med hela sitt hjärta och all sin kraft.

PREMIÄRMINISTERN: Just det. Det är ett bra mål, men det är tyvärr avgudadyrkan. Människan skapa-

des icke för att dyrka något så litet som ett land.
När ens Gud är liten, kan man inte annat än leva smått.

NATIONALISTEN: Frihet och självstyrelse är inte små saker.

PREMIÄRMINISTERN: Frihet är sannerligen något stort. Och jag är glad över att vi har kämpat för friheten och kommer att få vårt oberoende. Men då friheten, eller vad det än må vara, blir en avgud och tar Guds plats, för den inte med sig fred utan lidanden. Västern har erfarit det, till sin egen olycka. Den har dyrkat förnuftet och vetenskapen och har skördat fruktan, krig och atomkatastrof. Vi får inte gå i den fällan.

NATIONALISTEN: Vad menar du egentligen? Hur skulle vi kunna uppnå frihet om vi inte brann och offerade för den?

PREMIÄRMINISTERN: Jag tror du förstår mig. Vi måste vara försiktiga. Vi håller på att slippa ifrån en sorts imperialism, men vi hotas av en större fara — den ideologi som får sin näring av hat och oenighet. Den har börjat sprida sitt onda inflytande bland oss under sken av att vilja hjälpa oss uppnå självstyrelse.

NATIONALISTEN: Den ideologi som hämtar sin näring ur hat och oenighet — kan det vara möjligt?

PREMIÄRMINISTERN: Ja vi har utnyttjats till att förstöra just den frihet som vi har kämpat för. Vi har blivit utnyttjade, genom mutor och sentimentala vanor. Vi blir utnyttjade . . . vi blir utnyttjade.

Fyra dagar efter det att U Nu såg *Frihet* var han i

Stockholm. Han sammankallade en presskonferens. Han tillkännagav för världen, att han tog tillbaka det förslag som han framställt i Moskva, därför att, sade han, tiden inte var mogen och det var ett misstag att inbjuda Ryssland till nästa afrikansk-asiatiska möte.

Den lättnad som man i Sydostasien kände över detta uttalande i Stockholm, uttrycktes av prins Wan, Thailands utrikesminister och nu ordförande i Förenta Nationernas generalförsamling, då han tog emot dr Buchman i Bangkok. "Men vi var alla förundrade", sade han. "Vi kunde inte förstå vad som låg bakom U Nus ändrade uppfattning."

I mars 1957 sände U Nu ett budskap till den asiatiska konferensen i Baguio, i vilket han beskriver Moralisk upprustning som en "ideologi som är ovan ras och klass". Han sade: "Dr Buchman har givit världen en ny ideologi som är ovan ras och klass därför att den söker ge ett svar på hjärtats behov. Denna ideologi söker förvandla människorna, deras idéer, deras motiv och deras syften. Dess moraliska normer ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek inrymmer det förnämsta inom alla trosriktningar. Eftersom jag själv tror på värdet av dessa normer önskar jag konferensen all framgång."

ASIENS FYRBÅK

VILKEN väg går Asien?

Frihetens framtid kan bero på vilken ideologi som fångar Asiens miljoner.

Hälften av jordens befolkning bor i Asien. Mindre än en tredjedel av världens födoämnen produceras där. Befolkningen ökar snabbare där än i någon annan del av världen. Därför är Fjärran österns problem en fråga om liv och död.

Medan läkarvetenskapens största problem i Amerika är att ta vara på mentalt sjuka, är det i Indien att hålla svältande människor vid liv.

Demokratin har svaga rötter i Asien. Där tror miljontals människor att de amerikanska filmer som de ser och det sätt varpå vita människor från västern lever i deras länder, ger en riktig bild av demokratin.

Svälten går å andra sidan som en röd tråd genom hela deras historia. Många människor är böjda att föredra en diktatur, som lovar landreformer och ris, framför en demokrati, som de tror skulle betyda status quo och svält.

Ty Kommunistkina har stigit fram. Det framställes såsom ett alternativ till västerländsk demokrati. En ström av gäster hälsas välkomna dit. Den röda mattan rullas ut för dem. De återvänder till sitt eget land och

talar om folkets till synes spontana värme och om förbättringarna i livsvillkoren, särskilt för bönderna. Åt senaste delegationen från Nya Zeeland till Kommunistkina ägnades helsidor i Nya Zeelands tidningar under fem veckor i följd för att delge sådana intryck.

De asiatiska länder, som önskar demokrati hellre än totalitär regim, försvagas genom inbördes splittring. Sydkorea t. ex. är bittert antikommunistiskt — men också bittert antijapanskt. Följden är att förhandlingarna på regeringsnivå har kört fast. Inga allvarliga frågor såsom fredsfördrag, skadestånd, hemsändandet av krigsfångar eller fiskerättigheter har ännu blivit avgjorda.

Kriget i Stilla havet skapade en avgrund av splittande bitterhet från Korea ända bort till Australien.

Utåt åtskilda är dessa länder också försvagade inåt. De urgamla trosåskådningarna förlorar sin kraft inför kommunismens krav och utmaning såvida de inte finner hemligheten med att skapa människor som kan åstadkomma enighet och praktiska utvägar. De gamla formerna för gudsdyrkan tycks vara irrelevanta, ja t. o. m. ett hinder för lösandet av efterkrigstidens ideologiska problem.

En del buddister i Burma och Vietnam har beslutat att uppskjuta försöket att leva efter sina principer tills de vidtagit de åtgärder de anser nödvändiga då det gäller att ta itu med de kommunistiska styrkorna i deras eget land. (Häri menar de sig följa exemplet från kristna som, enligt deras uppfattning, på samma sätt uppskjuter att leva sin kristendom tills de har tjänat pengar eller försäkrat sig om de områden och marknader som de anser att de måste ha för sitt lands trygghet.)

Misstron mot västern, den främsta exponenten för demokratin, är vida spridd i Asien. Från de svampformade moln som steg upp över Hiroshima och Nagasaki har det fallit ned misstro och hat, som smittat själ och kropp hos hela folk. Stillahavsfolkens antiamerikanska känslor får fortfarande sin näring från dessa atomspillror.

Under tiden är det kanske de nittio miljonerna energiska, industribetonade, starka japanerna som, trots det röda Kinas starka ställning, håller Asiens framtid i sin hand. Japan letar efter en ideologi. Det vet att Asien behöver en ideologis lidelse, filosofi och plan för att finna lösningarna. Japan söker ett land som är ett exempel på frihetens ideologi.

Kan man finna denna ideologi i västern? Eller är männen i Moskva de enda utbildade ideologiska läromästarna i vår tid? Den frågan, som måhända bestämmer historiens gång, kommer att avgöras under de närmaste månaderna och åren.

Under år 1956 gjorde dr Buchman sitt nionde besök i Japan. Han sade till statsministern Ichiro Hatoyama: "Japans bestämmelse är att vara en fyrbåk och en kraftstation för Asien. Japan kan få en ideologi som utplånar alla misstag i det förgångna och ger visshet om att det finns ett svar på varje problem genom moraliskt och andligt ledarskap."

Av central betydelse för enigheten i stillahavsområdet är förhållandet mellan Japan och Filippinerna. Efterkrigstidens hat var intensivt. Nästan varje filipino förlorade under andra världskriget någon familjemedlem eller fick lida antingen i japanska fångläger eller på annat sätt under japanernas behandling.

Men under 1956 undertecknade Japan ett skadeståndsavtal genom vilket landet förband sig att betala Filippinerna 550 miljoner dollars. Några veckor senare ratificerade den filippinska senaten ett fredsfördrag mellan de båda folken.

Det låg en särskild historia bakom dessa åtgärder.

Betecknande nog var det samma år som Filippinerna och Japan enades om att hedra Frank Buchman som erkänsla för vad Moralisk upprustning betydde för deras länder. Å den japanske kejsarens och regeringens vägnar förlänade utrikesminister Shigemitsu honom Den uppgående solens orden. Ett par veckor senare reste senator Lim på president Magsaysays uppdrag till London för att överlämna den filippinska Hederslegionen till honom.

Magsaysay sade till senator Lim: "Jag brukade lösa mina problem genom att väga för och emot i politiska spörsmål. Men nu, sedan jag mött Moralisk upprustning, löser jag dem på grundval av vad som är rätt utan hänsyn till vems känslor som blir sårade, inte ens mina egna, och jag har löst de flesta av mina problem."

Ett par månader innan skadeståndsfrågan avgjordes och fredsfördraget ingicks, hade president Magsaysay mottagit en grupp japaner i Malacanangpalatset. Bland dessa märktes Niro Hoshijima, som är högste rådgivare till japanska regeringen, och Kanju Kato, som är socialist och en av ledarna för oppositionspartiet.

Joseph Scott, "Mr Los Angeles", presenterade dessa japaner för presidenten. Han hade flugit till Manila för att förbereda ankomsten av en ideologisk styrka på 243 personer med Moralisk upprustnings skådespel "Den försvinnande ön".

Scott hade tidigare mött Niro Hoshijima i San Francisco år 1952 då denne var ett av de sex japanska sändebud som undertecknade fredsfördraget. (Det var vid detta tillfälle som Robert Schuman sade till Frank Buchman: "Ni stiftade fred med Japan två år innan vi undertecknade den.")

Kvällen före den filippinske presidentens mottagning talade Hoshijima och Kato, som av Japans statsminister sänts med Moralisk upprustning till Filippinerna, i en teater som var fullsatt av filipinos, däribland flera medlemmar av regeringen. Då Hoshijima började tala på japanska, kunde man känna en våg av verklig motvilja bland publiken. Men då hans ord översattes, uppstod ett sus av förvåning och så kom en storm av applåder. Han yttrade följande:

"Vi i Japan måste betala skadestånd. Men det är inte nog med skadestånd.

Först av allt måste vi ödmjukt be om förlåtelse för det förgångna. Det är därför som min statsminister uppmanade mig att följa med denna ideologiska mission. Kan ni förlåta oss? Moralisk upprustning håller redan på att bygga ett nytt Japan, och med Moralisk upprustning kan hela Asien enas."

Efteråt var det många filipinos som trängde sig fram för att skaka hand med honom. Några grät. En av dem sade: "Dessa mina handleder kommer alltid att bära märken efter japanska handbojor, men i kväll har jag förlåtit er."

Denna ödmjuka japanska statsmannahandling var vändpunkten i förhållandet mellan Japan och Filippinerna. Den ledde snabbt till ekonomiska och politiska överenskommelser. President Magsaysay sade till sina

MRA-gäster: "De flesta som kommer och besöker mig fyller mitt huvud med problem. Ni kommer med svaren." Den dåvarande japanske statsministern Hatoyama sade: "MRA visar oss hur vi på ett praktiskt sätt på nytt kan bygga upp förhållandet till våra grannländer. Diplomatin behöver denna anda för att nå fram till världsfred."

Bland de gäster som tillsammans med Frank Buchman mottogs av president Magsaysay i Malacanangpalatset befann sig Colwell-bröderna,¹ radio- och televisionstjärnor från Hollywood, vilkas musik och liv avgörande bidragit till att ge en lösning på problemen i Italien, Tyskland, Skandinavien, England, Australien, Nya Zeeland och de asiatiska länderna.

De sjöng en sång på tagalog för president Magsaysay. Hans kommentar var: "Ni sjunger mitt folks språk bättre än vi själva gör." Han ordnade omedelbart så att arméns signalister gjorde bandupptagningar av denna och andra av Colwell-brödernas sånger. En sång han tyckte särskilt mycket om var:

Isn't it, isn't it terribly sad
That I'm so good and the world's so bad?
(Ä' det ej, ä' det ej sorgligt ändå
Att jag ä' så hygglig och världen så rå?)

President Magsaysay sade att han önskade att dessa sånger och det svar de bragte skulle nå alla människor i hans land via radion.

En av hans sista handlingar, innan han så tragiskt

---

¹ Se kap. 4, sid. 83.

omkom genom en flygkatastrof, var hans hälsning att han varmt stödde den asiatiska och australasiatiska konferensen för Moralisk upprustning, som senare hölls i Baguio på Filippinerna i april 1957, och att han hoppades att Colwell-bröderna skulle delta. Han litade på dem då det gällde att föra hans kamp vidare.

President Magsaysay förstod Colwell-bröderna därför att de har den naturliga kontakt med gemene man som var kärnan i hans egen storhet.

Frank Buchman fångade Magsaysays anda i sitt telegram till den samling som till presidentens minne hölls i Buchmans londonhem, 45 Berkeley Square. Den filippinska ambassadören jämte ambassadörerna för Thailand, Nepal och Tyskland samt sändebudet för Singapore och Malaya hade kommit till detta hem för att hedra Magsaysays minne tillsammans med diplomatiska representanter från Laos', Vietnams, Argentinas, Cubas och Israels ambassader, Begum Rahimtoola från Pakistan, och Rajmohan Gandhi, Mahatmas sonson, liksom medlemmar av brittiska parlamentet.

Frank Buchmans budskap löd: "Såsom fader för sitt folk kände Ramon Magsaysay människan. Han kände gemene man såsom få statsmän gör det i våra dagar. Dygnet runt togs dagligen hundratals människor emot av honom. Deras hem och deras problem låg honom om hjärtat. På samma sätt som Lincoln tog han med sin resliga gestalt bördan på sig och förband sitt folks sår. Liksom Lincoln levde han för att folkets frihet, friheten genom folket och för folket aldrig skall försvinna från jorden. Så levde han i enkel storhet, sitt folks patriot, Ramon Magsaysay."

Värd i dr Buchmans londonhem var vid detta till-

fälle John McGovern, en god vän till Magsaysay och Buchman. McGovern, som under 27 år varit medlem av brittiska parlamentet, säger att han genom MRA har lärt sig att tillämpa sin katolska tro på ett verksamt sätt för att fylla folkens behov.

Då den filippinske ambassadören Leon Marcia Guerrero lämnade 45 Berkeley Square, sade han: "Detta är det enda ställe där president Magsaysays verkliga hemlighet och verkliga karaktär har blivit förstådda. Han var känd för sin kamp mot kommunismen. Men hans idé var djupare än så. Hans verkliga mål var att erbjuda ett positivt alternativ till kommunismen. Jag är djupt rörd över den verkliga förståelse för president Magsaysays sanna storhet som har uttryckts här."

Samtidigt som Colwell-bröderna (vilka då deltog i en landsomfattande ideologisk kampanj i Skandinavien i vilken riksdagsmannen kammarherre James Dickson spelade en framträdande roll) fick del av president Magsaysays begäran att de skulle närvara i Baguio, erhöll de ett telegram från Japan. Det var undertecknat av Hatoyama, den tidigare statsministern; Hoshijima, högste rådgivare till regeringen; Sumitomo, överhuvud för industrifamiljen Sumitomo; senatorerna Kato och Togano jämte hustrur, ledare för det japanska socialistpartiets vänster- och högerflyglar, samt av förre finansministern Ichimada, som undertecknade det japanska fredsfördraget.

De bad att Colwell-bröderna skulle resa till Baguio-konferensen och talade om det skriande behovet av Moralisk upprustning som ett svar till splittring och materialistisk ideologi i Asien.

President Carlos F. Garcia och hans hustru reste med

extratåg till Baguio. Medlemmar av regeringen och kongressledare reste med dem. *Manila Times* för den 6 april 1957 meddelade: "President Garcia har rest till Baguio för att fullfölja en överenskommelse som gjorts av framlidne president Magsaysay." President Garcia talade vid Baguiokonferensen och sade: "Jag är glad att Moralsk upprustning har kommit till. Den anslår en sträng som säkert kommer att finna gensvar i människors hjärtan över hela världen. Det är ytterst nyttigt och ytterst uppmuntrande att denna konferens hålles i mitt eget land."

En kör i de asiatiska ländernas färgrika nationaldräkter sjöng nationalsången på tagalog. Colwell-bröderna sjöng en särskild sång för presidenten som hette "Mabuhay Philippines". Då presidenten föreställde Colwell-bröderna för sin hustru, sade han: "Dessa unga män offrar allt för att bygga en bättre värld." I sitt tal till hela konferensen sade han: "Vad dessa människor säger, är förnuftigt."

Jag vet inte om det gäller att skapa nya människor, nya nationer och en ny värld, eller om det är de gamla människorna, nationerna och den gamla världen som skall göras om. Dessa människor och dessa nationer måste förstå och verkligen leva i överensstämmelse med de stora lagar som vi har fått från Skaparens hand och som ingen kongress eller någon grupp av människor kommer att kunna ändra. Jag är övertygad om att den moraliska renässansens tidsålder, en tidsålder med frihet och fred i hela världen skall komma, om vi förstår och handlar i överensstämmelse med dessa tankar. Jag önskar Guds välsignelse och framgång i den stora uppgift som ni har vikt edra liv till."

I Förenta staternas senat intogs i kongressprotokollet på förslag av senator Alexander Wiley, en framstående medlem av senatens utrikesutskott, en redogörelse för de asiatiska statsmännens gensvar vid MRA-konferensen i Baguio. Ordförande var vicepresident Nixon.

Som inledning till sin utförliga redogörelse för Baguio-konferensen yttrade senator Wiley den 15 april 1957:

"Herr President! På Filippinerna har i dagarna en asiatisk konferens för Moralisk upprustning avslutats, i vilken representativa ledare från 27 nationer deltagit. Framlidne president Magsaysay inbjöd denna konferens till sitt land, och hans efterträdare, president Garcia, deltog i den tillsammans med tre medlemmar av sin regering.

Vi i Washington skulle göra klokt i att lägga märke till vad som sagts och ägt rum under denna samvaro. Försonandet av bitterhet mellan raser och folk, uppvisandet av moralisk och andlig kraft hos män som har politiska avgöranden i sina händer, och konsekvenserna för Förenta staterna av denna nya förståelse mellan Asiens fria folk — allt detta är ytterst betydelsefulla ting.

Friheten har sin ideologi. Absoluta moraliska normer ger den fasthet. Guds ande ger den liv.

Om vi i Amerika lever ut denna ideologi, kommer vi att i Asien möta ett gensvar, som inte kan köpas för pengar. Det kunde bli vändpunkten.

Förståelsen av dessa djupare realiteter vid nämnda konferens är en källa till hopp för oss alla — och en utmaning till oss att granska vår politik och våra handlingar i ljuset av dessa sanningar."

Förre japanske statsministern Hatoyama ägnar sista delen av sina memoarer, vilka omfattar de senaste 10 årens världsomskakande historia i Japan, åt Moralisk upprustning. Han beskriver Moralisk upprustnings besök i landets parlament som "det mest gripande ögonblicket i mitt liv" och talar om Frank Buchman som "den mest oförglömliga personlighet som jag lärt känna".

Den grundläggande principen om vad som är rätt börjar bli utmärkande för den japanska utrikespolitiken. Många koreaner vägrar att tala japanska. Före kriget bodde 700.000 japaner i Korea och behärskade varje del av Koreas liv. Nu finns det inga japaner i Korea och de har inte tillstånd att resa dit.

I februari 1957 reste en medlem av Koreas nationalförsamling, vilken tre gånger varit ordförande i nationalförsamlingens budgetutskott, till Tokio. Han träffade en grupp affärsmän, ungdomsledare, medlemmar av lantbruksfederationen och medlemmar av regerings- och oppositionspartierna.

Bland dem befann sig Hoshijima, som talade till de närvarande koreanerna. Han erkände att japanernas inställning till koreanerna hade varit präglad av överlägsenhet, och han bad dem att hjälpa de japaner som höll på att förändras genom MRA, att bli klara över på vilka punkter de ytterligare behövde bli annorlunda. Han berättade för dem om sina erfarenheter i Manila några månader tidigare.

Därefter sade en styrelsemedlem av japanska lantbruksfederationen: "Jag var stolt och trodde alltid att jag visste bättre än min fru, och detta bröt ned henne. Det var på samma sätt Japan berövade Korea dess vär-

dighet som nation. Nu måste jag och Japan ändra oss och ta ansvar för Asien.”

Den koreanske politikern, som var en av dem som hade beslutat att aldrig mera tala japanska, reste sig. Han använde det japanska språket. Han sade att koreanerna är misstänksamma mot den japanska riksdagen, eftersom hälften av dess medlemmar tillhörde riksdagen även före kriget. Hoshijima hade emellertid hjälpt honom att förstå att han hade misstagit sig beträffande dem, och han erkände att japaner av en helt ny typ höll på att skapas. ”Här är en styrka,” sade han, ”som kan utjämna motsättningarna mellan våra länder.”

TVå månader senare möttes koreaner och japaner i konferensen för asiatiska folk på Filippinerna, i Baguio. Den 8 april 1957 berättade *Yomiuri Shimbun*, den tidning som har den största upplagan i Tokio och är den tredje i storlek i Japan, i en förstasidesartikel:

”BÖRJAN TILL EN LÖSNING PÅ DET JAPANSK-KOREANSKA PROBLEMET

Förberedande samtal mellan delegater från båda länderna vid MRA-konferens.

(Från vår specialkorrespondent Yamaguchi, Baguio den 7)

Informella samtal om upprättandet av diplomatiska förbindelser mellan Japan och Korea har hållits mellan ledande representanter för de båda länderna vilka deltar i MRA-konferensen här. Som följd därav är det nu stort hopp om att vägen skall öppnas till lösning av de olika problemen mellan dessa länder. Antalet japaner vid konferensen uppgår till tjugo, däribland ordföranden för japansk-koreanska föreningen, Niro Hoshijima, och

fru Shidzue Kato² (som sedan dess har återvänt hem), medan de fem koreanerna ledes av ordföranden i nationalförsamlingens utrikesutskott, Yoong Sung Soon, och ledamoten av nationalförsamlingen, Chung Chun.

Med anledning av att dessa politiska ledare från Korea skulle delta i konferensen, hade Hoshijima innan han lämnade Japan rådgjort med statsminister Kishi och med dennes samtycke kommit till Filippinerna för att sondera möjligheterna att lösa de problem som finns mellan de båda länderna. Genom förmedling av general Ho Ying-chin från Nationalistkina hade Hoshijima och fru Kato under flera dagar samtal med Yoong och de övriga. Sedan man fått en redogörelse för situationen i Korea och erfarit den koreanska regeringens synpunkter, stod det klart att om den japanska regeringen först ville officiellt dra tillbaka Kubota-deklARATIONEN och återta vissa egendomskrav, skulle vägen vara öppen för acceptabla lösningar steg för steg av de olika frågorna, såsom Rhee-linjen, ön Takeshima och utväxlingen av fångar.

I synnerhet tycks den ursäkt, som Hoshijima och fru Kato framförde för det förtryck som Japan utövade under den tid landet kontrollerade Korea, ha väckt stor genklang i Korea, och det uppges att de koreanska delegaterna mottagit ett telegram från medlemmar av både regering och oppositionspartier, där det sägs att dessa händelser medför nytt hopp om ljusning i de japansk-koreanska förbindelserna.

Yoong fastslog: "I Korea finns det många människor

---

² Fru Kato är socialistisk senator och medlem av det japanska parlamentets utrikesutskott.

med bitter erfarenhet av svår tortyr från japanska myndigheter, människor som fortfarande har obeskrivliga lidanden; det finns fortfarande starka anti-japanska känslor och stor misstänksamhet mot Japan. Genom Hoshijima och fru Kato har vi lyckligtvis fått uppleva, att Japan har god vilja."

Hoshijima sade: "Det går inte att forcera officiella överenskommelser och finna ett enda svar på alla problem. Det betydelsefulla är att man med tålamod börjar att lösa dem ett i sänder. Jag har fått förtroendet att resa till Korea för att utforma preliminära överenskommelser, och jag vill inte till något pris att vi försummar detta gyllene tillfälle att komma varandra närmare. När jag återvänder i morgon, kommer jag att tala med statsminister Kishi om framtida åtgärder."

Japaner med MRAs ideologi kom till en asiatisk konferens i Colombo. I denna deltog delegater från 14 asiatiska länder. En brittisk diplomat, som hade varit knuten till Förenta Nationerna alltsedan dess start vid Dumbarton Oaks och som vid denna tidpunkt uppehöll en post i Sydostasien, sade om konferensen: "Jag såg hur man under två veckor vid denna konferens för Moralisk upprustning skapade mer enighet i Asien än under Förenta Nationernas hela historia."

Den diplomatiska världen erkänner den nya kvalitet som håller på att vinna insteg i de japanska statsmännens politik.

På en inbjudan från dr Buchman sände statsminister Yoshida år 1950 ut den mest representativa grupp japaner som lämnat landet sedan kriget. Gruppen bestod av 62 personer, bland dem sju av Japans 49 landshövdingar, riksdagsledamöter representerande både regerings- och

oppositionspartierna, industri- och arbetarledare samt stadsfullmäktigeordföranden, däribland både Hiroshimas och Nagasakis.

Vid delegationens avresa yttrade statsministern: "År 1870 reste en representativ grupp japaner till västern. Då de återvände, gav de Japans industriella liv en ny inriktning. Jag tror att också ni kommer att vända ett blad i vår historia, ideologiskt sett, då denna delegation återvänder."

Dessa japaner tillbragte flera veckor vid Moralisk upprustnings konferens i Caux i Schweiz och reste sedan för att studera resultaten av ideologin i funktion i Italien, Tyskland, Frankrike, England och Förenta Staterna.

På femårsdagen av Hiroshimas bombning hälsade guvernör Earl Warren, Kalifornien (numera president i Förenta Staternas högsta domstol), delegationen välkommen i ett radioprogram för hela landet över Columbia Broadcasting System. Dottern till Japans 92-åriga statsman Yukio Osaki från det liberala partiet, vilken såsom Tokios borgmästare en gång skänkt Washington dess körsbärsträd, var japanernas talesman och berättade för den amerikanska publiken om de upplevelser som delegationen gjort i Caux.

"I Caux mötte vi ledande personer från 47 länder. Det var en svarens, en resultatens konferens, resultat som endast behöver mångfaldigas för att skapa en bestående lösning på världsproblemen. Där såg vi en familj av nationer i funktion, i vilken olikheter i fråga om ras, klass och synpunkter ersatts av en större, enande ideologi. Där såg och erfor vi hjärtanas försoning. Vi såg

människonaturen förändras. Vi såg hur fransmän och tyskar blev kvitt sitt hat mot varandra.

Vi såg hur män som under 25 år tränats i ledningen av kommunistpartiet, fann en större ideologi än kommunismen. Vi såg goda men passiva människor bli revolutionära kämpar för att omskapa världen under Guds ledning. Höga militärer berättade för oss att de i Caux hade upptäckt hemligheten med att frambringa den moral och den ideologiska träning som erfordras för de nya arméerna i Västeuropa.

Vi såg hur Moralisk upprustnings fyra normer — absolut ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek — blev hörnstenarna i en ny världsordning. Vi insåg att Japan med denna nya anda kan pånyttfödas och bli en nation som är älskad av den övriga världen.”

I Washington togs delegationer emot av båda husen i kongressen, av högsta domstolen och av utrikesdepartementet. Herr Kuriyama från regeringspartiet ombads att tala inför senaten, och förre finansministern Kitamura talade inför representanthuset. På båda ställen reste sig åhörarna och applåderade. En av åhörarna på läktaren var en australiensisk parlamentsmedlem. Minnena av det förgångna utgör en djup klyfta. Denne australiensare beskrev vad som ägde rum i kongressen:

”Sedan kom det mest dramatiska ögonblicket av alla. Vi såg talesmännen för den japanska nationen be Förenta Staterna och även Australien om förlåtelse för all orätt, allt lidande och all sorg som det japanska folket hade vållat dessa båda länder. Det blev tyst, den mest intensiva stillhet som jag någonsin varit med om, därför att alla förstod att detta var något som ingen levande

man eller kvinna ögonblicket innan skulle ha trott vara möjligt.

Det var historia som skapades. Vi från Australien förstod att i våra globala problem i södra Stilla havet hade vi sökt hjälp endast hos vårt moderland, Storbritannien, och hos Förenta Staterna — men nu hade vi en tredje partner då det gällde den globala stillahavsstrategin.”

New York Times skrev nästa dag i en ledande artikel: ”Det är tyvärr sant, både bland nationer och bland enskilda, att gårdagens vänner inte alltid är dagens vänner. Å andra sidan är måhända gårdagens fiender icke dagens fiender. Vicepresident Barkley kunde, då han tog emot en delegation av 60 japanska statstjänstemän, affärsmän och arbetarledare, erinra om en lång period av ’fred och vänskap’ som föregick det senaste kriget och kunde hoppas på ännu en sådan period. Choriyo Kuriyama, medlem av det japanska parlamentet, hade en uppmärksam publik då han till senaten framförde sitt beklagande över Japans ’stora misstag’ och sitt erkännande av amerikansk ’förlåtelse och generositet’. Allt detta i Washington D. C. den 28 juli 1950, litet mindre än fem år efter det att atombomberna föll i Hiroshima och Nagasaki. För ett ögonblick kunde man från det nuvarande mörkret skåda in i den framtid då alla människor kanske kommer att vara bröder.”

Saturday Evening Post gav uttryck för sitt gillande på följande sätt: ”Herr Kuriyamas uttalande är måhända svårt att förstå för en amerikan. Tanken på att en nation erkänner att den kunde ha begått ett misstag är dock uppfriskande . . . Kanske kunde t. o. m. amerikanare komma att tänka på en del tillfällen i det förgång-

na om vilka man med säkerhet kunde säga: 'Vi grumlade allt till saker och ting den gången.' ”

En av landshövdingarna sade att vad dessa män uppnådde i fråga om att skapa enighet mellan öst och väst på basis av demokratins ideologi var ”viktigare än ett fredsfördrag”.

Vid avresan till sitt eget land gjorde delegaterna till pressen ett uttalande, i vilket de sade: ”Vi hoppas att vi såsom nation i framtiden genom våra handlingar skall visa att vi har funnit en hjärtats förvandling och att vi kan ge vårt bidrag till att omskapa världen.

Ryssland har gått framåt i Asien därför att sovjetregeringen förstår ideologisk krigföring. Den kämpar för människors sätt att tänka. Vi uppmanar Västerens regeringar och folk att göra detsamma — att göra sig förfarna i Moralisk upprustnings filosofi och det praktiska tillämpandet därav — den är framtidens ideologi. Då kommer hela Asien att lyssna.”

Sedan den tiden har mer än 700 ledande japaner besökt Frank Buchman i Schweiz och på Mackinac Island, Michigan, för träning i Moralisk upprustning.

En av dem var Keizo Shibusawa, f. d. finansminister, som bevistade Mackinac-konferensen. Vid det tillfället bad en amerikansk atomforskare, professor Moon från Chicago, Japan om förlåtelse för det svek som amerikanare sådana som han själv gjort sig skyldig till. Han menade att de icke hade levat ut en ideologi som kunde skapa enighet i världen. Detta uttalande återgavs av japansk radio och press över hela landet.

Keizo Shibusawas farfar, greve Shibusawa, var dr Buchmans värd då han första gången besökte Japan 1915. Vid sitt nionde besök i Japan år 1956 hälsa-

des han välkommen vid flygplatsen av finansminister Ichimada, Hoshijima, Toganos och Katos från det socialistiska oppositionspartiet, Sumitomos, en industrifamilj som före kriget sysselsatte en halv miljon man, statsministerns dotter som hade med sig blommor från sin far, funktionärer i varvsarbetareförbundet, telekommunikationsarbetareförbundet och lantbruksfederationen samt ledare för Seinendan (Japans ungdomsorganisation med 4.300.000 medlemmar).

Industriledare, fackföreningsmän, parlamentariker och ungdomsledare ordnade mottagningar.

Värdar för dr Buchman vid en av dessa mottagningar var guvernören för Japans Bank, Araki, och chefen för de stora elektriska Shibaura-verkstäderna, Ishizaki. Shibusawa, som nu är chef för televerket, var närvarande, och chefen för de japanska järnvägarna, Sogo, hade avbrutit en veckolång resa genom landet för att vara närvarande under denna timme. Då dr Buchman talade till dessa män, berättade han om sin vänskap med Thomas Edison och Henry Ford. Han sade: "Jag kommer ihåg då det bara fanns en elektrisk lampa. Nu strålar Japan av ljus. När jag var här första gången, var bilarna en sällsynthet. Nu har ni trafikproblem. På samma sätt som ni industrimän har infört det elektriska ljuset och bilen i Japan, kommer ni att införa Moralisk upprustning."

Ordföranden i styrelsen för ett textilbolag med 20.000 arbetare var en av de många som besökte Frank Buchman. Denne kände honom inte. Det var en tystlåten, korrekt japan med stor övertygelse. Han yttrade: "Jag har kommit för att tacka Er, dr Buchman, för vad Ni har gjort för mina arbetare. Vid min hu-

vudfabrik arbetar männen i nyckelställning så entusiastiskt för Moralisk upprustning att alla mina fabriker har följt efter. Det är en gåva som jag endast kan tacka Er för genom att säga att vi kommer att leva Moralisk upprustning fullständigt.”

Moralisk upprustnings inverkan på de japanska arbetarnas liv åskådliggjordes på ett dramatiskt sätt i en artikel i en rikstidning under rubriken ”Söndagsmorgnens gäst”:

”En söndagsmorgon kom herr F. hem till mig. F. är en gammal medlem av en fackföreningsstyrelse, en man med stor ledarförmåga och gott förstånd. Han är pålitlig men har en hel del fel — diskussionslysten, nervös, påstridig och dricker mycket.

Det var just vid den tiden då förhandlingarna med fackföreningen gick mycket trögt. Tanken på att ta upp en kinkig fråga tidigt en vacker söndagsmorgon tilltalade mig inte, så jag var ganska ovillig då jag öppnade dörren.

Det var ganska länge sedan jag hade träffat F. och nu såg han så vänlig och gladlynt ut som om han vore en helt annan människa, och vi hälsade glatt på varandra.

Sedan började han tala, lugnt och stilla:

’Nyligen träffade jag en del människor i Moralisk upprustning. Vad de hade att säga fick mig att börja tänka över mig själv. När jag tänkte efter, förstod jag, att jag dittills alltid hade förbisett mina egna fel och brister och var böjd för att endast skylla på andra människor och omständigheterna. Jag skämdes verkligen. Jag bestämde mig för att det viktigaste var att jag ändrade mig.

Som Ni vet, förfäktar MRA fyra grundpelare, absolut ärlighet, absolut renhet, absolut osjälviskhet och absolut kärlek, och det är ganska svårt för mig att genomföra dem. Men jag beslöt i alla fall att som ett första steg mot självbehärskning sluta att dricka.

Det var en väldig kamp, men jag lyckades att komma över det helt och hållet. Enbart detta gjorde mig väldigt glad och gav mig ett visst självförtroende. Min familj blev lycklig, och det var med en känsla av glädje som jag längtade efter min stund av eftertanke varje morgon.

I morse då jag tänkte i stillhet, kom den tanken att jag framför allt måste gå och hälsa på Er och be om förlåtelse för att jag hittills uppfört mig så illa mot Er. Och här är jag. Jag har inte kommit för att be om Er hjälp ur de nuvarande svårigheterna. Men om Ni och jag kan tala ut med varandra på detta sätt, tror jag att vi skall lösa konflikterna och saker och ting i bolaget kommer att gå smidigt och fridfullt hädanefter ...'

Det var sådana här intressanta saker som han berättade för mig. Och en annan sak som han sade var följande:

'Fastän jag hade beslutat att själv sluta dricka, var jag rädd för att det skulle bli svårt för mig att säga nej, när mina gamla dryckeskumpaner försökte få mig att ta en drink. Jag skulle inte vilja såra deras känslor. Men all min ängslan var överdriven, och när jag sade att jag hade slutat dricka, så var det ingen som försökte bråka om det.

Så nu ser jag klart att då folk säger — som de ofta gör — att de inte tycker om att dricka men att de gör det därför att deras vänner tvingar dem till det, så är

det i verkligheten sin egen lust att dricka som de skyl-
ler på sina vänner.'

Strax därefter sade han: 'Jag hoppas att vi skall ar-
beta tillsammans ärligt och med uppriktighet.' Och med
ett leende gav han sig iväg. Inte ett enda klagomål eller
krav — en verkligt uppfriskande morgongäst.

Jag var häpen över denna plötsliga, märkliga föränd-
ring hos en människa.

Japan har aldrig så mycket som i dag varit i behov
av människor med tro, ärlighet och renhet. Detta är
måhända det enda sättet att rädda Japan och världen
från kaos."

Generaldirektör Sogo vid de japanska järnvägarna
gjorde hösten 1956 en värdering av denna ideologis ar-
bete i den japanska industrin och sade: "Redan under
de första två åren av vår ekonomiska femårsplan har vi
uppnått vissa av våra mål. Det kan tillskrivas det ar-
bete som utförts av män och kvinnor i industrin som
tränats i Moralisk upprustning."

Han fortsatte: "En gång behövde ett av våra stora
tempel byggas om. Trosvissa präster genomletade öarna
från norr till söder till dess de fann de rätta stenarna
för grunden. Vi sökte bygga vår nation efter kriget.
Också vi letade efter den rätta stenen för grunden. Vi
fann den i Moralisk upprustning."

Den sista april 1956 mottogs dr Buchman vid en
lunch i riksdagshuset av ledare för båda partierna, där-
ibland den nuvarande statsministern Kishi. Det var en
avgörande dag, ty riksdagen var i ett dödläge i fråga
om vallagen. Sammanträdena varade till kl. 4 på mor-
gonen. Humöret var på kokpunkten. Det var allvarlig
risk för att det kunde bli upplopp i riksdagen, och det

skulle komma att återspeglas på gatorna nästa dag, då miljontals arbetare skulle demonstrera. Om det hände, så skulle det parlamentariska regeringssystemet förlora det japanska folkets respekt och förtroende.

Frank Buchman gav dessa män en ideologi som hade kraft att ena t. o. m. de hårdaste element. Colwell-bröderna sjöng sina sånger vilka, enligt vad riksdagsledamöterna sade, skulle komma att leva kvar i det rummets väggar. Nästa dag försiggick förstamajdemonstrationerna utan störningar. På kvällen talade Togano från socialistpartiet vid ett offentligt möte: "Det har varit ett mirakel. Den anda som Frank Buchmans besök skapade i riksdagen, gjorde det möjligt för ledare från båda partierna att mötas och remittera vallagen till utskottet."

Under dessa dagar möttes de 50 medlemmarna av styrelsen för Japans stora ungdomsorganisation, Seinendan, i Tokio. De belägrade utrikesdepartementet med krav på visum för ett besök i Peking.

Moralisk upprustnings styrka sammanträffade med många medlemmar av styrelsen. Resultatet var att ideologisk klarhet växte fram. I stället för att 50 reste till Peking, reste ett antal till Europa, andra till Amerika, ytterligare andra till Sydostasien och en fjärde grupp till Röda Kina.

Den grupp som reste till Röda Kina blev djupt imponerad. Överallt var värmen i välkommandet överväldigande. Hela byar gick ut för att möta dem. De träffade Chou En-lai vid tre tillfällen. Fastän han inte drack mycket själv offentligen, försökte han få sina gäster att dricka. Då delegationens ledare vägrade — han var en man som hade fått träning i Caux — blev han till-

frågad om orsaken. Han sade: "Kan ni säga mig vad nytta spriten gör när det gäller att bygga ett nytt Kina?" Efter det slutade kineserna att bjuda honom sprit.

Ett annat karaktäristiskt drag i deras resa var att västerländsk dans förekom vid varje mottagning. De flickor som utvaldes att delta fick order att använda make-up och att vara "mycket vänliga". Några i delegationen var i fara att bli personligt engagerade, till dess delegationens ledare gav dem en uppmaning att vara sakliga. På kinesernas enträgna begäran förlängdes deras uppehåll till dubbla tiden, och innan de lämnade landet sade Mao Tse-tung till dem: "Mycket välkomna åter nästa år." De kinesiska tjänstemännen sade till dem: "Vi ber er att inte lovorda vårt land, då ni kommer hem. Det kommer bara att orsaka mera svårigheter. Var bara ärliga om vad ni sett. Vi har mycket att lära. Vi är inte fullkomliga. Vi behöver ert råd. Folk som inte är ärliga mot oss, är inte våra verkliga vänner."

Vid varje tillfälle betonade kineserna att de ansåg Japan vara deras bästa vän och Amerika deras gemensamma fiende.

Den delegation som kom till Amerika önskade stanna 90 dagar. Utrikesdepartementet skar ner uppehållet till 60.

Under 60 dagar fick de i tjänstemäns sällskap se "det amerikanska sättet att leva". De fick se stora hus och små hus, höga hus och låga hus, runda hus och fyrkantiga hus, gamla hus och nya hus — hus värda miljarder. De sade att de väl hade sett välståndets frukter, men

ännu inte upptäckt fröet till demokrati. De var ömma i fötterna och otillfredsställda i hjärtat. De ifrågasatte helt öppet huruvida de ville ha detta "amerikanska sätt att leva" i Japan.

En av dem sade: "Vi förstår inte moderna kristna. Vi vet att Paulus var en revolutionär. Då han kom till en stad, hände det saker och ting. Han var effektiv i sin kamp för vad som var rätt i världen. Det blev upplopp. Vi känner en del kristna i Japan. De är vänliga och trevliga människor, men det händer aldrig någonting."

Sedan mötte de Frank Buchman. De sade: "Äntligen har vi mött en man med en ideologi. Det var det vi kom till Amerika för. Den idé som han lever efter skulle kunna göra mer för vårt land än all makt och rikedom i Amerika. Vi kan i alla fall inte ta amerikanska hus och rikedomar med oss tillbaka till Japan. Men vi kan ta med oss dessa idéer."

De återvände till Japan med hemligheten i en ideologi som kan rädda deras land.

Seinendan organiserades av amerikanerna efter andra världskriget. Amerikanerna gav pengar. Kommunisterna gav ideologi. Därför är Seinendan starkt kommunistiskt anstucket. Ett hundra av dess medlemmar har inbjudits att 1957 besöka Sovjetunionen med fri resa och fritt uppehålle.

De Seinendan-ledare som hade mött MRA, bevisade denna ideologis effektivitet då de återvände till Japan. Våren 1957 kom en japansk lantarbetare av misstag in på en skjutbana och blev skjuten. Kommunisterna beslöt att göra saken till en nationell fråga. Deras rubri-

ker i pressen löd: "Amerikanska soldater mördar lant-
arbeterska."

I Tokio sammankallades ett massmöte för att protestera mot detta "mord". Men i stället uppträdde på plattformen talesmän med träning i Moralisk upp-
rustning. De framhöll behovet av enighet och kraften i en ideologi som förändrar människor och därigenom skapar enighet. En talesman sade: "Problemet är inte att bli av med amerikanerna utan att skapa enighet mellan länderna." Det var en ny faktor. Hela församlingen reste sig och applåderade dem. Man tog sitt förnuft till fånga. Inte ett splittrande ord nådde nationen.

Två dagar senare gavs ideologin till 400 länsombud, representerande sex miljoner japanska kvinnor. Ändamålet med mötet var att diskutera hur en ny generation kan utbildas. Efter att ha hört vad som sades tillstod talesmannen från undervisningsdepartementet: "Jag kom med teorier. Det gjorde inte någon nytta. Ni talade av erfarenhet. Alla kvinnor i Japan behöver MRA. De söker och de står det mycket nära."

De kommunistledare som försöker behärska Seinen-
dan, där landets framtida ledare finns, säger nu: "MRA-
människorna utgör vårt värsta motstånd. De är omut-
liga."

Ingen i Asien är utom räckhåll för demokratins in-
spirerade ideologi. En ung japan repatrierades nyligen efter elva år i ryska fångläger. Han skrev omedelbart till Frank Buchman. Han berättade hur Moralisk upp-
rustning hade trängt igenom taggtrådsstängslet i Sibi-
rien och beväpnat honom med en tro så att han kunde se framtiden an utan bitterhet. Här följer hans brev:

”Käre dr Buchman!

Som Ni vet, var mina elva år i Ryssland ett liv helt skilt från normalt samhällsliv, och korrespondensen med min familj var mycket begränsad. Jag visste att det fanns en organisation som hade sitt huvudkvarter i Schweiz och som spred sig ut över världen. År 1954, då jag var i koncentrationsläger i Haverosk, erinrar jag mig att jag läste en trespaltig artikel om MRA med en bild av Caux i ett av de kommunistiska huvudorganen. Naturligtvis var artikeln nedsättande.

Vid den tidpunkten hade jag redan tillbringat flera år som krigsfånge och hade sett verkligheten i det sovjet-socialistiska samhället, t. ex. att medborgarna berövas t. o. m. grundläggande mänskliga rättigheter och friheter, och att samhällets moral höll på att upplösas. Jag kände förtrytelse och förtvivlan vid åsynen av den konflikt som ett sådant socialistiskt samhälle framskapar. Å andra sidan hade jag blivit missnöjd med den nuvarande situationen i ett kapitalistiskt samhälle — och hade dragit mina egna slutsatser — att vilket socialt system mänskligheten än väljer, så kan det inte bli någon sund utveckling av samhället utan höjande av moralen. Trots att artikeln var grovt missvisande, kunde jag därför förstå och sympatisera med de människor som hade sitt huvudkvarter i Schweiz och som jag nu finner är MRA.

Jag skriver detta brev med mycket starka känslor, då jag vet att Ni, dr Buchman, är ledare för MRA och att Ni har givit mig så mycken personlig omvårdnad.

Jag försöker finna ett arbete, men det är svårt, eftersom jag varit sex år i armén och elva år i fängelse, se-

dan jag tog min universitetsexamen. Jag måste också bygga ett nytt hem för och tillsammans med min trettonårige son. Jag skulle vilja glömma min bitterhet mot allt som orsakat mitt öde och med en ljus syn för framtiden i MRAs anda, som Ni har visat mig, med rättskaffenhet och mod bekämpa de svårigheter som ligger framför mig.

Eder tacksamme

TATSUJI SEKI"

Vid Moralisk upprustnings världskonferens på Mackinac Island gjorde ledaren för ungdomsdelegationen från Japan följande klara uttalande:

"Vilken väg skall Japan gå? Det är inte längre frågan. Ty Japan håller på att finna den moraliska ideologi som är grundvalen för frihet med styrka. Valet för ungdomen i Japan står mellan kommunism och Moralisk upprustning. Vi har beslutat att det skall bli Moralisk upprustning."

I slutet av april 1957, två veckor efter det att den asiatiska konferensen slutat, förde statsminister Kishi in en ny faktor i de strandade japansk-koreanska förhandlingarna. Han svarade på frågor, ställda av fru Shidzue Kato i underhusets utrikesutskott, och förklarade: "Det viktigaste i våra förhandlingar är inte att tolka lagar och rättigheter utan, som fru Kato har sagt, först och främst att skapa den rätta andan mellan våra länder. Vi måste från vårt håll ta initiativet härtill."

Statsministern tog därefter upp de två frågor mot vilka Korea rest de största invändningarna, och sade: "Jag tvekar inte att ta tillbaka Kubota-deklarationen. Jag beklagar att den har givit Korea det intrycket att

vårt folk känner sig överlägset." Beträffande de japanska anspråken på egendom i Korea sade Kishi: "Jag har inte för avsikt att hålla fast vid vår tidigare tolkning av våra lagliga anspråk." Han tillade: "Från och med nu bör vi, vad Japan angår, icke hålla fast vid våra tidigare utsagor utan uppriktigt försöka att lösa de många praktiska problemen på grundval av en hjärtats ödmjukhet."

I samband med frågorna påminde fru Shidzue Kato om det besök som Frank Buchman, Moralisk upprustnings initiativtagare, på dagen ett år tidigare gjort i riksdagen, varvid han sammanträffat med Kishi och Hatoyama och ledare från båda partierna. Hon berättade att hon deltagit i den just avhållna asiatiska konferensen i Baguio och visade ett exemplar av *Congressional Record* vari senatoren Wiley redogör för hur framgångsrikt det nya tillvägagångssätt som demonstrerats i Baguio och som Amerika måste lära, hade visat sig vara. Fru Kato sade: "Vid denna konferens hade vi möjlighet att sammanträffa med många ledare från andra länder och ägna oss åt, inte en officiell, utan en folkets och andens diplomati. I konferensens atmosfär öppnade vi och de koreanska representanterna våra hjärtan för varandra och byggde upp förtroende utan någon diplomatisk taktik."

Fru Kato fortsatte: "Vi japaner förstod hur mycket det koreanska folket lidit under de mer än 30 år som vi härskade över landet. Känsloerna i koreanska hjärtan kommer inte att förändras i en handvändning. I Baguio bad vi japaner ödmjukt om förlåtelse och medgav våra felsteg och koreanerna öppnade sina hjärtan. Hoshijima och jag lovade att vi vid vår återkomst skulle göra allt

som stod i vår makt för att utan hänsyn till partiställning ta itu med de grundläggande svårigheterna i de strandade förhandlingarna.”

Statsministern inledde sitt svar med att säga: ”Jag instämmer av hela mitt hjärta i allt vad fru Kato sagt om förhållandena mellan Korea och Japan.”

EN IDÉ FÖR MOSKVA OCH WASHINGTON

NÄR blodbadet sköljde över Ungern, och pojkar på 10 och 11 år tog till stenar och gevär mot ryska stridsvagnar och slutligen förintades, jublade tanklösa människor i väst.

De jublade inte över blodbadet. De jublade i tron att Ungern var den första sprickan i kommunismens koloss.

Men en regeringsmedlem från väst, en man som talar ryska och som hade tillfälle att träffa och tala med hundratals ungerska flyktingar, när de strömmade bort från terrorn på andra sidan gränsen, gav ett annat omdöme. Han sade: "Ungern har inneburit en monumental seger för världskommunismen.

Länderna bakom järnridån har förlorat alla illusioner om den fria världen."

Tillfrågad om ungrarna väntade att väpnade styrkor skulle bistå dem i deras revolt, svarade ministern: "Nej. Men de väntade att Västerlandet skulle stå enigt inför dessa händelser. De väntade en klar och bestämd deklARATION om att den fria världen inte för alltid kunde acceptera att miljoner människor förslavas med våld. Framför allt hoppades de på någon positiv ideologisk utfästelse, som både Europa och Amerika, Afrika och

Asien kunde vara med om, någon idé som kunde lyfta en kommunist upp över hans kommunism, en icke-kommunist bort från hans förvirring, misräkning och likgiltighet, och få hela världen att se med friska ögon på historien och säga: 'Om vi håller ihop kan vi skapa ett nytt slags samhälle. Det här ger ett nytt hopp om en praktisk utväg.'

Ministern tillade: "Ungrarna tror nu att det mesta de kan vänta sig från den fria världen är insmugglade gevär och rödakorshjälp. Så det är inte sannolikt att Ungern-revolten upprepas i många andra länder."

Ett framträdande drag hos det tjugonde århundradet är att demokratin har blivit formell och förlorat sin kraft. Den har förlorat sin erövrade lidelse. Och ett tecken därpå är hur ringa eftertanke icke-kommunisterna ägnar kommunisterna.

De håller många tal. De känner djupt om en hel del ting. Men de tänker inte.

Kommunisterna tänker mycket. Under 40 år har de följt en klar linje mot ett uttalat mål i världshistorien. De inte bara hoppas på utan väntar sig fullt och fast att erövra hela mänskligheten med styrkan i sin tro. De mejslar ut en övertygelse djupt inne i människor, vilka i sin tur banar sig väg till hjärtpunkten i ett folks liv. De begär allt, väntar sig allt och tål inte någon kompromiss i sin målsättning.

Inte heller drar sig kommunisterna för tanken på att likvidera sina motståndare i kampens slutfas.

Icke-kommunisterna har ingen klar arbetshypotes och ingen klart uttalad målsättning i världshistorien. De bryr sig inte särskilt om den övriga mänsklighetens öde, bara de blir lämnade i fred och i välstånd. De skapar

icke några personligheter med övertygelse, och när sådana personligheter träder fram, blir de ofta missförstådda.

Den dag de står inför ett krig kommer de att ägna sig åt önsketänkande och själviska förhandlingar och tack-samt kompromissa hellre än att kämpa.

Men jäsningen i världen inverkar starkt på kommunisterna — liksom på icke-kommunisterna. De har två tvivel i hjärtat.

De är inte alldeles säkra på att de *kan* erövra resten av världen utan våld.

Och erfarenheten visar att de måste tillgripa våld för att hålla kvar vad de redan erövat.

Då våldet väl tillgripits, frågar inte vätebomben efter om man är medlem i partiet innan den smular sönder en.

En kommunistledare uttryckte det så: "Jag har ingen önskan om att hissa den röda fanan på stranden av oceanen, om jag vet att den endast vajar över kontinenter som ligger i ruiner. Att utplåna sig själv med atomvapen är inte någon vettig väg till ett nytt samhälle."

Kommunisterna vill inte hålla på att pendla från stalinism till samexistens och åter tillbaka till stalinismens våldsmetoder — med händelser sådana som Ungern markerande varje omsvängning. Liksom andra människor vill de ha trygghet för sina barn.

De spanar efter en väg ut ur det dilemma som deras egna ideologiska passioner har skapat för hela mänskligheten, inklusive dem själva.

Det är endast ideologi som kan lösa detta dilemma för en ideolog. Det behövs en världsåskådning som tar hänsyn till kommunismen samtidigt som den gör den otidsenlig, och som tar hänsyn till demokratin samtidigt

som den gör den otidsenlig i den form den levts utan en ideologi. Det betyder en förändring för båda världarna och för hela världen.

Frank Buchman har en vision för den kommunistisk-marxistiska världen. Han sade i ett tal som hölls i Gelsenkirchen och utsändes av Berlins radio och andra radiostationer över hela världen, *Bestämmelsen för öst och väst*; "Är det en förändring av alla som är den enda grundvalen för allas enhet? Är det någon skillnad mellan väst och öst när detta blir verklighet? Kan marxister bli förändrade? Kan de få detta nya tänkande? Kan marxister bana väg för en högre ideologi? Varför inte? De har alltid varit öppna för det som är nytt. De har gått i spetsen. De är villiga att gå i fängelse för sin tro. De är villiga att dö för sin tro. Varför skulle det inte bli de som lever för detta högre tänkande?"

En människa som har en ideologi förvandlar en människa som inte har någon. Det är hemligheten med kommunismens styrka i dagens värld.

En människa som inte har någon ideologi kan aldrig förvandla en människa som har en. Det är hemligheten med att demokratin är förvirrad i världen i dag.

En fri människa med en ideologi kan förvandla en människa med en ideologi som inte har låtit henne förbli fri. Det är hemligheten med nästa stadium i mänskligt statsmannaskap.

För fem år sedan var tre unga amerikaner, Colwell-bröderna, på väg till ryktbarhet och rikedom som televisionsartister i Hollywood. Med gitarr, banjo och basfiol, och med sånger som de själva komponerade, spelade de i ända till fyra radioprogram per dag för miljontals människor. Medan de ännu gick i skolan, hade

de kontrakt med högt gage om ett program som gick över hela Amerika, och de spelade in sina sånger på Columbia-skivor.

De blev inbjudna till ett av MRA:s skådespel som med sång, musik och humor ger Penns sanningar till den moderna människan. När pojkarna kom hem efter midnatt, väckte de sina föräldrar. I över en timme satt de i föräldrarnas sängkammare och berättade om vad de hade sett. "Det var inte bara musiken, det var människorna", sade en av bröderna. "De vet vad de vill. De säger att Gud har en plan för oss och våra folk. Det sätt de lever på, visar att det är sant."

En annan av bröderna säger: "Vi brukade alltid gå i söndagsskolan och i kyrkan. Men det hindrade oss inte från att göra vad vi ville. För oss var Gud ett reservhjul, som vi bara använde i nödfall."

Bröderna blev annorlunda. De fann svaret till den avundsjuke som rådde mellan dem. De blev ärliga mot sina föräldrar, och talade t. o. m. om för dem hur de uppfört sig i flicksällskap. När renheten blev det normala, försvann det dåliga humöret.

Deras musik blev också annorlunda. Den började få klarhet och innebära en utmaning för vanliga människor.

Två år senare beslöt bröderna att med sina föräldrars fulla stöd avbryta sina kontrakt i Hollywood och använda resten av livet till det som en av dem beskrev som "det viktigaste av alla jobb — att bygga en ny värld".

Sedan dess har de rest över hela världen och gett en ideologi till statsmän och hela folk på ett sätt som få andra fria människor hittills lyckats med.

"Genom MRA får vi chansen att på ett praktiskt sätt

ägna oss åt att bygga den slags värld som vi alla vill ha", sade Colwell-bröderna till en tidning. "Allt vi gör, säger och sjunger, kommer att tjäna den uppgiften. Vi har bestämt oss för att skriva sådana sånger som folk behöver, sånger med ett svar som når miljonerna."

Detta har redan hänt med hjälp av televisionen i Hamburg, Köpenhamn, Stockholm, och med hjälp av radio i Italien, Schweiz, England, Dublin, Danmark, Sverige, Holland, Ceylon, Australien, Nya Zeeland och många av Asiens huvudstäder.

Parlamentariker från över 30 länder har träffat dem och hört deras sånger.

När Colwell-bröderna deltog i ett tyskt televisions- och radioprogram med en publik som uppskattades till 15.000.000, ringde stationens direktör, som såg dem och lyssnade på dem, och gav order om att stryka alla de andra programpunkterna och låta Colwell-bröderna fortsätta.

Deras sånger och radioutsändningar har trängt in bakom järnridån.

Men en del av sitt mest betydelsefulla arbete har de utfört i ett land som Italien, där de öppnat dörrarna till en del kommunistiska fästen, som några av vår tids ledande män hade förklarat ointagliga.

Norditalien är en ideologisk brännpunkt. I en stor fabrik där röstade 90 % av arbetarna på kommunistiska kandidater vid fackföreningsvalen. En av direktörerna vid SNIA Viscosa-bolaget nära Triest inbjöd en MRA-styrka på 100 personer, däribland Colwell-bröderna, att komma till fabrikerna.

Men kommunisterna stängde sina hem för alla utom kommunister. Colwell-bröderna gav sig ut på gatorna.

De spelade sina melodier. Först kom barnen, sedan mödrarna, och då Colwells började gå genom gatorna, samlades skarorna och följde dem; sedan började hemmen att öppnas för Colwell-bröderna och deras vänner.

Colwells gjorde sig besväret att lära sig italienska. De berättade för barnen hur de hade lärt sig att bli ärliga hemma. En radikal ärlighet började gripa omkring sig i de kommunistiska hemmen i Norditalien.

Den första kvällen som ett MRA-skådespel skulle spelas, höllregnade det. "Folk kommer aldrig när det regnar", sade borgmästaren. Men teatern blev så fullsatt, att borgmästaren knappt kunde få plats i sin egen loge, — han måste dela den med tolv andra.

Nästa kväll var det varmt och fuktigt. "Folk kommer aldrig i den här värmen", sade de som visste bäst. Men teatern blev överfull igen. Båda kvällarna sjöng och spelade *i fratelli* Colwell för de människoskaror som inte kunde komma in.

En ny anda började spridas i Norditalien. En som blev föremål för denna nya anda var Angelo Pasetto. Han arbetar vid Montecatiniindustrierna, den stora kemiska koncernen som har 160 fabriker i Italien och i hela världen. "Det är ingen som vet vilken destruktiv och farlig kommunist Pasetto var," sade nyligen en italienare som hade haft att göra med honom förr i världen.

Pasetto brukade skriva marschsånger för Togliatti, det italienska kommunistpartiets ledare, (tills helt nyligen hade Italien, detta centrum för kristen kultur genom seklerna, det största kommunistpartiet i något land utanför Ryssland. Siffrorna för 1957 är icke publicerade och därför okända.) Efter kriget dömdes han till

döden och sattes i dödszell för sin revolutionära verksamhet.

Han har en glöd som är elektrifierande. Men han mötte människor som hade en ideologi överlägsen hans och som gav honom den chock som var av nöden. Han tillämpade de absoluta normerna ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek på sitt liv. Han förvandlades.

Under tidigare år hade han gjort sin hustru och sin svärmor till kommunister. Nu måste han förvandla dem. "Ett hårt jobb," säger Pasetto med sitt glada skratt, "men jag gjorde det".

Revolutionären Pasetto nöjde sig inte med det. Han accepterade ideologins normala program — att själv förvandlas, att förvandla andra, att nå miljonerna med ett svar och att omskapa en civilisation som håller på att falla sönder.

Direktörer förvandlades, kristna demokrater förvandlades. Kommunisterna förvandlades som ett resultat av Pasettos lidelse och realism.

Ett nätverk av nytt liv har börjat spridas genom hemmen och fabrikerna i Italien. Sesto San Giovanni är en förstad till Milano med stora industrier. Det är centrum för den tunga industrin. Det är känt som Italiens Lilla Stalingrad. Ända sedan kriget har stadsfullmäktige där varit kommunistisk.

Klasskampen diskuteras överallt bland arbetarna. För några år sedan dödades över 100 människor på gatorna.

1956 beslöt man att en styrka från Moralisk upprustning skulle resa till Sesto San Giovanni med ett musikskådespel. När en ledande italiensk socialist hörde detta, sade han: "Jag skulle lika gärna ge ett skådespel i hel-

vetet som i Sesto San Giovanni. Det är som att fara till Mau-Mau-territoriet.”

Den första kvällen skådespelet gavs, räknade man med, att mer än 80 % av publiken var kommunister. Beväpnad polis måste spärra dörrarna till teatern och dirigera de massor som fortfarande försökte komma in.

En sammanfattning av skådespelets verkan gjordes följande dag av en av de ledande krafterna vid Scala-operan i Milano, vilken diskuterade skådespelet på en bar och hördes förklara: ”Det var otroligt. Sången var superb. Publiken var fullständigt fängslad. Det hördes inte ett knyst utom applåderna. Man skulle inte ha trott att det fanns en enda kommunist i salongen.”

Bland publiken den kvällen satt Luigi Rossi. Han är ägare till och en av direktörerna för Sesto San Giovannis tidning, *L'Informatore*. Han var där för att recensera skådespelet. Tidningen kallar sig oberoende. Men Rossi hade själv i över 30 år varit marxist.

Här berättar han med egna ord om en överlägsen ideologis verkan på honom: —

”En väldig människomassa blockerade gatan. Jag blev lätt insläppt genom att visa mitt presskort. I början var jag mycket skeptisk och undrade vad de var ute efter.

Första och andra akterna visade mig världen som den ser ut i dag med skarp realism. Efter tredje aktens slut verkade det som publiken, mest bestående av arbetare, aldrig ville sluta applådera, men jag blev sittade i djupa funderingar. En tanke fyllde mig: ’Vilken storslagen idé! Om den bara vore sann! Om bara människorna och världen kunde finna enighet till slut!’ Jag gick hem och funderade på denna tanke.

Följande kväll var det en oemotståndlig kraft och en

inre röst som ännu en gång ledde mig till teatern. Jag satte mig på min plats som vanligt i den för pressen reserverade bänken, och såg ännu en gång hela operan liksom i ett enda andedrag. Jag hörde åter presentationen av grupper av människor från nästan varje land i världen, som hade förändrat sina kaotiska liv. Det var en underbar demonstration. De representerade det bästa av mänskligheten.

Efter föreställningen kom de ned från scenen, och jag samlade en grupp av dem omkring mig. De förklarade att man radikalt kan förändra sin karaktär och omforma sitt förhållande till alla människor, om man vill ha disciplinen att varje morgon skriva ned sina innersta tankar och sedan utföra dem. Samvetets röst kommer att bli tillfreds, och det kommer att ge en den styrka man behöver för att ställa tillrätta vad man har gjort orätt och be alla de människor om förlåtelse som man handlat illa mot. De slutade med att säga att de tankar och den inspiration som kommer under en stilla stund, kan vara Guds röst.

Jag skyndade mig att svara att idén var utmärkt, men innerst inne skrattade jag åt tanken på att sätta den i verket. Innan de gick sade de att om jag inte hade någonting emot det så skulle de komma och hälsa på mig i mitt hem. Jag svarade att det alltid står öppet för vem som helst.

Och på min värsta och svartaste dag, just när jag höll på med en artikel emot den lokala katolska tidningen och, för att vara exakt, mot den präst som redigerar den — artikeln hade rubriken 'Den dålige prästen' och utgjorde ett svar på några kritiska ord om vår egen tidning — just då ringde det på dörren. Utan att stiga upp

från mitt skrivbord ropade jag: 'Stig in!' In kom de tre ur Moralisk upprustnings styrka som jag hade talat med på teatern; de hälsade hövligt på mig och då de såg att jag satt och skrev, sade de i vänlig ton: 'Kanske skriver ni ned er stilla stund?'

'Nej', svarade jag, ganska förargad, 'jag skriver en artikel emot en präst.'

'Det kunde vara bra att tänka igenom edra motiv och finna rätta sättet att sluta fred.'

Dessa enkla ord, som uttalades med uppriktig beklagande av vad jag höll på med, fick mig att tänka på vad jag hade hört i teatern och hur mycket bättre dessa människor var än jag.

Jag tittade på vad jag hade skrivit om den 'dålige prästen', och något som jag inte förstod sade till mig: 'Det är du som är dålig.' Jag tvekade ytterligare ett ögonblick. Stillheten omkring mig grep mig i hjärtat, och med en plötslig rörelse slet jag sönder manuskriptet.

Vi tittade på varandra, och inte ett ord sades. Samvetets röst visade mig det bedrägliga i mina omoraliska skrivelser och i mitt hat mot prästen. Jag vågade tänka på vad jag hade lärt mig om den stilla stunden: 'Be dem om förlåtelse som du har gjort illa!' Men så viskade materialismen inom mig: 'Nej, inte det! Du är ateist, och han är präst.' Den ojämna kampen mellan gott och ont inom mig fortsatte, tills samvetet gjorde sig påmint i en ström av minnen av mina föräldrar, av min farbror som var präst, och av deras kära ansikten som bönföll mig och visade mig den goda vägen jag borde följa, den väg som skulle göra mig till en ny människa och leda mig till en ny värld. Här visade det sig hur mycket jag hade sett i det där skådespelet, *The Vanishing Island*.

Jag gick till prästen, och vi hade ett långt samtal. När vi slutligen skildes och skakade hand, hade vi blivit verkliga vänner. Nu har jag efter många års främlingskap återvänt till Gud och till kyrkan.

Många av de anställda på tidningen var av samma åsikt som jag. Första steget var att rensa upp i tidningen och tillämpa Moralisk upprustnings fyra absoluta normer. Inspirerade av denna renande kraft gav vi ut en 10-sidig specialbilaga. Detta extranummer har funnit vägen till alla hem i Sesto och har fört med sig ett svar, och sådden gro. Vi tryckte 20.000 exemplar, och de nytryck som gjordes, sändes till alla delar av jorden, däribland Indien, Kina, alla Afrikas hörn, London, Washington och Moskva.

Utifrån denna erfarenhet av ett förändrat liv höjer jag min röst för enighet inom familjen, mellan politiker och mellan folken, över hela världen. Jag försöker upplysa dem som hyser tvivel om Moralisk upprustnings ideologi. De borde inte vara rädda. Dörrarna står öppna för alla. Det behövs inget medlemskap ty MRA är inte något parti. Det är inte mot kommunismen eller mot kapitalismen. Det är en revolutionär anti-materialistisk idé, som innebär att man blir en ny, universell mänskotyp, som inte lever för sig själv utan för att tillfredsställa de djupaste behoven hos dem som är en närmast.

Det är omöjligt att beskriva entusiasmen i de städer som besöktes av den MRA-styrka som jag följde med — Zürich, Genève, Basel, St. Gallen, Helsingfors, Kiruna, Stockholm, Oslo, Köpenhamn, Paris, Lille, Bonn, Berlin, Bochum, Essen, Dortmund, Freudenstadt, Hannover, Eindhoven, Rotterdam, Haag, Utrecht, Delft, Coventry, Sheffield, Edinburgh, Glasgow, London.

Det har i världshistorien aldrig funnits en mera uppriktig gemenskap. Industrimän, bankmän, yrkesmän, partimän — kommunister, socialister, konservativa — alla enas i den gemensamma kampen.

Tänkande människor frågar sig ofta hur det kommer sig, att i denna moderna tid den mänskliga intelligensen är i stånd att uppfinna sådana fruktansvärda förstörelse-redskap men aldrig har tänkt på hur man skall kunna ena världen. Men till sist har denne man Frank Buchman kommit. Alla folk kommer att vara honom evigt tack-samma, ty han har revolutionerat världen med en högre ideologi, för att återuppbygga den på grundval av fred och rättvisa, utan diktatur och med respekt för människans personlighet. Han är arkitekten för en ny världsfred, som skall stiga upp ur ruinerna — just som det i den berömda katedralen i Coventry, vilken jämnades med marken av människohatet under det fruktansvärda kriget, reste sig ett altare med inskriften "Fader förlåt" och med ett kors av svartbränt virke vilket står som ett vittnesbörd icke om mänsklighetens hat men om människans frälsning för morgondagen."

Rossi kämpar nu samman med Pasetto och en växande styrka av tidigare kommunister över hela världen för att förvandla människor och för att väcka båda sidor av järnridån till insikt om att det behövs en ny dimension i världens sätt att leva och tänka.

I Italien hade Pasetto nyligen den inspirerade tanken att skriva ett skådespel som kunde föra ideologien ut till massorna.

Han uppsökte Baldini, Montecatini-koncernens personalchef. Baldini har ansvaret för 60.000 arbetare. Han visste att Italiens framtid hänger på frågan om ideologi.

Han stödde Pasetto och gav honom ledigt för att skriva skådespelet.

Så steg den förutvarande kommunisten ombord på ett flygplan till Amerika. Han började skriva. Hela natten skrev Pasetto, medan planet var på väg. I det skådespelet fäste han på papperet sitt eget hjärtas och sitt eget livs verkliga erfarenhet. När han landade i Amerika, var skådespelet färdigt.

Världspremiären ägde rum i St. Angela's Hall i Windsor, staden mitt emot Detroit, på andra sidan floden. Salen var överfull. Gatorna utanför påminner om Italien. Befolkningen är till stor del italiensk, och samhället är färgrikt och eldigt och livligt som en italiensk stad. Många människor där har kommunistiska sympatier. Några tänker tillbaka på fascismens dagar. En del står fortfarande vid kyrkporten och betraktar dem som går i mässan, fastän inte alla går i mässan själva. Det var dessa människor som kom, den ena familjen efter den andra, för att se Pasettos skådespel och som fyllde teatern från scenen ända ned till dörren en bittert kall vinterkväll. Det var radvis av hela familjer som satt där. De började strömma in i salen en och en kvarts timme innan ridån gick upp.

När ridån gick ned, reste sig hela publiken under visslingar och högljudda bifallsyttringar och stampade i golvet och applåderade och hurrade. Sedan satte sig alla igen, och under 10 minuter rådde fullkomlig tystnad i teatern. Publiken identifierade sig med lidelsen och förhoppningarna hos kommunistledaren i skådespelet, en roll som spelades av Pasetto själv. De reagerade först som han mot den utmaning att ändra sig som han får. Men när ridån går ned och den gamle kommunist-

ledaren faller på knä framför krucifixet, så var hela denna publik i sitt hjärta med honom och knäböjde där liksom han. Det var ett stycke av Italien, med all dess kamp, och i det ögonblicket var kampen vunnen i publikens hjärta.

När ridån faller, hör publiken orgeln och klockorna i St. Ann's Church — den äldsta katolska kyrka som invigts åt den heliga Anna i Förenta Staterna — i en särskild inspelning gjord för pjäsen med tillstånd från Father Ling, den avhållne prästen på Mackinac Island.

Någon sade: "Det erinrade om det geniala hos den helige Franciskus, som med sina skådespel utanför katedralen i Florens gav sanningens budskap åt folket."

Biskopen i Windsor sade: "Skådespelet är oförfalskad kristen sanning. Det finns ingenting däri som inte är fullkomligt." Denne monsignor begärde att flygblad med inbjudan till folk att komma till skådespelet skulle delas ut vid kyrkdörren efter var och en av de sju mässorna på söndagen.

George Wood, som under 50 år varit en stjärna på scen och film, i television och radio, regisserade skådespelet tillsammans med Marion Clayton Anderson, skådespelerskan från Hollywood, som under Frank Lloyds regi spelat i sådana filmer som *Myteriet på Bounty*. George Wood, som är katolik, sade: "Jag tackar Gud för undret av detta skådespel. Om ingenting annat hade hänt i mitt liv — vilket det har — utom att jag haft en andel i att bära fram denna Angelo Pasettos gåva från Gud, anser jag att mitt liv skulle varit väl använt på grund av nöjet och smärtan under de senaste tio dagarnas arbete och den gudagivna hänryckningen under går-

kvällens minnesvärda upplevelse. Under hela mitt teaterliv har jag aldrig varit så rörd."

En präst som hade sagt: "Ni får bara 150 åskådare till ett skådespel en vardagskväll i Windsor", måste stå bland mängden längst bak under hela föreställningen. Efteråt kom han fram till författaren och tackade honom två gånger ödmjukt med orden: "Nu förstår jag verkligen vad Moralisk upprustning är."

Den ledande mannen i Windsors italienska radio, som också är katolik, sade enkelt: "Detta är pionjärerna för en ny teater. Jag är så rörd av detta stycke italienskt liv att jag inte kan finna ord. Jag kan inte tala. Jag kan bara gråta." Han bad själv biskopen om förlåtelse. Och han tog upp skådespelet på band för att transmitta det till Italien.

Då denne radioman talade om skådespelet i ett radioprogram för den italienska befolkningen i Detroit och Windsor, blev han så rörd att han vid en punkt fick lov att avbryta sig. Han sade: "Det är ett överdådigt bidrag till en bättre värld, särskilt för ungdomen. Ungdomen borde dricka av det klara vattnet i Angelo Pasettos skådespel."

En arbetare vid namn Griselli, som rest från Milano för att spela en roll i skådespelet, sade: "Detta skådespel är en av de största gåvor som kunde skänkas åt Italien. Det innebär en stor insats för vårt land och för hela världens katoliker."

Frank Cundari, som är ägare till den välkända "Marios" restaurant och vars dotter sjunger på Metropolitanoperan i New York, sade: "Detta är det finaste skådespel för Italien som jag någonsin har sett. Det måste

genast spelas i Italien. Detta skådespel kan rädda Italien och slutligen rädda världen.”

Några av skådespelarna ingick i en grupp som besökte Amherstberg, där i forna dagar de från Södern rymda slavarna gick över gränsen till Kanada och nådde friheten. Moralisk upprustnings kör sjöng och berättade om Pasettos skådespel. En katolsk präst sade: ”Det mesta jag är med om tröttar ut mig. Detta livar upp mig. Jag känner mig som om jag fått en spruta i armen. Jag har aldrig förut sett så rena ansikten.”

Några som hade sett skådespelet, erinrade om en vädjan i *Corriera della Sera* att alla människor i tystnad skulle lyssna till den inre röstens vägledning. ”Detta är just skådespelets budskap”, sade de. ”Man upplever på teatern hur Gud i stillheten kan förvandla vem som helst, t. o. m. en hårdför kommunist.”

En av de hårdföra kommunisterna som senast förvandlats i Italien är Raffaele D'Angelo. Han brukade vara Togliattis livvakt när kommunistledaren kom till Milano.

D'Angelo säger: ”Jag kommer från en kommunistfamilj. Min far var en av grundarna av kommunistpartiet i min hemstad, och därför har min familj levt under förföljelse och i fattigdom.

År 1943 blev min far arresterad och sändes till döds-lägret i Mathausen i Tyskland. Jag var då 17 år och jag kände djupt den orätt som begåtts mot oss. Det var då som jag började delta i politisk och facklig verksamhet som uttryck för hat mot kapitalister och industri-män.

När jag mötte Moralisk upprustning, började jag upptäcka hur fel jag handlat tidigare och hur man kan

revolutionera världen på grundvalen av dessa fyra normer — denna ideologi som enar svarta och vita, kommunister och industriledare under en enda auktoritet, Guds ledning.

Jag hade funderat en hel del på en ideologi som kunde eliminera klasskampen, så att man hade varken segrare eller besegrade, varken hat eller bitterhet, utan endast tillfredsställelsen i att ha skapat en ny värld; en ny värld tillsammans med de människor som jag trodde att jag aldrig skulle kunna draga jämnt med. Vad jag letade efter, var mig hela tiden mycket nära — det var Gud. Det är genom Moralisk upprustning som jag lärde känna Gud, och jag var ateist. Det är för denna ideologi som jag beslutat ge allt.”

Det är sådana som Pasetto, Rossi och D'Angelo som ger upphov till en ny strömning i efterkrigs-Italien.

För första gången på årtal inträffar det i de stora fabrikerna hos Falcks och Fiats, i industristäder och industrisamhällen att kristna demokrater börjar leva ideologiskt.

För första gången besegrar de kommunismen i valen till arbetarråden, där framtiden för Italiens industri, kanske för Italien självt, kommer att avgöras.

Moskvas radio säger i en serie radioprogram mot Moralisk upprustning: ”Moralisk upprustning är en global ideologi med brohuvuden i alla länder i sin slutfas av total expansion över hela världen. Den har kraften att fånga radikala revolutionära sinnen.”

NÄSTA STEG FÖR UPPRIKTIGA KOMMUNISTER

UNGERSKA FLYKTINGAR, som strömmade in i Västern, såg sig omkring i den fria världen för första gången på ett kvarts århundrade. Vad såg de?

En grupp av dem vistades två veckor i en stor industristad på den amerikanska kontinenten. Vid slutet av vistelsen sade deras talesman: "Vi vågar inte uppge våra namn. Våra familjer är fortfarande i Ungern. Vi vågar inte säga för mycket. Vi har sett och lyssnat och vi finner föga hopp. Det som skrämmer oss är att vi möter mer kommunism i fabrikerna här än t. o. m. i själva Ungern. Överallt råder det materialism."

Men en annan grupp på 32 ungrare såg i Tyskland ett skådespel med Moralisk upprustnings ideologi. Gruvarbetare, regeringsmedlemmar från Bonn och industrimän återfanns bland åskådarna.

Det var ett julspel. Det visade hur alla människor överallt kan bli annorlunda och ta del i världens återuppbyggnad.

Tre män, som hade varit aktiva i kommunistpartiet under sammanlagt 84 år, spelade de tre konungarna, som kommer med gåvor till modern och barnet. (Två av dessa män hade varit funktionärer i kommunistpartiet.)

En annan roll i skådespelet spelades av en man som varit med om att grunda Stahlhelm före 1933 och som hade kämpat mot kommunisterna i blodiga gatustrider i Tyskland.

Ytterligare en annan roll spelades av en tysk gruvarbetare, som hade varit officer i Volkspolizei i Östtyskland och som där organiserat den kommunistiska ungdomen efter det andra världskriget.

Denne sade vid skådespelets slut: "Jag vet vad revolution och landsflykt i verkligheten innebär. Julen 1945 var jag i ett ryskt fångläger. Allt i fånglägret hade upphört att fungera, t. o. m. bageriet. Vi hade inget bröd till jul. Jag visste att min bror hade dödats under kriget. Jag visste att mina föräldrar hade förlorat sitt hem." Sedan beskrev han, hur Moralisk upprustning hade förvandlat honom från kommunist till en man med en starkare ideologi och sade: "Jag fann en bestämmelse. Jag vet vad jag lever för."

(Dessa f. d. kommunister, som var gruvarbetare, besökte förbundskansler Adenauer på hans födelsedag för att inbjuda honom till skådespelet. Han kände till deras bakgrund och vad som hänt dem och mottog dem hjärtligt. När den tyske förbundskanslern skakade hand med dem, sade han till dem: "Det är män sådana som Ni som jag kan lita på.")

En godsägare, som förlorat sin familj under kriget, talade också. Han beskrev hur han hade givit allt, en egendom på 1.000 tunnland, ett slott, och nu sin tid och hela sitt liv, i kampen för en ny värld.

En tysk bland publiken som fortfarande var medlem av kommunistpartiet, kom tillbaka nästa dag och sade till godsägaren: "Ni är mer revolutionär än vi. Jag

somnade inte förrän klockan två i natt. Det här var den mest förbluffande kvällen i mitt liv. Jag har aldrig varit med om någonting liknande." Sonen till denne kommunist använde 25 pfennig till en anteckningsbok, där han och hans far kunde skriva ned de tankar som kom till dem, när de gjorde experimentet att söka ledning så snart de vaknade på morgonen.

När kvällen var över, sade ungrarna att denna ideologi skulle ändra hela historien, om den levdes ut av den icke-kommunistiska världen. Deras ledare sade: "Här är en lösning. Om Ungern vore fritt, skulle hela vårt folk vilja vara med i denna stora ideologiska världsfamilj."

Detta skådespel användes av män och kvinnor som i en del fall varit med i tyska kommunistpartiet i mer än 25 år och sedan förvandlats. Det är för dem ett av många medel att nå och förvandla andra människor. Den avgörande förvandlingen bland de tyska kommunisterna började när en styrka från Moralisk upprustning kom till Ruhr, Tysklands industriella centrum, vid den tidpunkt då efterkrigsindustrin reste sig ur spillrorna. I denna styrka ingick ett franskt par, Victor och Irène Laure.

Victor Laure är sjöman, har under 47 år varit marxist, tränad av kommunistveteranen Marcel Cachin. Irène Laure är sjuksköterska till yrket. Hon var under årtal en av de ledande i den franska socialiströrelsen, medlem av partiets styrelse, representerade Marseille, sin hemstad, i franska deputeradekammaren och var generalsekreterare för de socialistiska kvinnorna i sitt land.

Ingen av makarna Laure hade varit kommunist. De trodde på den marxistisk-socialistiska teorin om klasskampen. De trodde inte på att det var rätt eller nödvändigt att använda våld för att föra kampen fram till en revolutionär triumf. (Det är intressant att kommunismen kan åstadkomma splittring och överta makten i socialistiska länder, som inte har någon ideologi. Men socialister med en ideologi kommer att förvandla kommunisterna.)

De skulle inte ha varit överens med Lenin då han sade: "Vår kommunistiska moral är helt underordnad klasskampens intressen."

Under kriget var madame Laure en ledande gestalt inom den franska motståndsrörelsen. Hon gömde flyktingar och omdirigerade tåg.

Och när ockupationsstyrkorna skar ned matransonerna i hennes hemstad, så att barnen fick gå hungriga, mobiliserade hon Marseilles kvinnor och fick dem att under tystnad som hämndeänglar i tusental marschera genom gatorna tills ransonerna åter höjdes.

Man torterade hennes son för att tvinga henne att yppa motståndsrörelsens hemligheter. Hon vägrade. Men hennes hjärta brast och hatet kom i stället. "Jag hade bara en önskan — att förintä alla tyskar", sade hon.

Hon kom till Caux, MRA:s ideologiska träningscentrum i Schweiz. Ödet ville, att de första hon hörde tala från podiet var tyskar. Hon ville ge sig iväg, men mot sin vilja lyssnade hon.

Det var tyskar med en ideologi. De erkände ärligt misstagen i det förgångna. Ödmjukt beskrev de sitt eget folks behov av förvandling.

Kvinnan från Frankrike var i inre uppror. Under

tre veckor försökte hon, som hon själv säger "ta reda på om det fanns en hund begravnen".

Det fanns ingen hund. Det hon såg var äkta.

Det järnhårda hatet smälte. Victor och Irène Laure förvandlades. Victor gick tillbaka till sina fäders kyrka, som han under nästan ett halvt sekel hade angripit. Han och Irène, nu morföräldrar, vigdes samman i en kyrka, vilket de vid tiden för sin borgerliga vigsel hade vägrat göra.

Sedan fick de den övertygelsen att de skulle fara till Tyskland och börja hjälpa till med att hela den splitt-ring mellan de båda länderna, som, enligt vad de nu kände, ett hat sådant som deras hade bidragit att åstad-komma. De bodde, på samma sätt som de andra med-lemmarna av MRA-styrkan, i arbetarhemmen i Ruhr, talade vid socialisternas, kommunisternas och de kristna demokraternas partimöten och satt natt efter natt uppe i kaféer, ölstugor och kontor. De diskuterade, beskrev sin egen förvandling och bemötte de dialektiska argu-ment, som kommunisterna kom med. Genom radion nådde deras budskap miljontals människor i både öst och väst. En enighet började växa fram. Som Irène Laure själv säger: "En gemensam ideologi gör i dag för Frankrike och Tyskland vad sentimentalitet aldrig lyc-kades med under mellankrigstiden."

Kommunistpartiet blev både intresserat och oroad. Man beslöt att sända två av sina vältränade män, Max Bladeck och Paul Kurowski, till Caux. De for dit till-sammans med hundratal arbetare och deras ledare. De-ras syfte var att undergräva Moralisk upprustning.

De mötte en levande ideologi, som förvandlar varje klass. Efter veckor av kamp, under vilka Bladeck och

Kurowski hölls kvar av sina nya vänners tillgivenhet och av MRA:s obönhörliga logik, sammanfattade Kurowski det hela på följande sätt: "Marxismens grundläggande teorier är gammalmodiga. I 25 år har jag sjungit Internationalen av hela mitt hjärta och med all min kraft. Det här är första gången som jag har sett den levas. Var och en som inte vill följa de absoluta normerna ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek, är en förrädare mot sin klass och mot sitt folk."

Bladeck och Kurowski stannade så länge i Caux, att kommunistpartiet i Västtyskland sände en av sina mest betrodda funktionärer, Willi Benedens, för att hämta hem dem. Efter ett par veckor förvandlades Benedens själv. Han sade: "Här är en ideologi som fyller människohjärtats behov. Det är en idé, som kan lösa de sociala problemen i väst och leda till en lösning mellan öst och väst."

Tillsammans återvände de tre till Ruhr. De inkallades för att stå till svars inför kommunistpartiets styrelse.

De sade: "Vi har funnit en ideologi, som är större än kommunismen." Sedan skrev de ett formellt brev till styrelsen, i vilket de rekommenderade partiet att själv göra sig förtroget med Moralisk upprustnings "världsrevolutionära idéer". De fastslog, att de "på förnuftsmässiga och realistiska grunder" beslutat sig för att själva förändras och meddelade att de "redan hade förvandlat många andra kommunister".

Över hela Ruhr började kommunister förändras. Det västtyska kommunistpartiet måste avlägsna 40 av partiets distriktsledare, däribland redaktören för kommunistpartiets tidning, därför att de blivit "förvirrade av ideologiska oklarheter" genom MRA. Partiledningen

fastslog vid en speciell konferens i Düsseldorf, att den blev tvungen att omorganisera styrelsen och sekretariatet, eftersom de hade blivit "färgade av en annan ideologi". Kommunistpartiets ordförande i Ruhr uttalade med syfte på utrensningen inom styrelsen: "Ett av de farligaste symptomen är den växande förbindelsen mellan partimedlemmar och Moralisk upprustning."

Kommunisternas röstetal inom arbetarråden i gruvorna i Ruhr sjönk på 2 1/2 år från 73 procent till 13 procent och senare till 8 procent. Stein, vice ordförande i tyska gruvarbetareförbundet, sade att detta berodde på att Moralisk upprustnings ideologi vunnit genklang hos tusentals tyska arbetare.

Bladeck, Kurowski, Benedens och deras vänner har sedan dess arbetat ideologiskt och globalt på att ge ett svar till nationerna. Bladeck beskriver med följande ord hur han blev vunnit av en högre ideologi.

"När jag gav mitt liv till kommunismen, trodde jag, att den skulle ge världen den rätta samhällsordningen, eftersom kommunismens syfte är att omskapa världen. Medlet den använder för att uppnå det syftet är klasskampen. I dag förstår jag, att vi helt enkelt delade mänskligheten i två läger, som hatar och bekämpar varandra. I atomåldern är en klassmedveten ideologi sådan som kommunismen för liten och har överträffats. I dag kämpar jag med Moralisk upprustning, därför att den inte är emot kommunismen eller kapitalismen. Den går till roten av det onda och förvandlar människan, som är orsaken till att vilket system som helst misslyckas.

Jag förstod att det var en oerhörd skillnad mellan teori och praktik. Jag brukade tala vid stora möten om

jämlikhet, fred och frihet, men det fanns aldrig någon jämlikhet i mitt hem mellan mig och min hustru och inte heller fred med mina grannar — och ingen frihet inom mig själv heller, för jag var slav under nikotin och alkohol. Jag var med på många möten, men min hustru visste inte, att en del 'möten' inte var några möten. Överallt brukade jag ropa: 'Arbetare i hela världen, förena er.' Men samtidigt sprängde jag arbetarnas sammanhållning genom min strävan efter makt.

Jag insåg, att om jag ville ha del i att skapa en ny världsordning, måste jag börja med mig själv. Det innebar en revolutionär omformning av mitt liv och tänkande. Jag måste ställa saker tillrätta i min familj, i gruvan och i förhållande till alla dem, som hade fått lida på grund av mina felaktiga motiv. Genom detta experiment såg jag mycket snart, att denna ideologi var byggd på solid grund, för om jag kan förvandlas, så kan detsamma bli en verklighet för var och en i hela världen.

Det är därför jag kämpar för denna stora revolution med större lidelse. Det kan icke finnas någon 'sam-existens' med mig själv i kampen att förändras. Så kallad samexistens är en omöjlig politik för människor och folk, därför att den helt enkelt innebär, att var och en av oss accepterar den andres orättfärdighet. Alternativet är en högre ideologi som ständigt kämpar för vad som är rätt för alla på en grundval av förvandling i alla. Det betyder för mig, att inte kritisera andras misstag men att först bli annorlunda på punkter där jag har fel och sedan hjälpa andra att lösa sina problem och finna sin verkliga bestämmelse."

Dessa tidigare tyska kommunister reste till Norden. Bland de män, som blev intresserade och förvandlade var Hans Bjerkholt, som år 1923 var en av grundarna av det norska kommunistpartiet och under 27 år medlem av partiets centralstyrelse. Sedan 1936 har han varit heltidsfunktionär i norska Landsorganisationen.

Bjerkholt berättade i en radioutsändning från Köpenhamn till alla de nordiska länderna om sin förvandling. *Arbeiderbladet*, det socialdemokratiska regeringsorganet i Norge, hade rubriken: "Välkänd kommunist går in för MRA." Bjerkholt säger:

"Sedan jag var 16 år gammal har jag kämpat på den yttersta vänsterflygeln inom arbetarrörelsen. Mycket har hänt. Under det kapitalistiska systemet försiggick en tämligen lugn utveckling från sekelskiftet till det första världskrigets början. Det gick uppåt, och många av arbetarna fick bättre villkor. Men kapitalismen kunde inte ge verklig trygghet åt alla arbetare överallt. Det första världskriget bragte det kapitalistiska systemet i oordning. Det blev kriser och splittring inom arbetarklassen.

Under tiden upplevde vi den ryska revolutionen, och den gav hopp åt alla förtryckta i världen. Sedan kom Hitler och det andra världskriget. Kommunisterna och socialisterna sade: 'Hitler vill krig.' Kunde vi ha hejdat Hitler och förhindrat ett nytt världskrig? Jag tror, att vi kunde ha gjort det, om de tyska arbetarna först och främst hade funnit en ideologi, som kunnat förena alla arbetarna. Senare fann vi nytt hopp i den underbara idén om en värld fri från fruktan och fri från nöd. Vi trodde, att när demokratierna tillsammans med Sovjetunionen nu tillintetgjort Hitler, kunde vi skönja en

fredlig väg till socialism. Jag var en av dem som i mitt land utformade programmet för enighet mellan alla arbetare och en fredlig väg till socialism. Men händelseutvecklingen efter kriget har förstört allt hopp om det.

Nu har kampen fört oss till katastrofens rand. I dag står inte en klass mot en annan klass utan många klasser mot varandra. Vi har ett talesätt: 'Vi skall kämpa klasskampen till det bittra slutet.' Men mitt intryck är, att vi nu står vid randen av detta bittra slut. Och det kommer inte att betyda det bittra slutet för bara en klass utan för hela civilisationen.

Splittringen och förvirringen i världen är i dag större än någonsin förut. Statsmännen i den västliga världen söker efter en utväg. Konferens följer på konferens, och den ena kommittén avlöser den andra. Mannen på gatan vet sig ingen råd och inte statsmannen heller. Statsministern i ett av de nordiska länderna sade härom dagen på ett arbetarmöte: 'Vi måste finna en gemensam nämnare, som enar oss alla.'

Finns det någon utväg i dag? Jag tror att det finns en sådan. Jag har sett att människor kan förändras. Jag tror, att vi kan finna en ideologi, som enar alla ovan klass och ras. Frågan är: vad kan jag göra? Jag är besluten att helt och fullt dra konsekvenserna av den nya uppfattning som jag här har funnit. Jag tänker tala fritt och rakt på sak om dessa ting i min organisation och i mitt parti. Om jag kan förvandlas, så kan vem som helst i mitt parti förvandlas. Andra marxister har också talat, medan jag har varit här. Det är ett hårt och tungt arbete vi har framför oss. Men inga svårigheter kan hindra mig från att göra vad jag vet vara rätt.

Men om vi skall ha kraft till att kämpa, måste vi ha en ideologi. Vad är hemligheten bakom detta att kommunisterna har lidit så många nederlag och ändå fortsätter att existera? Det är därför att de drivs av en ideologi. Det ger dem kraft och vilja att kämpa. Kan vi finna en enande ideologi? Det kan vi.

Den nuvarande situationen ställer oss inför ett avgörande val. Antingen slutar vi i kaos, eller också bygger vi upp en demokrati på ett nytt plan.

Hur skapar man den livskvalitet som har svaret till själviskheten och därför gör det möjligt för varje människa att ge efter sin förmåga och ta emot efter sitt behov? Den frågan har ännu inte besvarats, varken i Moskva eller i Washington.

När var och en av oss beslutar sig för att bli den nya sorts revolutionär som vi behöver i dag, så kommer vi att ha ett svar till kaos och förvirring i världen. Vi kommer att ha svaret till arbetslösheten och fattigdomen i Italien och många andra länder. Vi kommer att ha svaret till rasproblemen och de internationella problemen.

Och vi kommer att ha svaret på klasskampen och därmed på alla krig.

Så låt oss ge det svaret. Låt oss använda den tid vi fortfarande har till vårt förfogande och handla som verkliga revolutionärer. Marxismen är en vägskylt på vägen, men den är inte det avgörande svaret för den nya ideologiska tidsåldern. Den nya vägen för vår tidsålder är Moralisk upprustnings filosofi."

I de latinamerikanska republikerna är kommunismen en jättelik kraft — och kommunister och marxister,

som förändrats genom Moralisk upprustning, ger svaret till den. Det finns nu MRA-centra i Sao Paulo, Santos, Rio de Janeiro, Montevideo och på andra platser.

En grupp hamnarbetare från Brasilien reste mot slutet av år 1956 till Argentina för att träffa den argentinske presidenten Aramburu och berätta för honom om det nya liv som strömmar genom hamnarna, renar hemmen, skapar enighet inom industrin och i hela landet och som vinner människor tillbaka till kyrkan.

Argentinas president blev så imponerad av nyheterna, att han lät hela regeringen vänta i trettio minuter medan han fortsatte sina diskussioner med de brasilianska hamnarbetarna.

Dessa hamnarbetare träffade också "Frihetens biskop", Monsignor de Andrea. Han fick i följande mottaga Cruzerio de Sol av brasilianska regeringen och hederslegionen av franska regeringen. När han var 78 år gammal, hamnade han i fängelse på grund av sitt oförfärdade ställningstagande för friheten och mot diktaturen.

Henrique, som är kassör för Brasiliens hamnarbetarförbund och som är mulatt, bad Frihetens biskop om förlåtelse för att han fört agitation mot Argentina. Han sade att han skapat bitterhet på grund av sina egna raskänslor och att han genom MRA funnit svaret. Två andra hamnarbetare, Joel och Britto, bad om förlåtelse för sin kampanj mot kyrkan. Joel sade biskopen att han ordnat med att få sina barn döpta.

Det som rörde både Frihetens biskop och Argentinas president djupast, var Damasio Cardosos berättelse. Han är en ledare för hamnarbetarna i Brasilien, och var

1952 ansvarig för en av de längsta strejker som någonsin förekommit i Rios hamn.

Damasio Cardoso kom till en konferens för Moralisk upprustning 1953. Vid den tidpunkten var han vice ordförande för det ena av de två fackförbund som konkurrerade om de brasilianska hamnarbetarna. Han kom tillsammans med Nelson Marcellino de Carvalho, en ledare i det rivaliserande fackförbundet.

Dessa båda män tillstod ärligt att det var ärelystnad och konkurrens som skilde dem åt. De insåg att oenigheten inom arbetarrörelsen var dess största svaghet. Enade återvände de till Brasilien.

Cardoso blev genast föremål för påtryckningar från kommunisterna. Han stämplades som "förrädare". När en strejk blev föreslagen och han talade emot den, då han ansåg den orättfärdig, slog man honom i huvudet med en butelj och skadade honom allvarligt.

Till slut tvingades han ut ur fackföreningen. Men hans moraliska övertygelse hade dragit en så klar kamplinje, att de bästa männen insåg att ordföranden utnyttjade fackföreningen för omstörtande syften, och de lämnade den därför tillsammans med Cardoso.

I dag är det män i Moralisk upprustning som leder "Uniao dos Portuarios do Brazil", "Hamnarbetarnas Fackförbund i Brasilien", vilket praktiskt taget kontrollerar situationen i hamnarna. Under de senaste tre åren har medlemsantalet i detta fackförbund stigit till det 25-faldiga. Styrelsen sände en portugisisk översättning av Frank Buchmans tal 1956 med titeln *Nationer som inte vill tänka* till varje medlem av Brasiliens senat och deputeradekammar.

Damasio Cardoso berättade om allt detta för Argentin-

tinas president och för Frihetens biskop. Han sade också, att hans övertygelse var att han skulle låta viga sig för första gången i kyrkan med Naire som han hade levt samman med i 20 år och som hade fött honom sju barn. Hedersgäster vid denna högtid, som ägde rum i hamnens katolska kyrka, var Cardosos arbetsgivare Luiz Villarez och dennes hustru, vilka deltog i ceremonierna. Ty Cardoso säger att förvandlingen hos hans arbetsgivare genom Moralisk upprustning var en nyckel till det nya livet i hans eget hjärta, hans hem och hans stad.

Damasia Cardoso och hans hustru sände också följande inbjudan till sin kyrkliga vigsel:

Rio de Janeiro,
den 20 december 1956.

”Käre vän Frank Buchman!

Det är ett stort nöje för oss att inbjuda Dig till vårt bröllop, som har möjliggjorts genom Moralisk upprustning. Som följd av vårt beslut att gifta oss har två andra par i hamnen beslutat att legalisera sitt förhållande. Vi vill tacka Dig så mycket för allt Du givit oss genom Moralisk upprustning. Vi har beslutat oss för att leva på ett sådant sätt att många hem finner sin sanna bestämmelse i kampen för att återuppbygga världen.

DAMASIO och NAIRE”

Vid sin återkomst från Argentina beslöt de brasilianska hamnarbetarna att söka bringa enighet till sitt lands försvarstyrkor. (Dr Manjaberia hade som utri-

kesminister sagt, att den kommunistiska infiltrationen inom vapenslagen och splittringen mellan dem utgjorde den största faran inom nationen.)

Dessa hamnarbetare gick många gånger och talade till de officerare inom alla vapenslag som studerade vid *Krigshögskolan* (Escola Superior da Guerra). Som följd därav valdes som ämne för 1957 års studium vid skolan: "Hur skall man ena vapenslagen?" Många av de studerande officerarna har bett om vidare träning i ideologin. Hamnarbetarna ombads även att tala till 500 officerare och manskap i närheten av den stora stälstaden Volta Redonda, Brasiliens Pittsburg. Bara några dagar före denna händelse hade hela staden blockerats av kommunistiska orostiftare. Britto, som innan han började arbeta i hamnen hade kämpat i den brasilianska armén i Italien under andra världskriget, fick soldaterna att skratta, när han sade: "Efter att ha lyssnat en gång beslöt jag mig för att skära ned mina matstölder från hamnens magasin till det normala. Efter en annan stund av stillhet beslöt jag att sluta med dem helt och hållet." Resultatet av det beslutet är, enligt vad han sade sina åhörare, att allt snatteri nu har upphört i de magasin för vilka han är ansvarig.

Santos brukade vara den hamn där lossning och lastning tog längre tid än i någon annan hamn i Latinamerika. Som resultat av Moralisk upprustning är lossning och lastning där nu bland de snabbaste.

I Rio de Janeiros hamn hölls i april 1957 val till fackföreningens styrelse.

Nelson Marcellino, som är ansvarig för bagagemagasinet i hamnen, en av grundarna och en medlem av det administrativa rådet i Uniao dos Portuários do

Brazil, är MRA-man. Han har i årtal arbetat på att utrota brottslighet och korruption bland fackföreningsmännen i sitt land och göra dem till en enad och konstruktiv kraft i folket. En fackföreningsfunktionär sade: "Nelson respekteras i hela Rio de Janeiro, för det att han lever ett rent liv."

En vecka före valet skickade chefen för säkerhetspolisen bud efter Marcellino och även Henrique, Carlos Pinto och Damasio. Han talade om för dem att kommunisterna var beslutna att vinna det kommande valet. De utlovade fria luncher i hamnen och pension efter 25 års tjänst som en del av sitt valprogram.

Marcellino och hans vänner svarade: "Vi skall inte lova någonting, som vi inte kan hålla. Det sätt vi utkämpar valet på är lika viktigt för oss som att segra."

Vid det föregående "valet" hade några män gått omkring med en bok och skaffat sig 60 namnunderskrifter, varigenom de gjorde valet "lagligt". Denna gång röstade 83 % av Rios hamnarbetare. Polisen beräknade att resten var borta antingen på grund av sjukdom eller semester.

Rösterna räknades i fackföreningssalen, där det hänger ett krucifix på väggen. Röstsiffran för MRA-männen var nästan tre gånger så stor som röstsiffran för den kommuniststödde kandidaten — 1.672 röster mot 587. Den kommuniststödde kandidaten lämnade fackföreningssalen, när hälften av rösterna räknats och när han såg åt vilket håll det lutade.

Henrique vann. Joel, som 1954 var i Caux för att tränas i Moralisk upprustning, blev nummer två. När resultatet tillkännagavs, sade Joel: "Segev för Henrique betyder segev för mig och mina vänner. Vi är eniga

om ett gemensamt program innefattande absolut ärlighet, absolut osjälviskhet, absolut kärlek och absolut renhet.”

Salen var full av hamnarbetare som följt röstsammanräkningen. De applåderade. Sedan talade Henrique. ”Jag känner mig rörd”, sade han. ”Allt jag önskar är att tjäna hamnarbetarna. Tack skall ni ha. Muito obrigado.”

En av ordförandens medhjälpare föreslog en tyst minut till minne av dem som hade givit sitt liv i Rios hamn.

Den förnämsta dagliga tidningen i Rio, *Correio da Manhã*, refererade dessa val i en trespaltig artikel under rubriken: ”Val i Hamnarbetarförbundet inom ramen för valrättvisa.” Reportaget började: ”För första gången i Brasilien har en sammanslutning av offentligt anställda hållit ett val inom ramen för valrättvisa.” Nästa dag innehöll samma tidning tre fotografier från valen. Rubriken lydde: ”Peleguis’ grav”. (Peleguis är de bulvaner som utger sig för att vara valda fackföreningsfunktionärer men i själva verket bara är föreslagna av myndigheterna.)

Under bilderna stod det: ”Ett framsteg för fackföreningsrörelsen i Brasilien.” ”Enkel, ärlig, ren seger.” ”Arbetarna drar nytta av saken. Fackföreningsrörelsen drar nytta av detta.”

Marcellino säger, att det ärliga valet var ett direkt resultat av MRA:s anda. Han planerar att taga sex månader ledigt från sitt arbete för ytterligare träning i ideologin.

I Uruguay håller metallindustrin på att frambringa ledare med en ideologi, som ger svaret. Kommunisterna

har till helt nyligen behärskat hela landets metall-industri. Fackföreningen vid Ferrosfalt utgjorde deras starkaste fäste.

Oscar Alaniz var ordförande i tjänstemännens fackförbund. Han hade ett häftigt lynne, och därför hade både arbetsgivarsidan och arbetarna det besvärligt med honom.

Han träffade några av de f. d. kommunister och marxister som förändrats genom MRA och även förändrade män på arbetsgivarsidan. Även han blev annorlunda. En vän, som känner honom väl, gjorde följande sammanfattning: "Ni som kanske inte kände Oscar så väl förut, kan inte fatta hur förändrad han är. Fantastiskt! Fantastiskt! Fantastiskt! Det är en oerhörd förvandling."

Han blev så annorlunda därhemma, att hans hustru, som förut lidit av en hjärtåkomma, nu befriats från alla symptom därpå. Deras dotter har blivit annorlunda och förvandlar sina vänner i skolan.

Ett resultat av det nya livet hos Alaniz var att arbetarna i stället för att undvika honom började lita på honom och rådfråga honom.

Kommunisterna arbetade nyligen genom fackföreningen vid Ferrosfalt på att få till stånd en strejk. Det var en strejk, som inte siktade på att främja arbetarnas ekonomiska intressen utan kommunisternas maktintressen.

Efter att ha rådfrågat Alaniz beslutade sig arbetarledarna för att helt lämna den kommuniststyrda fackföreningen och att övergå till den fackförening som är ansluten till Fria Fackförenings-Internationalen. En omröstning gjordes i Ferrosfalt under regeringens

överinseende. 70 % av arbetarna röstade för att lämna den kommunistiska fackföreningen, och denna åtgärd "var ett allvarligt slag för det kommunistiska styret", för att tala med en iakttagare som väl känner landet.

I Guatemala förvandlades genom MRA Luis Puig, en mekaniker och radiotelegrafist, som var knuten till flygbolagen och som under många år varit marxist. Han blev en dynamisk kraft för enighet. Han gjorde mera än 100 radioutsändningar om Moralisk upprustning, innan kommunisterna kom och slog hans radiostation i spillror. Han har just fullbordat den spanska översättningen av ett avsnitt av professor Werner Schöllgens bok *Aktuelle Moralprobleme*. Professor Schöllgen är dekanus för fakulteten för katolsk teologi vid universitetet i Bonn.

I de avsnitt av boken som Puig har översatt, säger professor Schöllgen:

Det avgörande är att MRA avstår från varje rättslig institutionell karaktär. Det är varken någon kyrka eller någon sekt. Man kan inte gå in i det eller utträda ur det. Därför riktar sig heller icke dess aktivitet mot kyrkorna, i syfte att ersätta dem, utan sysselsätter sig framför allt med de mest framskjutna områdena i den ideologiska kampen. Det syftar till att bygga en försvarsfront av alla människor av god vilja, eller som programmet för Caux självt säger: "Syftet med denna konferens är att utrusta ansvariga personer i Europa och hela världen med en ideologi, som sätter dem i stånd att skapa en invärtes sund och levande demokrati och att befrämja samarbete inom nationerna och mellan folken." Så lyder den officiella inbjudan till Caux.

Det synes mig framför allt viktigt att iaktta att MRA jämte sin särskilt starka verkan på den moderna människan också, enligt mitt intryck i Caux, förmår tala till de färgade folkens ledarskikt med stor effekt. Detta väcker stora förhoppningar och antyder *en* funktion för Moralisk upprustning, nämligen att tjäna som en bro till en fullödig kristendom.

Under min andra dag i Caux hade jag ett samtal med en fransk professor. Jag trodde, att en intellektuell från Paris måste ha speciella svårigheter med Moralisk upprustning, så jag frågade honom: 'Vad menar Ni om Moralisk upprustning, och varför har Ni kommit hit?' Han gav mig ett vänligt leende och sade: 'Jag har inga teoretiska skäl för att komma hit, men jag har haft en avgörande upplevelse. Strax före kriget mötte min hustru Moralisk upprustning, och hon förde mina fullvuxna barn in under dess inflytande. Jag kan bara säga att först därefter har jag haft ett lyckligt hemliv.

Ni måste få klart för er, att alla som är helt förpliktade till Moralisk upprustning har gjort en erfarenhet av liknande slag. Moralisk upprustning har förvandlat deras liv på avgörande punkter.'

De samtal som jag hade med ett antal intellektuella från Asien och som helt och hållet bestyrkte detta, gjorde ett starkt intryck på mig. De sade samstämmigt, att Asien behöver så snart som möjligt en gemensam moralisk plattform, som är omedelbart tillgänglig. Annars kommer Asien att falla offer för bolsjevismen inom loppet av några få år utan krig eller öppet våld.

En sådan gemensam plattform är sannerligen inte mindre behövlig i Europa, som är sönderslitet och splittrat på tusen olika sätt.

Sent en kväll stod jag på den tomma terrassen utanför det stora hotellet i Caux. Under mig låg med tusen tindrande ljus Lausanne vid vars universitet den berömde nationalekonomen och sociologen Vilfredo Pareto hade verkat under de första decennierna av detta århundrade. Han var den man som gav världen den moderna sociologiska teorin om en elit, idén att de väsentliga faktorerna i historien är de små minoriteterna inom de s. k. ledande klasserna och att alla stora förändringar i själva verket ingenting annat är än ett utbyte av eliter ('circulation des élites'). Lenin och Mussolini använde denna teori för sina egna syften, som ett recept från en kokbok. Lenin levde då som landsflyktig i Schweiz; Mussolini var utländsk student i Lausanne. Hitler övertog deras teknik i dess huvuddrag.

Vilket djupt intryck gjorde det inte på mig, att det på de luftiga höjderna ovanför just denna universitetsstad, Lausanne, där fascismen intellektuellt utformades, nu finns människor som samlas för att skapa en elit, inte en våldets utan den goda viljans elit!"

Så kan förutvarande kommunister och förutvarande kraftlösa kristna, som nu har funnit hemligheten med nytt liv och ny kraft, asiater, afrikaner, amerikaner, européer, alla tillsammans, ha en del i att påverka folkens politik och tänkande.

MIRAKLER I MELLERSTA ÖSTERN

I JUNI 1956 sände Hans Majestät Sultanen av Marocko följande hälsning till Frank Buchman: "Jag tackar Er för allt vad Ni gjort för Marocko, för marockanerna och för mig själv under dessa prövosamma år. Moralisk upprustning måste för oss muhammedaner bli en lika stor inspirationskälla som den är för er kristna och för alla folk. Att upprusta enbart materiellt har visat sig vara ohållbart. Moralisk upprustning kvarstår som det väsentliga. Min önskan är, att Ert budskap som grundas på de väsentliga moraliska värdena och Guds vilja, skall nå ut till massorna i detta land. Vi har fullt förtroende för det arbete som Ni utför."

Sultanen sände sin hälsning med direktören i jordbruksministeriet, Ahmed Guessous, och framförde även en önskan om att dr Buchman skulle sända en styrka från Moralisk upprustning till Marocko. Guessous sade: "När vi nu vunnit vårt oberoende, behöver vi den enighet som MRA ger för att säkerställa vår frihet. Dessutom står våra grannars hus i lågor. MRA är det vatten som kan släcka dessa lågor. Det är grannens sak att komma med vattnet." (Han syftade på de revolutioner som pyrde i Tunisien och Algeriet.) Guessous' följeslagare på resan med detta uppdrag till Lon-

don var Pierre Chavanne, en fransk jordbrukare från Marrakesh.

Det var under en tid av spänning och våldshandlingar mellan de marockanska nationalisterna och de maktägande fransmännen som nordafrikaner och fransmän enträget bad Frank Buchman att besöka Marocko. Han anlände till Marrakesh, den sydliga huvudstaden, där Chavanne hade sin gård och Guessous var chef för lantbruksministeriet. År 1954 styrdes Marrakesh fortfarande av paschan Thami El Glaoui. El Glaoui var en kraftfull gestalt, som en gång rådde över 250.000 berberkrigare i Atlasbergen. Hans vänskap med fransmännen ådrog honom fiendskap från nationalister sådana som Guessous. El Glaoui hade nämligen understött fransmännen, när de drev sultanen av Marocko i landsflykt på grund av hans motstånd mot den franska politiken.

Pierre Chavanne var typisk för de män mot vilka så mycket av marockanernas hat riktade sig. Han är fransk kolonist av andra generationen och jordägare. Han var tidigare agnostiker. Hans tänkande var marxistiskt. En vän i Paris skrev till Chavanne och föreslog, att han skulle träffa Frank Buchman och dennes vänner. Chavanne presenterade sig med brevet i handen. Han blev intresserad och inbjöd Frank Buchman och dennes vänner till sitt hem för att de skulle träffa hustrun och barnen.

Han började tillämpa Moralisk upprustning i sitt liv och i sina vanor och blev förändrad.

Den sommaren hade gräshoppsvärmar förhärjat landsbygden runt Marrakesh.

Jordbruksdepartementet med en av världens gräs-

hoppsexperter i spetsen utförde ett gott arbete. Faran avvärjdes.

Pierre Chavanne fick en morgon följande ledning: "Gå till chefen för jordbruksdepartementet och tacka honom."

Och han gick.

Han mottogs av Ahmed Guessous.

Vad Chavanne inte visste om var att Guessous i hemlighet var en av ledarna för nationalisterna som var fast beslutna att befria Marocko från fransmännen, genom blodsutjutelse om så var nödvändigt.

Som barn hade Guessous snubblat över sin moders döda kropp, sedan hon skjutits av fransmännen under en vedergällningsraid. Hela hans familj omkom i hemmet den dagen.

Chavanne tackade Guessous för hans arbete med gräs-hopporna. Guessous sade: "Ni är den förste fransman som tackar mig för någonting. Varför kom Ni?"

Chavanne tänkte ett ögonblick. Sedan svarade han: "Jag behöver Er förlåtelse. Det sätt som jag levt på i Ert land och den inställning jag har haft emot Er och Ert folk har varit helt oriktig. Jag har alltid trott att jag hade rätt. Jag trodde alltid att jag visste bäst. Förlåt mig."

Guessous var full av misstänksamhet. Han trodde, att Chavanne var en fransk agent som försökte lura honom att visa sin verkliga inställning mot fransmännen. När Pierre Chavanne talade med honom om absoluta moralnormer, ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek, blev Guessous ännu mera misstänksam och på sin vakt.

Men några dagar senare hörde han en historia som cirkulerade på torget och i kaféerna. Pierre Chavanne

hade kallat till sig sina marockanska lantarbetare. Eftersom de var muhammedaner, förbjöd dem deras tro att dricka alkohol. Chavanne hade sagt till dem: "Jag är skyldig er en ursäkt. Ingen av er rör alkohol. Jag har en källare full av det. Vill ni hjälpa mig att förstöra vad som är en njutning för mig men en lagöverträdelse och en skymf för er?" Hjäpna började muhammedanerna genast hjälpa Chavanne att dra ur korkar och slå sönder buteljer.

Guessous såg realiteten i denna handling. Han gick hem till Chavanne. Andan i den familjen var någonting som han aldrig förut träffat på. Han begärde att få resa med Chavanne till Caux i Schweiz.

Vid första sammanträdet under den konferens som Guessous bevistade, skildrade en av de talare, som hade varit i Marocko tillsammans med Frank Buchman, El Glaouis makt och inflytande.

Så snart sammanträdet var slut, gick Pierre Chavanne fram till talaren. "Ni gjorde ett förfärligt misstag", sade han. "Vad ni sade om El Glaoui har gjort min vän Guessous rasande."

Guessous kom fram. Hans ögon gnistrade. "Jag kom hit i tro att Caux var helig mark", sade han. "Ni har inte gjort någonting annat än talat om djävulen hela morgonen. För El Glaoui är djävulen själv. Han stöder fransmännen. Han är fiende till vårt oberoende. Jag har personligen lidit under hans händer. Jag skulle aldrig kunna skaka hand med den mannen. Jag kommer att stanna i Caux endast under förutsättning att hans namn aldrig mer nämns här i min närvaro."

Mannen som hade nämnt El Glaouis namn inbjöd Guessous till lunch. Medan Guessous lade fram alla skäl

han hade för sitt hat, sökte den andre ledning. Tanken kom klart: "Säg Guessous att vi är lika nära Gud som vi är den person från vilken vi känner oss mest skilda."

Det blev tyst vid bordet, när tanken slog ned i Guessous hjärta.

Fem dagar senare återvände han till Marocko övertygad om att han måste be El Glaoui om förlåtelse.

Han gick hem till honom och sade: "Jag har kommit för att be Er om förlåtelse. Jag ber inte om förlåtelse för min övertygelse. Jag tror den är riktig. För den är jag redo att dö. Men jag ber om förlåtelse för hatet i mitt hjärta som jag hyst mot Er som människa."

El Glaoui omfamnade den unge nationalisten. De åt tillsammans och diskuterade situationen i landet. Den hade råkat in i ett dödläge.

Fransmännen hade förklarat att sultanen Ben Youssef, som var i landsflykt, aldrig skulle få återvända till Marocko. I hans ställe hade ett förmyndarråd utnämnts. Pascha El Glaoui skulle inställa sig inför detta råd för att bekräfta sin lojalitet just den dag, då Guessous bad honom om ursäkt.

I stället gick El Glaoui från sitt samtal med Guessous till rådet och sade något som ingen i Marocko eller Frankrike hade väntat få höra från honom: "Jag vägrar att erkänna rådet. Jag kräver att sultan Ben Youssef återvänder till sin rättmätiga tron."

I Marocko talar man i dag om denna sinnesförändring hos El Glaoui såsom "paschans bomb".

El Glaoui dog några månader senare. Hans sista gärning var att hjälpa till med att ena sitt land under den man, vars avsättning och landsflykt han tidigare gått i

spetsen för. Han reste till Frankrike och slöt i ödmjuk vördnad fred med sin sultan.

Times kommenterade: "Dagens möte synes beteckna den slutgiltiga försoningen mellan de båda motståndarna. Och El Glaouis gest, med all dess synbarliga underdånighet, visar nobless och storhet."

Sultan Ben Youssef återvände till sitt land. En marockansk regering grundades. Statsminister blev Si Bekkai, paschan av Sefrou, som hade delat sin sultans landsflykt, besökt Caux under denna landsflykt och helhjärtat bejakat Moralisk upprustning.

Statsminister Si Bekkai sände följande hälsning till Frank Buchman: "Det är vårt fasta beslut att göra Moralisk upprustning till grundläggande filosofi och praktik inom vår regering."

El Glaoui visste vid sin död att det Marocko han lämnade var ett fritt land, oberoende av Frankrike och med självstyrelse under sultanen.

Under tiden fortsatte grannhuset Tunisien att brinna. Men MRA:s vatten fanns till hands. När Si Bekkai som landsflyktig kom på sitt första besök i Caux, åtföljdes han av en tunisier, Mohammed Masmoudi. Denne hade också som landsflyktig lämnat sitt land. Fransmännen hade avrättat hans broder. Själv hade han vid ett tillfälle suttit i dödscellen, med rakat huvud, färdig för avrättning.

I Paris var han talesman för Neo Destour, det parti som kämpade för Tuniens oavhängighet och av fransmännen betraktades som en farlig och revolutionär organisation.

Liksom männen från Marocko hade tunisiern Mas-

moudi funnit svaret på bitterhet. Förändrade fransmän hade smält hatet i hans hjärta utan att smälta hans järnhårda beslut att vinna frihet åt sitt folk.

Medan han var i Caux, sände honom hans 80-åriga mor ett brev som slutade: "Gud välsigne dig min son. Måtte Gud förbanna fransmännen."

Masmoudi svarade: "Gud välsigne mig mor — ja. Jag behöver det. Men förbanna inte fransmännen. Jag har funnit fransmän som vi utan misstro kan samarbeta med för att finna rättvisa i våra problem och våra strävanden."

Masmoudi är muhammedan, och enligt hans tro krävdes det att han bad fem gånger om dagen. Han accepterade emellertid som normal disciplin att lyssna till Gud varje dag för att få Hans ledning. Han skrev ned tankarna. Han utformade en plan.

Han återvände till Paris, fri från bitterhet, fylld av hopp.

Han berättade för Neo Destour vad han funnit i sitt liv. Han berättade det för fransmännen.

Styrkan i hans ideologi och realiteten av dess verkan på honom själv var så stor, att hans landsförvisning upphörde. Han kunde återvända till Tunisien. Han reste från den ena ändan av landet till den andra i månader. Under resan fann han genom Guds ledning de män som var öppna för ideologi och accepterade behovet av ett nytt sätt att närma sig problemet.

En av de stora personligheterna i Frankrike, madame Irène Laure, som besökte Tunisien några månader efter Masmoudis återkomst dit, kunde värdera dennes inflytande på sitt folk. Madame Laure mötte fack-

föreningsledare, lärare, industrimän, politiker av olika åskådningar, vilka talade om för henne hur Masmoudis ideologiska övertygelse och förändringen i hans karaktär hade påverkat deras tänkande. De lovordade alla hans statsmannaskap under dessa kritiska månader.

Ty fred och krig låg i vågskålen. Fransmännen hade fängslat Bourguiba, det tunisiska folkets president och avhållne ledare, och höll honom fången på en Medelhavsö. Skörden bärgades under skydd av franska tanks. Fellaherna sökte sig ned från bergen för att angripa och döda de franska kolonisterna, och jaktplan patrullerade bergen där fellaherna gjorde upp sina planer.

Då Masmoudi återvänt till Frankrike från Tunisien, uppsökte han den dåvarande konseljpresidenten Mendes-France. Han berättade för honom hur de nya faktorerna verkade. Han flög i samma plan som Mendes-France från Paris till Tunis, där den franske konseljpresidenten med takt genomförde en slutlig överenskommelse med tunisierna och garanterade dem oavhängig autonomi utan reservationer.

I dag är Bourguiba Tunisiens statsminister. Masmoudi har varit regeringsmedlem i centralregeringen och är nu ambassadör i Frankrike. Inre frihet har vunnits för den ungdomligaste nationen i världen (ty halva Tunisiens befolkning är under 21 år).

Masmoudi fick mottaga hederstiteln "general" som erkänsla för de enastående tjänster han gjort sitt land. Han har rest till Förenta Staterna, till Japan, till Filippinerna, Thailand och Indien med Moralisk uppbyggningens styrkor för att ge världens ledare nyheten om en ideologi som fungerar.

I Washington sade han i juni 1955: "Glöm aldrig bort detta: om det inte vore för MRA skulle vi tunisier i dag vara invecklade i ett skoningslöst krig mot fransmännen. Moralisk upprustning slår en bro över klyftan mellan Frankrike och Tunisien, mellan Afrika och Europa. Afrika håller på att vakna och är färdigt att spela sin roll i världsskeendet inom ramen för MRA. Utan MRA skulle Tunisien ha varit ett andra Indo-Kina."

I december 1956 var Bourguiba i New York som ledare för den tunisiska delegationen till Förenta Nationerna. Där sade han: "Världen måste få höra om den verkan Moralisk upprustning haft i mitt land."

"Det råder inget tvivel om", säger Robert Schuman, "att Marockos och Tunisiens historia skulle ha fått en helt annan utformning utan Moralisk upprustning."

Gabriel Marcel i Institute de France, den ledande katolske filosofen, omnämner i en artikel i *Figaro* ideologins verkan på Nordafrika i sin värdering av Moralisk upprustning.

"Ett faktum som bevisar MRA:s omfattning, är att männen i Kreml är bekymrade över den. Särskilt i Taschkent gjorde de många radioutsändningar för att varna för en rörelse som underminerar själva grunden för kommunismens ideologi.

Vad står i själva verket i mer direkt motsats till denna ideologi än dessa plötsliga förändringar i inriktningen av människors liv som inte kan tillskrivas någon ekonomisk orsak? Det som personligen rörde mig mest var att lyssna till en muhammedansk lärare från Algeriet vilken godtyckligt arresterats, underkastats svår

tortyr och sedan utvisats från Nordafrika, trots att han kunde ha fått upprättelse. Med en röst som skakade av snyftningar förklarade denne man, att han efter mötet med fransmän inom MRA som levde ut sin tro och fullt erkände sina misstag, hade känt sitt hat försvinna och ämnade samarbeta med fransmännen för att bygga ett nytt Algeriet. Efter att ha hört detta kom en ledande fransman från Nordafrika för att be honom om förlåtelse i alla deras namn som genom sin blindhet i stor utsträckning är ansvariga för den nuvarande tragedin.

Det är e t t hopp, kanske t. o. m. det enda hoppet; ty utan denna anda som för människor samman i en fullkomlig moralisk klarhet, finns det säkerligen inget alternativ till bedrägeriets och den ömsesidiga hämndens djävulscirklar.

Från Kanada till Norge, från Centralafrika till Iran, från Indien till Japan har människor på denna väg funnit inte bara en mening med livet, utan den överraskande glädjen i att ge och ge ut som är vägen till sann fred. Det är en levande fred i ljuset av ett broderskap som återvunnits.”

Denna kamp för enighet kommer i längden inte att vinnas genom maktspråk, penninglån eller organiserandet av statsmottagningar för viktiga gäster. Den kommer att vinnas av den nation som har den starkaste ideologin, en ideologi som verkligen övertygar sinnena och vinner hjärtana hos de folk, som bor i dessa länder, vilka under århundraden mättats av sol och blod.

Dessa folk är urgamla, stolta över sin historia, sin ras och sin tro. De vill ha en rättvisare del av den rikedom som deras olja representerar. Framför allt önskar de frihet, heder och ära och den enighetens hem-

lighet som kan lösa dem från det hat, som skiljer dem från varandra och från väst och öst.

Det behövs en ny dimension av statsmannaskap. Det behövs män med ideologi för att dessa muhammedanska länder skall fylla sin bestämmelse som en världsomskapande kraft och smida ett bälte av enhet för hela världen.

”DEN BETYDELSEFULLASTE
HÄNDELSEN I AMERIKA”

ETT FRITT samhälle kan inte bestå utan en moralisk ideologi. Människor kan inte vara själviska, oärliga, orena, bittra utan att i viss utsträckning behärska andra människor och beröva dem något. En människa, en klass, en ras, en nation, som lever efter något mindre än absoluta moraliska normer, måste med nödvändighet utnyttja andra människor, klasser, raser och nationer.

Frihetens frukter visar sig i hur ett folk styres, i ekonomisk företagsamhet, rörelsefrihet, föreningsrätt, religions- och yttrandefrihet. Att välja att göra det rätta är roten till friheten. Ty beslutet att handla orätt leder inte till frihet utan till exploatering och slutligen till slaveri. Kompromiss med moraliska normer är frihetens dödsfiende.

Röta i demokratin är det direkta resultatet av att man begär frukten men skär av roten. Frihetens moraliska ideologi måste man alltid kämpa för, ty den har alltid sina fiender. Totalitära ledare angriper naturligtvis den ideologi på vilken friheten bygger. Nazisterna förklarade 1942 att ”Moralisk upprustning är vägröjare för anglo-amerikansk diplomati. Den strävar att åstadkomma nya politiska och ideologiska villkor i das Reich.

Den predikar revolution mot nationalstaten och har med all tydlighet blivit dess kristna motståndare.”

Från Moskva kommer i tidskriften *Vetenskap och liv* för maj månad 1956 följande kommunistiska värdering: ”Moralisk upprustning har utvecklat stor aktivitet i många länder i Nord- och Sydamerika, i Europa, Asien, Afrika och även i Australien.” Artikeln fortsätter med att citera senator Alexander Wiley: ”Vi gör gällande att Moralisk upprustning är den enda ideologiska styrka som är kapabel att förvandla och ena världen.” Artikeln fördömer ideologin, eftersom den är ”klart förknippad med den aggressiva politik som bygger på maktställning och betraktar den fredliga samexistensens politik såsom farlig”. Och sammanfattningsvis citerar den slutligen Frank Buchman som påstås ha sagt: ”Militär styrka måste stå på vakt bakom en ideologi.”

Sådana angrepp är att förvänta och genomskådas lätt av genomsnittsmänniskan i demokratierna.

Men så kommer det angrepp från män som talar i frihetens namn men som inte själva underkastar sig den personliga disciplin som erfordras för att bibehålla friheten. Dessa människor gör motstånd mot den utmaning till deras vilja och levnadssätt som ligger i absoluta moralnormer. De försvarar kraftigt, ja t. o. m. ondskefullt sin position och angriper normerna i demokratins namn. Genomsnittsmänniskan, som inte förstår motiven hos dem som gör dessa angrepp, blir lätt förvirrad och berövas så en ideologi.

En ansvarig ledare inom affärslivet undersökte nyligen rykten vilka spritts av en man som själv anser sig som fiende till Moralisk upprustning. Han undersökte 25

av dessa rykten och fann att vart och ett av dem var falskt. Människor i ett fritt samhälle sprider inte rykten som går ut på att försvaga tillämpningen av absolut ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek och Guds ledarskap i familjens och folkets liv, såvida de inte har personliga eller ideologiska skäl. En del av de rykten, som affärs-
mannen fann vara falska, tog efter *Pravda* och Radio Moskva.

Kommunismen, materialismens starkaste aggressiva ideologiska kraft som angriper grundvalarna för ett fritt samhälle, exploaterar moraliska nederlag hos män och kvinnor inom demokratierna. Organiserade moraliska nederlag har blivit en maktfaktor i folkens liv och politik.

Det finns ett svar.

Demokratins ideologi är stark nog att möta de djupaste moraliska behoven i mäns och kvinnors liv.

Som Gabriel Marcel uttrycker det i *Figaro*: "De människor i vilka utsädet (Moralisk upprustning) blir sått, förvandlas inifrån, det vill säga, de har sett bevis på ljuset från det absoluta och gripna av detta bevis, har de kunnat rasera de murar som skiljer dem från dem själva och från varandra. Samtidigt börjar det stråla omkring dessa män och kvinnor, och de blir t. o. m. i viss mening radioaktiva."

Svaret är ett globalt nätverk av radioaktiva personligheter, moraliskt klara och ideologiskt effektiva, en styrka av människor som de kloka och ärliga kan sluta upp omkring och som de okloka och oärliga kan botas av. Den väsentliga uppgiften vid denna tidpunkt i historien är att skapa alltfler sådana personligheter i Amerika och över hela världen.

Den amerikanska industrin låter miljontals dollar strömma in i landets universitet, men utan demokratins ideologi lämnar utbildningen inte den avkastning som man hoppats på. Välmenande människor i Förenta staterna, bl. a. direktionsmedlemmarna i de stora filantropiska stiftelserna, skulle göra klokt i att ett ögonblick tänka igenom vilket resultat investeringen i amerikanska skolor ger. Det krävs betydligt mer än att bara skriva ut en check för att skapa den nya människotyp som skall frambringa en ny kultur. Och det borde vara normalt liv för alla universitet.

Ett universitet på Amerikas västkust har 16.000 studenter. Av dessa är 3.000 medlemmar av "fraternities" och "sororities".¹ Studentkårens ordförande, en högrest ung neger och basketbollspelare vid namn Willard, är inte med i någon fraternity. En av de ledande i studentklubbarnas centralråd är en vit ung man vid namn Jerry. Innan han kom till universitetet, hade han varit två år med armén i Europa och ett och ett halvt år på en kongressmans kontor i Washington. Mellan dessa båda representanter för de två stora grupperna bland studenterna hade det rått stark rivalitet och oenighet. Jerry tyckte att Willard stod helt under inflytande av den extrema vänstern. Willard ansåg att Jerry var full av fördomar och inte att lita på.

I januari 1957 hände någonting. En bomb slog ned i universitetet. Det var den explosiva kraften som låg däri att dessa båda män stod tillsammans och kämpade sida vid sida för demokratins ideologi. Några veckor

---

¹ Studentklubbar vid amerikanska universitet.

senare berättade de sin historia för redaktionen på studenternas dagliga tidning:

JERRY: "Jag är medlem av fraternities. Vi fruktade att om de oorganiserade studenterna organiserade sig, skulle vi få det svårt. Nu vet jag att det skulle vara bäst för oss alla, om varje student i centralrådet ville universitetets bästa. Men eftersom jag inte litade på de oorganiserade studenterna, trodde jag att de var emot studentklubbarna och ville göra slut på dem. På denna grund, vilken mer eller mindre behärskade mitt sätt att tänka, bekämpade jag dem. Sanningen är den, att jag över huvud taget aldrig brydde mig om vad Willard tyckte och tänkte.

Jag hade aldrig ens träffat Willard, men jag hade sagt många saker om honom. Jag visste inte om de var sanna eller ej, men jag ville tro det, så jag upprepade dem. Det var inte mycket vi var överens om, och jag gav honom heller aldrig tillfälle att säga vad han tyckte.

Jag var en anti-kommunist utan ideologi. Nu är jag inställd på förvandling, förvandling för kommunister och anti-kommunister. Jag beslöt mig för att tillämpa de här absoluta moraliska normerna och pröva på ledning. Min tanke var att jag behövde träffa Willard och ställa tillrätta mitt förhållande till honom. Det var just före jul. Jag gick hem till honom tillsammans med två av mina vänner. Det var inte lätt. Jag ville inte svälja ett års stolthet i ett drag, men jag gick.

Willard kom just tillbaka från juluppköpen, och vi mötte honom utanför hans hem. Det var mörkt. Han sade: 'Kom med in.' Han kände inte igen mig. Jag tänkte: 'Nå, än så länge har det gått bra.' Vi gick in,

Willard vände sig inte ens om. Han sade bara: 'Ursäkta medan jag lägger ifrån mig de här paketen.' När han kom tillbaka tände han ljuset, och sedan tittade han på mig och de två andra grabbarna. Det var lite besvärande. En av de andra sade: 'Du känner väl Jerry.' — 'Ja, det gör jag,' sade han."

WILLARD: "Något hände den kvällen, som jag aldrig kunnat tro vara möjligt. Jag hade aldrig träffat Jerry förr, men jag hade sett honom vid styrelsemöten inom studentkåren. När Jerry vid ett tillfälle under våra styrelsediskussioner fick ordet, sade jag till mig själv: 'Aha, det är här som allt bråket börjar.' Sedan dess hade jag hållit ett vaksamt öga på honom. Mina åsikter var ytterst ensidiga, särskilt vid valen, men jag anklagade honom för lika ensidiga åsikter.

I mitt rum bad han mig om ursäkt den kvällen. Jag tänkte: 'Du store tid, om han ens kan *tänka* på MRA, så kanske jag råkar mer illa ut än jag hade räknat med. Och kan han förändras, så kan vem som helst göra det. Det skulle behövas en hel division för att förändra honom.' Jag tänkte att om det fanns en chans, även om det bara var en liten chans, att detta med förvandling skulle kunna fungera, vad skulle det betyda för mig? Vad för slags liv skulle det föra med sig och vad skulle det betyda för universitetet? Och i det ögonblicket började jag känna verklig tillgivenhet för universitetet. Fastän jag hade känt en del för universitetet, så hade jag dittills själv varit i centrum för de känslorna.

Både Jerry och jag fann någonting helt nytt. Och efter egen ringa förmåga ämnade vi ta våra första trevande steg. Det är inte något man gör med en gång.

Men det var flera saker som säkert behövde göras, och det gjorde mig dödsförskräckt. Den enda orsaken till att jag har kunnat få kraft nog att taga det andra, det tredje och det fjärde steget, är Jerry."

JERRY: "MRA är någonting jag har funnit för mitt eget liv. Det är inte akademiskt. Det är praktiskt, med båda fötterna på jorden. Jag har inget svar för vad som kommer att hända tio år fram i tiden. Det har inte varit mitt problem. Mitt problem är vad jag skall göra i morgon bitti, och MRA ger mig ett svar på hur jag skall handla nu, inte när jag är 45. Allteftersom jag lärde känna MRA, började jag förstå att det verkligen ger ett svar för mitt liv, och att det också kunde göra slut på splittringen bland studenterna vid vårt universitet och i landet för övrigt. Det är ett svar som jag verkligen önskar ur djupet av mitt hjärta, och därför tänker jag försöka ge det. Jag skall ge det tillsammans med dig, Willard."

WILLARD: "För de oinitierades skull, Jerry, säg mig, vad är ledning? Är den tillgänglig för vemsomhelst?"

JERRY: "Jag skulle vilja besvara din fråga med att berätta om Hans Excellens Abdel-majid Mahmoud som representerar Irak vid FN under nu pågående session. För 25 år sedan studerade han vid University of California i Berkeley. Han ville komma från New York för att besöka sitt gamla universitet, men han avfärdade tanken därför att han hade ett så fullbelagt program. Det var omöjligt. Ändå kom han. Universitetet rullade ut den röda mattan för honom. Presidentens arbetsrum stod helt och hållet till hans förfogande. En av tjänstemännen sade: 'Hur kom det sig att Ni reste tillbaka hit från New York?' 'Det var ett underverk,'

sade Mahmoud. 'Jag hade varit tillsammans med en grupp människor i FN och talat om premiären på *Fribet* i Hollywood. Jag sade att jag väldigt gärna skulle vilja vara där, men det var naturligtvis omöjligt.' Han hade gjort upp en lista över allt han hade att göra och sade att han hade biljett till *Queen Elizabeth*, som avgick påföljande fredag. Omöjligt. Men de som han var samman med i New York sade bara till honom: 'Låt oss ha ledning.'

'Men jag ville inte ha ledning,' sade Mahmoud till universitetstjänstemännen. 'Ty jag hade en obehaglig känsla av vad det skulle komma för tankar. Jag hade emellertid ledning. Som följd därav kom jag till Berkeley från New York. Alla 'omöjligheterna' försvann. Och jag är verkligen glad att jag kom.'

En viktig punkt i fråga om ledning är att skriva ned sina tankar. Alla får vi tankar — vi kanske säger att de kommer från Gud eller från vårt samvete eller en inre röst, men alla får vi dem. Skriv sedan ned dem. Läs igenom dem och sortera bort de själviska från de andra — sortera i själva verket bort alla de tankar som inte är absolut ärliga, rena, kärleksfulla och osjälviska. Det är inte så lätt att lura sig själv, när man skriver ned dem. Jag vet det, för jag är expert på det. Men när de är nedskrivna, är det mycket lättare att ordna upp dem. Tag undan en stunds stillhet på morgonen för att göra det — kalla det umgänge med Gud eller att planera dagen eller att lyssna till ditt hjärta. Jag bryr mig inte om vad man kallar det. Men skriv ned tankarna. Det är vad Willard och jag gör. Sedan talar vi om för varandra vilka tankar vi har haft, och med ärligheten som grund är det förvånansvärt hur man

kan tränga igenom smutsen och finna svaret. Willard har varit mig till stor hjälp i att genomskåda mitt självbedrägeri. Vi har ett bibliotek i vårt college, men böckerna lär oss inte hur vi skall leva. Men det är på det här sättet vi skall bringa förvandling till vårt universitet, en hjärtats förvandling.”

WILLARD: ”Jag brukade tänka: ’Antag att jag får en fantastisk tanke — någonting som skulle vända upp och ner på allt.’ Men det lustiga är att jag aldrig får fantastiska tankar. Å andra sidan har jag tagit de första stegen till att finna vad som är det enda praktiska i livet, det enda som ger livet verklig mening och verkligt värde.

Vi är inte helt blinda för det sätt vi lever på. Men vi skjuter tankarna åt sidan och försöker stänga till dörren för dem. Ledning ger oss en möjlighet att öppna dörren och se på våra tankar objektivt och möta dem med den övertygelsen, att när vi lever för andra människor, skall vi finna sättet att ta itu med tankarna.”

Willard och Jerry inbjöd studentkårens styrelse, universitetstidningens redaktion, rektorn, dekanus och många medlemmar av fakulteten till en föreställning av filmen *Fribet*. Fem dagar senare berättade Willard om filmens verkan:

”Filmen gjorde verkligen ett starkt intryck på universitetet. Jag har aldrig sett en film, som det talats så mycket om under en så kort tid. Alla talar om den. Det är svårt att se vad resultatet skall bli. Många av dessa studenter kommer att gå ut i samhället till ledande positioner. Det är därför omöjligt för oss att rätt bedöma vad *Fribet* har betytt för universitetslivet eller kommer att betyda för vårt land.

Den har betytt oerhört mycket för mig och för dem jag var samman med. Jag kan bara döma efter deras upplevelse av den och deras reaktioner. Jag måste medge, att inte alla med ens känt att det var detta de skulle satsa sitt liv på. Men jag tror att de är rädda för att det kan vara det.

Det har skett en oerhörd förändring bland studenterna. Och Gud vet att vi behöver det. En del får hela sitt liv förändrat genom detta. Jag hoppas att hela studentkåren snart får en chans att se den filmen. Sjuhundra kom till premiären. Med tanke på de organisationer och grupper som dessa studenter representerade är jag säker på att vi nådde en betydligt större del av studentkåren än den som var där.

Jerry och jag uppsökte vår rektor och inbjöd honom till visningen av *Frihet*. Vi hade en hel del att tala med honom om, för vi hade faktiskt varit en nagel i ögat på honom. Jerry och jag lovade att hålla samman och försöka föra in en ny anda i studentkåren. Detta betydde mycket för rektorn också. Jag vet att när han lämnade teatern, så lär han ha sagt: 'Detta är den största andliga upplevelsen i mitt liv.' Hans hustru instämde.

Styrelsen för studentkåren var också närvarande, och det hade funnits en hel del motsättningar inom den under terminen. Jag skall inte säga att studentkårens styrelse var splittrad, för jag tror de var ganska eniga. De var alla emot mig. Och jag var emot styrelsen. Nu har vi alla fått en ny enighet.

Utän tvivel har vi en hel del problem att lösa. MRA är något som kan visa oss det berättigade hos båda parter i en omstridd fråga. Det tvingar inte en människa att uppge en stark övertygelse, som hon känner

är riktig. Men under åsiktsskiljaktigheterna i sak och i det vi kände som riktigt för studenterna, låg personlig stolthet och personlig ärelystnad. Det var dessa faktorer som berövade studenterna en positiv lösning. När vi nu kunnat undanröja dem, t. o. m. i fråga om studentadministrativa problem, har vi varit i stånd att uppskatta varandras synpunkter och finna en väg som kan tillfredsställa båda parter.

Det här kommer att betyda en hel del för studenterna i framtiden.

Jerry och jag har funnit något större att kämpa för, inte bara vid universitetet utan också när det gäller Amerika. Detta är verkligen första gången som jag känner, att det finns någonting jag kan ge för att få till stånd en sund lösning på rasförhållandena i Förenta staterna och i världen. Det är första gången som jag inte har väntat mig att på ett eller annat sätt vinna något, att vinna position eller prestige genom att manipulera med detta problem till egen fördel. Jag är mycket stolt över att stå vid Jerrys sida. Han har gjort en oerhörd insats vid vårt universitet genom att komma med ett nytt svar, en ny slags enighet och målsättning, inte bara till mig utan till många av oss som är här och till många andra. Jag vill kämpa sida vid sida med Jerry för detta."

Utgivaren och redaktören i en inflytelserik amerikansk tidning sade, när han lyssnat till Jerrys och Willards redogörelse för sin förvandling och fått ta del av deras beslut att göra denna ideologi till ideologin för varje amerikanskt universitet: "Detta är den betydelsefullaste händelse som jag sett äga rum i mitt land."

Willard och Jerry var bland de amerikaner som in-

bjudits att delta i de asiatiska nationernas konferens på Filippinerna. I en artikel för den inflytelserika negertidningen *The Sentinel* i Los Angeles skrev Willard:

”Moralisk upprustning är den enda verkliga lösningen på rasproblemet i Förenta staterna. Detta är en klar slutsats som kan dragas av den asiatiska konferensen för Moralisk upprustning som hölls i Baguio.

Före denna konferens kände jag rasproblemet som Amerikas främsta problem. Men här har vi kunnat se det som symptom på ett mycket djupare problem. Grundorsaken till det är bristen på moralisk resning hos enskilda amerikanare.

Amerikanare sådana som jag har varit blinda för våra egna personliga fel — en väldig stolthet, ärelystnad och materialism. Detta har lett till vår egenrättfärdiga hållning mot andra länder och mot andra raser. Endast ett svar, som kan tränga in i människors hjärtan och få dem att se sig själva som de är, kan effektivt eliminera stoltheten och egenrättfärdigheten hos människor som vägrar acceptera förvandling.

Ineffektiviteten i relativa normer som vägvisare till moraliska beslut är uppenbar. En delegat, en vit man, från Kentucky, uttryckte det sålunda: ’När jag mätte mitt eget liv efter absoluta moraliska normer, förstod jag att jag aldrig mer kunde känna mig överlägsen mot en neger eller någon annan.’

Delegaten förklarade vidare, att när han fattade beslutet att ge sitt liv till uppgiften att omskapa världen, fick han mod att bli ärlig mot sina negervänner om hur han verkligen hade levt. De fann då en enighet som inte kunde ha existerat på någon lägre basis.

Detta svar behövs inom negervärlden. Endast MRA:s

ideologi kan ge ett svar till rasfördomar ty detta är den enda kraft som kan utmana både svart och vit till att förvandlas och bygga en ny värld. Vi negrer har ofta försökt att möta rasfördomar och rashat med lika mycket fördomar och hat mot de vita. Vår verkliga kamp är emot fördomar, inte emot de människor som hyser dem. En av de betydelsefullaste aspekterna på Baguio-konferensen var det faktum att de många asiaterna som deltog i den förstod, att det finns människor som helt förpliktat sig till att ge svaret om enighet till de olika raserna i Förenta staterna — och de förpliktade sig tillsammans med dem. Många av de uppgifter om raskonflikter som spritts i denna del av världen, har tillkommit i avsikt att ytterligare skapa oenighet. Asiaterna förstod också att paradoxerna i amerikansk demokrati hade sina motsvarigheter i deras egna länder. Dessa delegater förpliktade sig att utkämpa denna världsomfattande kamp runt hela jorden.

Konferensen utgjorde ett av de få tillfällen, då asiater genom sin önskan att rätta till egna misstag i själva verket bidragit till att ge lösningen på rasproblemen i Förenta staterna. Dessa mäns förpliktelse har fått mig att fatta beslutet att för alltid ge mitt liv till att omskapa världen. Jag tror att vi tillsammans med människor som ger allt på grundval av MRA:s ideologi, kan bringa förvandling till alla områden som behöver förvandling.”

DET KRÄVER ALLT

FRÅGAN om vem som skall leda nästa generation är inte mindre brännande i Europa. Väst- och Östeuropa har nämligen en sak gemensam — ungdomskravaller. På nyårsafton 1956 ställde flera tusen ungdomar till med kravaller på Kungsgatan i Stockholm. De vände upp och ned på bilar, hällde ut bensin från broarna, upprättade barrikader på gatorna och vanhelgade en närliggande kyrkogård.

Första söndagen i januari 1957 var det ett gäng skinnknuttar som bröt sig in i en av Stockholms större kyrkor. Ungdomarna avbröt gudstjänsten medan prästen stod på predikstolen genom att slunga ut de värsta oanständigheter. En av de anhållna var en pojke på elva år. Polisen rapporterar att dessa ungdomar är hårda, när de är tillsammans, men var för sig är de känsliga och har lätt till tårar.

Överallt i Sverige frågar sig lärare, präster och psykologer hur det kommer sig att unga människor med den bästa levnadsstandarden i Europa uppför sig som vilda djur.

En av de arresterade pojkarna svarade på följande sätt när han blev tillfrågad: "Varför skall livet vara så förbaskat tråkigt?"

Tusentals ungdomar har flytt till dessa länder från Ungern. Men de flesta av frihetskämparna som riskerade sina liv i kampen för frihet har gett upp försöket att tala om politik eller ideologi med västerlänningarna. Den västeuropeiska ungdomen är helt enkelt inte intresserad. Därför yttrade en av dem också: "Förlåt mig om jag har fel, men jag har en känsla av att ni i Väst-europa är mer materialistiska än vi i Östeuropa. Ni är bara intresserade av att få en flottare bil, en större televisionsapparat och mer pengar än er granne."

Men också en stor procent av dessa ungerska flyktingar tycks stå utan målsättning själva. En katolsk präst, som haft att göra med flyktingarna i en del av Schweiz, talar med förtvivlan om deras fullkomliga materialism och cynism. Kristendom och moral tillhör det förflutna. Äktenskaplig kärlek betraktas som en gammalmodig teori. "Moralisk upprustning har lyckats nå dessa människor", sade den katolske prästen.

Svensk universitetsungdom som vunnits för Moralisk upprustnings ideologi uppförde skådespelet "Vi är morgondagen". Det utspelas vid ett universitet och beskriver vad som kan ske med den ungdom som endast lever för sig själv utan absoluta normer. Men det skildrar också framtiden för den ungdom som ger allt för att omskapa världen.

Ungerska flyktingstudenter såg skådespelet och sammanträffade med dessa ungdomar som funnit frihetens ideologi. "Vi fick en hel del intellektuell träning i Budapest", berättade en av dem, "men jag tänkte alltid för mig själv, att tjugonde århundradet borde kunna bli en renässansens tidsålder. Tre år har jag studerat i Moskva, men i kväll har jag fått nytt hopp. Varje ärlig

kommunist som möter denna anda måste acceptera den.”

Dessa ungrare, som nu är utplacerade i Ruhr, Bonn, Frankfurt och Darmstadt, grep med iver tag i denna frihetsideologi. De förstod ögonblickligen betydelsen av att möta en revolution med en större revolution, som inte bara revolutionerar samhället utan även människan.

I de asiatiska länderna har studenterna politisk betydelse. I dessa länder spelar studenterna samma revolutionära roll som arbetarna en gång gjorde i Italien, Frankrike, Tyskland och England. Också här griper demokratins ideologi de unga asiaternas hjärta och fantasi.

R. D. Mathur, grundaren av och den förste ordföranden i FN:s indiska studentorganisation, greps av Moralisk upprustning vid en teaterföreställning i New Delhi. ”Miljontals människor i Asien vänder sig till kommunismen”, sade han. ”Inte därför att kommunisterna har passion eller enhet utan därför att just detta fattas hos icke-kommunisterna. Antikommunism ger inte ett svar på våra fundamentala problem. Demokratien kan endast fungera i Asien, när den kommer med en praktisk ideologi som botar korrruptionen och splittringen inom familjer, industrier och politiska organisationer och på så sätt blir reell och effektiv i vårt lands liv.

Tack vare människorna i denna MRA-styrka är jag inte längre fientligt inställd mot Västerlandet. Men jag sviker det, om jag inte påpekar, att så som jag och mina landsmän har upplevt demokratien i Västerlandet i dag, intresserar den oss inte. Amerikanska filmer här i Asien glorifierar skilsmässor, dryckenskap och ung-

domsbrottslighet i stället för att ge oss en stor idé som kunde ena oss.

En typ västerlänningar jag ofta såg på gatorna i Indien hade alltid flaskan i bakfickan, pipan i munnen och armen om en flicka. De promenerade på våra gator med överlägsen min, och de exploaterade vårt land. Sådana män kunde knappast vänta sig att vinna oss för sitt sätt att leva. Men tusentals människor blev intresserade av Moralisk upprustning, därför att vi för första gången mötte människor som levde det som Lincoln, Washington och de andra grundarna av demokratin hade varit pionjärer för. De manade oss att leva efter Mahatma Gandhis lära.

Det är betydelsefullt att Moralisk upprustning just vid denna svåra övergångstid i vårt lands historia har kommit till Asien med ett ideologiskt svar. Det ger oss en positiv grund på vilken Asiens och Afrikas folk kan enas och på ett effektivt sätt ta del i att ge ett svar till materialismen i öst och väst.”

I Förenta Nationernas studentförbunds program ingick öppna kvällar på den ryska ambassaden i New Delhi för Mathur och hans vänner, då de kunde diskutera likheterna i de båda folkens kulturer. Ryska cigaretter, rysk sprit och ryska flickor ställdes till deras förfogande. Ingen talade om kommunismen. Efteråt samlades studenterna på kaféer och diskuterade ingående den trevliga underhållningen och frånvaron av öppen kommunistpropaganda. De gjorde också jämförelser med bristen på dylika initiativ från Västerlandets ambassader. Omärkligt vändes deras tänkande mot Moskva. Flera av dem som var tillsammans med Mathur på den tiden

arbetar numera som funktionärer i kommunistpartiet i Indien.

För någon tid sedan gästade Mathur tillsammans med Moralisk upprustnings styrka Karthum på inbjudan av regeringen. De var närvarande vid en regeringsmottagning tillsammans med en handelsdelegation från Kommunist-Kina. Den indiske studenten frågade ledaren för den kinesiska delegationen: "Hur har ni klarat av själviskheten i ert samhälle?"

"Åh", svarade kinesen, "det var lätt. Vi kastade ut amerikanarna."

"Ja", svarade Mathur, "vi gjorde detsamma i Indien. Vi kastade ut engelsmännen. Men vi har sedan kommit underfund med två saker. Dels att engelsmännen tog med sig själviskheten till andra delar av världen, dels att vi, när vi började regera själva, hade en god portion själviskhet i Indien också." Sedan berättade han och hans vänner för kineserna om en större och mera djupgående revolution som genom att ta itu med den mänskliga naturen rådde bot på själviskheten hos både amerikanare, engelsmän, indier och kineser.

Under samtalet bjöd ledaren för den kinesiska delegationen på cigaretter. "Nej tack", svarade de ideologiska frihetskämparna. "Vi röker inte. Alla våra cigarettpengar går till revolutionen." Den kinesiske ledaren uppskattade svaret och skrattade hjärtligt, ty han var själv bunden vid cigaretterna. Kineserna var fascinerade av det svar som dessa män gav på kommunistvärldens största problem — hur skapa en ny människotyp som kan bygga det nya samhället.

Ty denne indier, en engelsman och två unga amerikanare som hade kämpat i Korea — den ene sonson

till en republikansk senator i USA — var män med en ideologisk disciplin och eld i själen. De var eniga, de var övertygande, de arbetade utan ersättning och de var fria från moraliska nederlag.

Genomsnittsiندیerna hyser ingen bitterhet mot Västerlandet, men detsamma kan inte sägas om ungdomen i Sydostasien. En student från Vietnam, marxist och brinnande anti-fransk, som tillbragte tre dagar på en av Moralisk upprustning arrangerad studentkonferens i Tyskland, berättade:

”Jag föraktade alltid de vita. Jag betraktade dem som moraliska vildar. MRA visade mig, att folk av alla färger är först och främst människor. Det här är första gången som jag blivit fri från det hat jag närt mot Västerlandet. Jag kunde inte sova i natt. För första gången förstod jag, att detta att bara leva för sig själv, är inget liv. Ett slag tvekade jag gå in i det liv som MRA visade mig. Jag trodde att de fyra absoluten skulle beröva mig min frihet. Nu förstår jag, att jag genom dem vinner frihet, en frihet som ingen makt någonsin kan erövra. Jag lovar att jag skall förändras, och jag ber er om hjälp med att föra detta svar vidare till andra.”

En av hans landsmän, son till Vietnams ambassadör i en av Västeuropas huvudstäder, heter T. V. K. Trots att han själv var antikommunist, kämpade han tillsammans med kommunisterna vid Dienbienphu mot fransmännen. Han tillhör nu sitt lands säkerhetstjänst och står nära president Diem. På uppdrag av sin regering skickades han till Australien för att studera säkerhetsärenden. Han träffade där en tjänsteman som inbjöd honom till sitt hem. Tillsammans med denne mans

familj fick han uppleva en kväll, som inte liknade någon han förut varit med om. Australiensaren yppade sin hemlighet för honom: antingen styres ett hem av Gud eller också av tyranner — tyranniska föräldrar eller tyranniska barn.

Följande morgon ringde australiensaren upp T. V. K. på hans hotell. "Den första tanke jag hade i morse", sade han, "var att ni och jag skulle resa till Canberra i kväll för att träffa dr Buchman och hans vänner." — "Det är omöjligt", svarade T. V. K. "Inrikesdepartementet har gjort upp min resplan, och jag reser i dag till Sydney." — "Nåväl", sade australiensaren, "det må nu bli som det blir. Jag ville bara tala om vad jag hade tänkt."

En timme senare ringde T. V. K. upp sin australiske vän. "Jag kommer med er till Canberra", sade han.

Efter den weekenden reste han hem. "Jag kom till Australien som en man som kämpade för sitt land men utan hopp och med ryggen mot väggen", sade han. "Vår president, som är katolik och lever sin tro, har vunnit vårt folks respekt och förtroende. Men hans religion är för folket förknippad med fransmännen och vi har just lyckats kasta ut den siste fransmannen från vårt land. Jag själv är buddhist, men jag och mina vänner har känt, att vi måste vänta med att leva efter våra principer tills vi har gjort upp med statens fiender. Vi besöker inte templet. Vi har ingen organisk enhet. Vi behöver en moralisk grund och en moralisk styrka med vilken vi kan möta kommunisterna. Detta har jag funnit under denna weekend."

När T. V. K. kom tillbaka till sitt land, ringde han upp den man han ogillade mest och bad att få träffa

honom. Mannen, som var attaché på amerikanska ambassaden, kände till T. V. K. och föreslog att de skulle mötas på en bar och tog med sig två starka karlar. Men T. V. K. kom med ett ovanligt vapen. Han bad amerikanen om förlåtelse för sin bitterhet. Han hade tyckt att denne man hade använt den makt som Amerikas hjälp till Vietnam gav honom till att utöva påtryckning på landets inrikespolitik. T. V. K. var så annorlunda, att ärkebiskopen, som följde hans utveckling med stort intresse, tillbragte tre dagar tillsammans med honom för att höra om det som hänt honom i Australien.

Några veckor senare tog T. V. K. emot dr Frank Buchman och dennes vänner i Saigon, där de var regeringens gäster. President Diem sade vid det tillfället: "Jag kunde tala till katolikerna om den moraliska nöden i mitt land. Men ni har visat mig, hur jag skall tala till hela landet." Presidenten hade flugit till Saigon för att anordna en mottagning för Frank Buchman, och efter mottagningen körde han hela natten med jeep för att komma tillbaka till sin operationsbas. När Frank Buchman lämnade Självständighetspalatset, tog president Diem hans hand mellan sina båda händer och sade: "Hoppet må försvinna, tron må vackla, men den kärlek som Ni har gett oss kommer alltid att bestå."

T. V. K. skrev från Saigon: "Moralisk upprustnings ideologi har verklig framgång över hela Asien och speciellt i Vietnam. Det är den bästa kontakt österlänningar har fått med västerländska världen. Vad Frank Buchman lyckades göra på en dag, har ingen präst i Vietnam någonsin lyckats med. Tanken att jag inte är ensam fyller mig med energi, men vad som ger mig än mer styrka är att mitt folk är så positivt

inför denna ideologi. Den är det allra bästa för en österlänning.”

Hur sant detta är visar historien om Masahide Shibusawa, sonsonsonen till greva Shibusawa, den förste som välkomnade Frank Buchman till Japan år 1915. Han är en ung affärsman, anställd av en japansk export-importfirma i dess Londonkontor. Under kriget tjänstgjorde han i armén. Han har hustru och två barn i Tokio. Han var desillusionerad av efterkrigsvärlden och förvirrad av de ekonomiska svårigheter som hans land brottades med. Och han var rädd för att kommunisterna skulle få makten i Asien. En kväll kom han till en föreställning av *Den försvinnande ön*. Sedan började han ta med sina vänner till skådespelet. ”Jag kunde inte komma undan logiken i tanken att om man vill se världen förändrad, så är det bäst att börja med sig själv”, sade han.

Tre veckor senare kom han till en Moralisk upprustnings konferens i Caux i Schweiz. ”Jag känner mig så ren när jag är tillsammans med er”, sade han. ”När jag kommer tillbaka till mitt affärsliv i London är det det som om min själ blev övermålad. Hur skall jag kunna bevara detta liv?”

Han blev tillrättad att ta tre steg. Först, att vara ärlig. Sedan att gottgöra där han felat. Och slutligen att ta det som en uppgift att använda sitt liv och sitt arbete till att ge ett svar på tidens nöd genom denna ideologi.

Han skrev hem. Hans hustru blev så häpen, att hon ögonblickligen gick till Moralisk upprustnings centrum i Tokio. Nu arbetar hon med Moralisk upprustning,

och hennes man berättar: "Fastän vi är skilda åt av tusentals mil, har vi aldrig varit varandra närmare."

Sex månader senare fick han besök i London av sin far, tidigare finansminister och numera chef för Japans Telekommunikationer. När denne var i Amerika, flög han från New York till Detroit för att tillbringa en weekend med Frank Buchman, och berättade då: "Av allt jag har upplevt på denna resa var min sons förvandling det mest häpnadsväckande. Han är inte längre förvirrad. Han brukade dricka och röka mycket. Men han tycks inte ens sakna det numera. Han är fullkomligt förändrad till hela sin varelse."

Masahide hade berättat för sin far: "Hela världen såg annorlunda ut när jag började acceptera denna ideologi. Detta är vad jag verkligen kan leva och dö för. Jag har beslutat mig för att ge mig helt till en världsrevolution."

Shibusawa och hans son är mycket bekymrade över situationen i Japan. "Av vad jag läser i de tidningar, tidskrifter och romaner som kommer från Japan", säger Masahide, "förstår jag att människorna inte har något att leva för i Japan. Därför kan de falla offer för vilken falsk ideologi som helst, kommunism, fascism eller någon slags förfärlig nationalism, om inte vi arbetar mycket snabbt. Men det mänskliga materialet är gott i Japan. Om vi kan ena människorna där, binda dem samman med en sann ideologi, så kan Japan snart bli den Asiens fyrbåk som Frank Buchman säger att vi borde bli."

En sak som bidrog till den unge Shibusawas moraliska och ideologiska förvandling var den utmaning han kände som japan att ge en högre ideologi åt en

ung kommunist. Kommunisten blev intresserad av äktheten i den förändring som skett med Shibusawa. Han träffade dennes vänner inom MRA. Hans liv och hans tänkande blev präglade av en högre ideologi.

Många månader senare skrev han följande brev till Frank Buchman: "Jag är en av de få lyckligt lottade ungdomar som under loppet av två år haft möjlighet att se kontrasten mellan öst och väst, och jag var övertygad om att materialismen var det enda svaret för Asien. Emellertid träffade jag Masa Shibusawa i ett flygplan på väg till London, och vi blev goda vänner. Under vår första kontakt gjorde jag allt för att undergräva hans tänkande och övertyga honom om vad materialismen kunde göra för en desperat nation.

Men lyckligtvis hade han stark karaktär, och när skådespelet *Den försvinnande ön* kom till London, blev Masa gripen av det, medan jag gjorde motstånd och tyckte att sådana tankar var fantastiska. Emellertid vidgade skådespelet hela min syn, och jag hade tur att sedan få komma till Caux.

Den omsorg ni ger både massorna och individen är tillräcklig för att smälta ett hjärta av stål, så vad skulle då ske med mig som bara är av kött och ben!

Nu förstår jag verkligen, att om inte den mänskliga naturen förvandlas, skulle det inte vara någon idé att rädda världen. Jag tycker det påminner om kapplöpningen mellan kaninen och sköldpaddan. I den stora frammarschen för denna idé vill jag inte ligga och sova under ett träd som kaninen gjorde.

Jag känner mig ödmjuk och jag har förlorat all fruktan. Varför? Ert arbete är mitt arbete och allas arbete. Jag är så tacksam för allt. Varmt tack. Jag vill

verkligen göra vad jag kan för att ge en dos av denna medicin till en döende värld.”

Denne exkommunist ser Moralisk upprustning som nästa steg i världens revolutionära utveckling.

Den unge Shibusawa berättade den här historien vid den asiatiska konferensen i Baguio, när general Ho Ying-chin, ordförande för det militärstrategiska rådet på Formosa, ledde mötet. (Han är för övrigt den man som vid slutet av andra världskriget mottog det japanska svärdet, tecknet på japanernas kapitulation, och han överlämnade det till Frank Buchman som ett tecken på att Moralisk upprustning är en försonande ideologi för alla nationer. I dag hänger detta svärd i Frank Buchmans fädernehem i Allentown, Pennsylvania.)

Niro Hoshijima, en av de män som undertecknade Japans fredstraktat, reste sig ögonblickligen och svarade: ”Detta ger mig tro på att det finns ett praktiskt sätt att brygga över klyftan i världen i dag. Precis som vår generation måste ta itu med stridigheter av det slag som finns mellan Korea och Japan, ser vi här hur den kommande generationen i de demokratiska länderna genom MRA får ett svar för Kina och Ryssland.”

”I dag är Kina, Korea och Indokina delade”, sade general Ho. ”Men alla asiatiska länder är ideologiskt splittrade på liknande sätt, fastän inte lika påtagligt.” Han tillade: ”Vi har fått se en gammal dröm bli verklighet. Vi har sett slutet på djup bitterhet, som ännu tio år efter krigets slut levte kvar. Fiender har försonats och ett nytt och levande hopp väckts. Tjugo års erfarenhet av kommunism har övertygat mig om att det enda svaret är en högre ideologi. I dag finns där bara

en väg på vilken hela världen kan vandra mot frihet och fred — MRA.”

Shibusawa är övertygad om att den ideologi som unga affärsmän lever kommer att bestämma framtiden för hans land. ”Jag vet att detta är min egen, min familjs och mitt lands bestämmelse”, sade han.

För en kort tid sedan lämnade han sin affärsverksamhet. Hans far samlade nyligen femtio av sina intellektuella vänner, däribland ekonomiprofessorer och affärsmän, för att de skulle få höra sonen tala. Den unge Shibusawa berättade för dem om det han upplevat och gav dem sin övertygelse om det val som Japan står inför i dag. Mot slutet av aftonen talade hans far och berättade hur sonens farfars far hade lämnat hemmet och störtat sig ut i Meiji-revolutionen. Han hade känt att det var världshistoria som höll på att skapas och att han måste ha del däri. ”Och nu svallar farfarsfars blod i sonsonsonens ådror”, sade fadern. ”Han är övertygad om att Moralisk upprustning är den nya faktorn i historien och att han måste ge allt för den.”

Masa Shibusawa var en av de närvarande vid den mottagning som Japans statsminister, Kishi, gav tillsammans med medlemmarna i regeringen, deras fruar och framstående partimedlemmar, innan han startade sin sydöst-asiatiska resa i maj 1957.

Shibusawa berättade i gripande ordalag om det han upplevt i Baguio, om hur han där fått höra talas om de oerhörda grymheter som japanerna begått och som gjorde att Japan fortfarande var fruktat och hatat. Att be om förlåtelse för dem var en sak, en annan att leva på ett sådant sätt att det förgångna kunde sonas.

Han beskrev MRA som nästa fas i den historiska utvecklingen.

När statsministern lämnade mottagningen för att bege sig till flygplatsen, sjöng Colwell-bröderna, som också var närvarande vid detta tillfälle, för honom. De gav honom visionen av Japans bestämmelse: Japan — Asiens fyrbåk. Press, radio, television och journalfilm återgav evenemanget.

Några dagar senare meddelade Londontidningen "News Chronicle" från Rangoon: "Japans statsminister, Nobosuki Kishi, har under ett tredagars besök i Burma bett Burmas folk om förlåtelse för det 'svåra lidande' som det fått utstå under kriget, och utlovat skadestånd."

Och vad sker med den unga generationen som en dag kommer att leda Amerika?

Den yngre delen av Amerikas befolkning ökade mellan 1948 och 1954 med 13 procent. Under motsvarande period steg brottsligheten med 58 procent. Under de senaste fyra åren har befolkningen stigit med 10 procent inom åldersgrupperna mellan tio och sjutton år, och samtidigt steg siffran för antalet arresterade inom samma grupp med 20 procent.

En trettonårig amerikansk skolflicka, dotter till en New York läkare, som beskriver sin familj som elvte generationen goda solida kyrkliga amerikanska materialister, berättade hur hon upplevt lösningen på detta problem.

"Alla pratar om hur man skall lösa problemet med ungdomsbrottsligheten i världen, men för mig exempelvis gick det till så här: Varje söndag brukade alla barn i

den trakt där jag bor gå ner till stan för att köpa tidningarna. Vi köpte dem i samma affär där de säljer leksaker och godis för femtio öre och för en krona. Jag brukade snatta de där leksakerna och stoppa in dem i min blus och smyga mig ut utan att betala för dem. Jag brukade ta för omkring fyra eller fem kronor leksaker, fastän jag bara hade femtio öre eller en krona med mig från början.

En dag kom mamma och pappa hem och började prata om Moralisk upprustning. De sade att Moralisk upprustning var en idé som skulle ena alla människor i världen genom att folk levde de fyra absoluten — de är absolut ärlighet, absolut renhet, absolut osjälviskhet och absolut kärlek — och Guds ledning. Jag var inte ett dugg intresserad.

Men några dagar senare tänkte jag på att mamma och pappa var förändrade. Pappa var inte så sur längre, och det var lättare att prata med honom. Mamma hade maten i ordning i tid och hon verkade lyckligare. De grälade inte som de brukade göra.

En gång då jag varit arg och oförskämnd en hel vecka, tyckte mamma att vi skulle skriva ner absolut ärlighet, absolut renhet, absolut osjälviskhet, absolut kärlek och allt som vi tänkte på i det sammanhanget. Vi började med ärlighet. Jag kom att tänka på affären där jag hade stulit, och eftersom jag inte ville vara ärlig, slängde jag pennan på mamma och vägrade tala om vad jag tänkte på.

Men allt som mamma hade tänkt på var saker som hon gjort när hon var lika gammal som jag. När jag såg att mamma var villig att tala om för mig var hon hade felat, så förlorade jag min rädsla för henne och

berättade för henne om affären. Jag förstod att hon inte skulle bli arg på mig, för hon hade ju också gjort sånt när hon var liten flicka. Vi kom överens om att det var nog bra och nödvändigt att vara ärliga, men det räckte inte.

Vi var stilla igen och jag fick tanken att gå ner till affären och be ägaren om förlåtelse och ge honom tjugofem kronor från min sparbössa. Vi körde ner till stan och jag gick ensam in i affären och gav honom tjugofem kronor och bad honom om förlåtelse och tatlade om för honom vad jag gjort. Oj! Det var det värsta jag någonsin har varit med om! Men jag kände mig så fri efteråt.

Moralisk upprustning grundades av dr Frank Buchman, en amerikan som en gång i sitt liv beslöt sig för att leva absoluta moraliska normer och att göra Guds vilja och inte vad han själv ville.

Moralisk upprustning har spritt sig över hela världen. Mamma och pappa har sett att över hela världen kan statsmän och vetenskapsmän, arbetarledare och regeringsledamöter, män och kvinnor som lever efter absoluta moraliska normer och försöker göra vad Gud säger till dem, lösa problem som de annars inte skulle kunna.

Jag tror att om vi är villiga att i våra liv acceptera och inte bara prata om det som vi vill att våra regeringar skall göra, då kan vi få en värld som är fri från fruktan, hat och begär, den sortens värld som vi skulle kunna ha under Guds ledning.”

Den här flickan och hennes bror och syster fortsätter att tömma sina sparbössor. När de hörde att människor gav pengar till minne av den avlidne president Mag-saysay för att skicka delegater till en asiatisk konferens

i Baguio, var deras första tanke att ge alla pengar de hade sparat och att uppmuntra föräldrarna att ge dubbelt så mycket som de hade tänkt.

I gångna tider då William Penns ande härskade i Amerika, gav människor sina liv, sina ägodelar och sin ära för att grundlägga friheten. I vår tid har ungdom i Amerika och hela världen åter börjat ge sina liv åt den sanning och det liv som kräver allt.

AMERIKAS IDEOLOGI

EN AV de män som var med om att framställa den första av människor konstruerade jordsatelliten, S. D. Cornell, sekreterare i den amerikanska vetenskapsakademien, yttrade i mars 1957 i ett tal i Washington:

”Genom att man på båda sidor om järnridån numera har tillgång till den obegränsade förstörelsekraften i kärnvapen och deras radioaktiva spill, har vi definitivt förlorat vårt strategiska övertag. En militär kraftmätning mellan de två stora maktblocken skulle betyda totalt krig och total förstörelse. Vi måste naturligtvis vidmakthålla såväl vår militära som vår vetenskapliga och produktiva styrka. Vi måste fortsätta att utveckla dem. Men, såsom amiral Radford framhåller, det enda vi kan vinna med detta är tid. Seger måste vinnas med andra medel.

Sanningen är den att om friheten inte skall försvinna från vår jord, måste människorna i den fria världen finna något mera än enbart numerär, rikedom och makt för att trygga den. Ty om man försöker tillintetgöra tyranniet i atomåldern, kan man samtidigt få uppleva hur vätebomben ödelägger de fria länderna och hur ur ruinerna ett nytt och slutgiltigt tyranni växer fram.

Det som i grunden är en ideologisk kamp kan endast

vinna genom en högre ideologi. För att ge denna ideologi till vårt eget folk i tillräckligt stor skala och till folk i hela världen, behöver vi en effektiv ideologisk styrka, utbildad, mobiliserad och i aktion.

Moralisk upprustning är den styrkan. Den är disciplinerad, växande och utomordentligt effektiv. I dess enhet och dess förpliktelse ligger dess kraft. Den ger ett svar till bitterheten mellan raserna och till det moraliska förfallet i Amerika, skapar en kämpande övertygelse och enhet i Europa, undanröjer hindren för internationellt samarbete i Asien och överbjuder kommunismen i hela världen. Den är effektiv i situation efter situation, därför att de som tränats i Moralisk upprustning lever en ideologi.

Den utbildning de har skulle vem som helst kunna erhålla, men få har fått den. Få människor tjänar vårt land så uppoffrande som de gör. Deras insats är själva livsnerven i vår kamp att ge vårt eget folk inre styrka, att vinna de nationer som ännu inte träffat sitt val och att hejda materialismens framryckning över hela världen.”

Friheten utan en ideologi kommer att försvinna från vår jord. Frihet med en ideologi kan frigöra hela världen.

Framtiden tillhör de framsynta.

Henry Ford och Thomas Edison var två framsynta män — båda vänner till Frank Buchman. De var elektriserande element i modern tid.

Ford såg inte bara en bil den gången i skjulet i Dearborn. Han såg en värld på hjul. Och i dag är det verklighet.

Edison såg mer än en elektrisk glödlampa i sitt laboratorium. Han såg en värld fylld av ljus. Och det har blivit verklighet.

Thomas Edisons maka förstod människor med fram-syn, när hon i ett radiotal om Moralisk upprustning sade: "Detta ljus måste, liksom min makes ljus, komma in i varje hem."

Hennes son gjorde följande uttalande, när han var Förenta staternas marinminister: "Moralisk upprustning väger lika tungt som den materiella upprustningen i dessa kritiska dagar."

Ty Frank Buchman såg inte bara förvandling i enskilda människors liv. Han såg visionen av en återuppbyggd värld. Och detta vågade steg av visionär tro håller på att bli verklighet mitt i spänningen och kampen i detta århundrade.

Tjugonde århundradet kan ännu komma att gå till historien, inte som atomens utan som svarets tidsålder.

Ty ramen och strukturen för en ny värld, sammanhållen av en ideologi för alla människor överallt, växer oemotståndligt fram. Denna ideologi erbjuder människorna Penns hemlighet med normalt liv: "Människor måste välja att styras av Gud. Annars dömer de sig själva till att regeras av tyranner."

Det är en ny slags värld, byggd på en människotyp, som är i vardande — och den kommer att bestå, ty människoanden är oförstörbar även inför vätebomben.

Motsvarigheten till Fords skjul och Edisons laboratorium var för Buchman State College i Pennsylvania.

Ty här gjorde Buchman år 1908 — samma år som Lenin, förbisedd, förlöjligad och okänd utom för ett

fåtal, i en schweizisk by planerade den revolution som kom att skaka världen — de grundläggande erfarenheterna i att omskapa människor och utforma den ideologi som ger ett svar till kommunism, materialism och alla andra -ismer.

Det började med att Vance McCormick, ordförande för demokratiska partiets centrala utskott och ledamot av styrelsen för State College, plötsligt stod inför allvarliga problem.

State College förlorade i fotboll. Fakulteten och studenterna kom inte överens. Det gick utför med universitetet.

McCormick hade för sig att Buchman kunde finna lösningen. Det trodde Buchman inte alls. Men McCormick var envis. Slutligen lyckades han övertala Buchman att fara till State College. Vad som hände under de närmaste sju åren ger en bild av vad undervisningsväsendet kunde ha blivit i Amerika och måste bli, om Amerika skall få en ideologi.

En av dem som stod i centrum för livet vid universitetet var portvakten hos ortens provinsialläkare. Bland studenterna gick han under namnet Bill Pickle. Samma kväll som Frank Buchman kom till State College pågick nitton olika spritfester. Någon sade att det var så vått att ett slagskepp hade kunnat flyta där. Bill Pickle var spritlangaren, som på bakvägar försåg studenterna med sprit. Med den strategiska blicken hos en general skaffade Buchman först undan källan för tillförseln. Han förvandlade Bill Pickle. Den revolutionerande förändringen i Bills karaktär och uppförande satte universitetet i gungning. Från morgon till sena

kvällen blev Frank Buchman belägrad av studenter som sökte ett svar.

En annan framträdande person vid universitetet var en av de populäraste studenterna. Han var från sydstaterna, hans far var domare i högsta domstolen och hans farfar hade varit guvernör för en av staterna. Genom den förvandling som skett i Bill Pickle fann denne man en tro. Som en följd härav ägnade han några år åt att undervisa vid ett av de ledande negeruniversiteten i Amerika.

Den tredje av de män som spelade en avgörande roll i universitetets förändring var dess dekanus, en agnostiker. Bill Pickles dotter var hembitade hos familjen. Hon berättade om det under som skett med Pickles familj för frun, som i sin tur berättade det för sin man. Dekanus upplevde sanningen av att förvandling kunde bli en realitet i människors liv. Han förvandlades och tog en aktiv del i Buchmans arbete.

Det blev vanligt med massmöten, dit praktiskt taget varenda student kom. I nästan varje studentklubb studerade man Bibeln minst en gång i veckan som en handbok för hur man skall leva sitt liv och hjälpa andra att göra detsamma. Studenter från andra universitetet kom till Penn State College för att lära sig leva denna ideologi och ge den vidare. Dit kom General Bevor, den välkände guvernören i Pennsylvania, vidare Henry Wright från Yale, Lloyd Douglas, på den tiden i Illinois, John R. Mott och andra. Genom dessa män och genom studentutbyten och studentkonferenser fördes andan från State College till andra universitet runt om i landet.

Professor Norman Richardson, som kom för att stu-

dera utbildningen av ledare, sade: "Jag har med intresse iakttagit Buchman hela tiden. Han håller sig alltid själv i bakgrunden och skjuter fram andra till ledarskap och ansvar."

Universitetets rektor, Sparks, gav Buchman sitt hjärtade stöd. Ofta använde han sin bil för att köra studenterna till sammankomsterna.

Inom parentes sagt började State College på nytt vinna sina fotbollsmatcher.

Och det var vid State College som Buchman vann den erfarenhet som gjorde det möjligt för honom att erbjuda världen ett svar. Från och med den tiden var hans program revolutionärt och globalt: "Nya människor, nya nationer, en ny värld."

Från State College tog han med sig de väsentliga beståndsdelarna i en världsideologi — passion för att omskapa världen, förmågan att omskapa och ena människor, övertygelse grundad på erfarenhet att bestämd, klar, pålitlig vägledning kan komma från Guds till människors sinnen, om man är redo att lyssna — och lyda.

Fyrtio år senare kastades ett märkligt ljus över händelserna vid State College.

Det var en eftermiddagsbjudning i ett Washingtonhem.

Ambassadörer, ledande statstjänstemän och personligheter från olika delar av världen var närvarande.

Bland dem satt en läkare, stillsamt lyssnande. Han är framstående i sitt fack och leder läkarutbildningen vid ett av universiteten.

Man fick höra nyheter om Moralisk upprustnings frammarsch över hela världen. Då sade doktorn: "Får jag säga något till er alla."

Det blev tyst i rummet. ”Jag kände Frank Buchman, innan någon av er hade träffat honom. För fyrtio år sedan studerade jag vid Penn State College. Frank Buchman och de människor som arbetade tillsammans med honom utgjorde en styrka som omformade hela universitetets liv. Jag brukade se hur det lyste till två och tre på morgonen, natt efter natt, i Franks rum. Studenterna stod i kö för att få träffa honom. Varenda en av oss fick sin chans att uppleva hur Gud förmår att möta de djupaste behoven i våra hjärtan — och fick också utmaningen att fullfölja Hans plan.”

Så vände sig den framstående läkaren till dr Buchman och fortsatte: ”På den tiden var jag den ende negerstudenten vid State College. Du, Frank, var min vän.” — ”Ja, och det är jag fortfarande”, svarade Buchman. ”Han gör precis samma sak i dag som han gjorde för fyrtio år sedan,” sade läkaren, ”men nu gör han det för nationerna.”

Frank Buchman har alltid ansett, att det är karaktären och inte hudfärgen som är det avgörande. Hans geniala vänskap omfattar och inkluderar alla slags människor.

Det var detta som Mary McLeod Bethune, grundaren av Nationella negerkvinnoförbundet, förstod och uppskattade. Vid åttio års ålder flög hon från Amerika till Europa för att delta i världskonferensen för Moralisk upprustning. Vid konferensen gjorde hon följande uttalande:

”Vår civilisations framtid kan mycket väl komma att avgöras av vilken idé som griper världens färgade befolkning. Den verkliga skiljelinjen går inte mellan svart och vit utan mellan gott och ont. Den avgörande kam-

pen utkämpas inte mellan raser, klasser eller nationer. Den avgörande striden står mellan Guds obegränsade nåd och människans arroganta och upproriska vilja. Det mest avgörande beslutet i dag är huruvida vi vill eller inte vill bli annorlunda.

Jag kommer från sydstaterna. Jag är amerikan. Det finns sexton miljoner människor i Amerika sådana som jag, som har drömt, bett, arbetat, strävat, offrat och förlåtit för att få uppleva en stund som denna. Endast en grundläggande förvandling i människors hjärtan kan få likställighetsprincipen i Förenta staterna att fungera. Enbart lagar och genomdrivandet av lagar kan aldrig åstadkomma det. Uppgiften att moraliskt upprusta vårt land är viktigaste som var och en av oss kan ge sin energi och förmåga till.

Jag har alltid längtat efter att mitt folk skulle få det bättre. Frank Buchman har längtat efter att alla människor skulle få det bättre. I Moralisk upprustning har jag sett världens nationer stå enade samman utan avseende på ras, klass eller färg.

Genom Moralisk upprustning öppnades mina ögon, och jag förstod klart, vad det innebar att se mig själv sådan jag är, att förvandlas och att lyssna intensivt och stilla till Guds röst efter vägledning, så att jag, fastän jag är åttio år gammal, kan bli en god soldat i den stora kampen att omskapa världen.

Jag vill säga till Amerika, ja, jag vill säga till hela världen: 'Mary McLeod Bethune har funnit det band som kommer att binda mänskligheten samman och göra den till ett med Gud.' Jag vill vara med om att knyta detta band allt fastare. Jag har sett människor från de färgade raserna sluta upp i kampen för Moralisk upp-

rustning. Jag är stolt över att min ras har insett behovet av att bygga en ny värld. Jag inser att om vita människor kan börja uppskatta de goda egenskaperna i en färgad människas hjärta, kan den färgade inte längre gömma sig bakom något förakt för den vite. Det blir fullt samarbete. Vi kommer att enas i ett sätt att leva som är ärligt, absolut ärligt. I dag måste vi vända upp och ned på världen.”

På Mary McLeod Bethunes gravsten står i enlighet med hennes sista önskan följande inskription: ”Moralisk upprustning — att vara en del av denna stora, enande styrka i vår tid var höjdpunkten av mitt livs erfarenhet.”

Dr G. Lake Imes, en medarbetare till Booker T. Washington från Tuskegee Institute, Alabama, överlämnade den stol som tillhört denne framstående uppfostrare, till MRA:s centrum på ön Mackinac, Michigan. Dr Imes säger: ”Här finns svaret till de problem som Amerika bär med sig från sitt förflutna. Människor av alla raser och med olika bakgrund arbetar tillsammans i harmoni och kamratskap utan något som helst tvång eller någon annan bevekelsegrund än det gemensamma syftet att erövra världen med en ideologi.”

Från State College reste Frank Buchman ut i världen med det målet i sikte.

År 1915 var han i Madras samtidigt som Gandhi började kämpa för Indiens självständighet. Detta var den första av de tio resor till Indien som Frank Buchman hittills har gjort. Han var tillsammans med Gandhi de tre första dagarna efter den store indierns återkomst från exilen i Sydafrika.

År 1916 var han i Kina. Sun Yat-sen blev hans vän.

Här gjorde han två betydelsefulla upptäckter: den ena var det kristna samhällets moraliska förfall. Han såg att många av de kristna missionärerna hade förlorat förmågan att hjälpa andra, därför att de bar på moraliska nederlag i sina egna liv.

Den andra upptäckten gällde kommunismen. Från och med nu insåg han, att kommunismen var mer än en politisk omvälvning. Det var begynnelsen till en materialistisk världsideologi. Denna upptäckt stärkte hans egen övertygelse om att världen behövde finna och leva ett ideologiskt svar.

År 1921 var han i Holland och fick där vänner, som då började och sedan har fortsatt att ha ett djupt inflytande på landets liv, från de ledande familjerna till arbetarhemmen i hamnar och stålverk.

Samma år for han också till Finland. Trettiofyra år senare sade biskop Gulin i Tammerfors, när han hälsade Moralisk upprustnings styrka på 350 människor välkommen till Helsingfors: "Det som Frank Buchman påbörjade när han först kom hit, är orsaken till att Finland i dag fortfarande är ett fritt land."

Under tjugotalet var Buchman i Rumänien, Ungern, Jugoslavien och Tyskland. Under dessa år spred sig ideologin från Amerika till England, med början i Cambridge och Oxford. Vid dessa universitet rekryterades det ledarskap som sedan skulle nå ut över hela världen.

Naturligtvis försökte fiender till ideologin att sprida osanningar om framgångarna vid dessa universitet. Det var vid besvarandet av sådana angrepp som den kände forskaren och psykologen L. W. Grenstad offentligt förklarade: "Jag känner dessa män. Jag känner deras arbete. Jag kan gå i god för att det är både sunt och

effektivt. Det hjälper dem som det når att bättre förstå innebörden av studierna och att bli bättre sportsmän.”

Några dagar senare stod följande brev — undertecknat av några av de mest framstående och respekterade männen vid universitetet i Oxford — att läsa i *Times*:

”Sir,

En rapport har spritts vida omkring om det arbete som utföres av grupper i Oxford, förbundna med dr F. N. D. Buchmans namn. Då vi iakttagit resultaten av detta arbete, är det vår uppfattning att denna kritik måste ha sprungit fram ur missförstånd och ogrundade rykten och att den misstolkar arbetets anda.

Högaktningsfullt

A. D. Lindsay	rektor, Balliol
M. E. Sadler	rektor, University College
W. B. Selbie	rektor, Mansfield College
F. R. Barry	kyrkoherde, St. Marys University Church
G. F. Graham Brown	rektor, Wycliffe Hall
L. W. Grensted	docent och kaplan, University College
W. E. S. Holland	
W. C. Costin	dekanus, St. Johns College
J. P. Thornton-Duesbery,	prorektor, Wycliffe Hall
F. H. Brabant	kaplan, Wadham College
D. C. Lusk	presbyteriansk kaplan vid univer- sitetet.

Fram till 1921 var Buchman lärare i ett college i Hartford, Connecticut. Vid den tidpunkten blev han

inbjuden till en marin nedrustningskonferens i Washington av en brittisk kustförsvarexpert. Det var samme officer, brigadör Forster, som hade skickat Buchman ett kort med bilden av ett ansikte. På kortet skrev han: "Gud gav människan två öron och en mun. Varför lyssnar hon inte till Honom dubbelt så mycket som hon talar?", en minnesvärd sanning som sedan blivit en erfarenhet för otaliga människor på alla kontinenter.

På tåget på väg till konferensen fick Buchman denna envetna tanke: "Avgå, avgå, avgå." Tiden hade kommit då han måste ge sig själv utan något förbehåll för att möta nationers behov med en ny människotyp.

Senare sade president Mackenzie vid Hartford College: "Det största misstag Hartford någonsin gjort var att låta den mannen ta avsked." Avskedet betydde inte bara att han bytte arbete. Det var från det ögonblicket en global ideologi började lanceras. Buchman hade ingen lön, inga garantier utom erfarenheten att där Gud leder, där förser Han. Han fattade det beslutet att leva inte med sikte på vad som *kunde* göras utan med en oåterkallelig förpliktelse att göra vad som *behövde* göras.

Ideologin växte snabbt i omfång. Stora styrkor från många nationer reste genom England, Sydafrika, Holland, Kanada, Amerika och Schweiz.

En kväll var Buchman middagsgäst i Skottland hos Mrs. Alexander Whyte. Hon anförtrorde honom att hon beredde sig på att dö. "Dö", svarade han, "varför bereder Ni Er inte på att leva?" Hon kom att leva på ett sätt som fick historisk betydelse. Hon hyrde rum på ett hotell i Genève och inbjöd dr Buchman att komma dit med ett lag under Nationernas Förbunds

sammanträde år 1932. Bill Pickle, spritlangaren från Penn State, var en av dem som kom.

De fakta som presenterades för NF-delegaterna var fascinerande och realistiska. De illustrerade försoning mellan raser i ett av världens oroligaste hörn, Sydafrika. Boer och engelsmän berättade om en konferens i Sydafrika 1929, då 600 boer och engelsmän stod upp tillsammans och avgav följande löfte: "Förr skall detta ändlösa solsken upphöra och denna oändliga veldt (slätt) plånas ut, än att vi engelsmän och boer i Sydafrika bryter den fred som vi befäster inför Kristus, vår Frellossare."

Carl Hambro, Nationernas Förbunds president år 1938, sade vid en lunch samma år för NF-delegaterna och dr Buchman och dennes vänner: "Vårt intryck är att dessa människor har lyckats med det fundamentala. Där vi har misslyckats i att förändra politiken, har de lyckats med att förändra människor och ge män och kvinnor ett nytt sätt att leva."

Vid ett möte i brittiska parlamentet 1934 inbjöd Carl Hambro dr Buchman att komma med en styrka till Norge. Etthundratjugo ledande personligheter inbjöds att möta dem. Tolvhundra kom. Det var ett ingripande i Norges och i de nordiska ländernas historia. Fyra professorer från Oslo universitet sammanfattade sin övertygelse på följande sätt: "Ert besök kommer att bli den avgörande faktorn i Norges historia. Ni har kommit i det strategiska ögonblicket med det rätta svaret." Och Oslotidningen *Tidens Tegn* skrev om följderna av besöket: "Hela landets andliga klimat har definitivt förändrats." Efter andra världskrigets slut förklarade biskop Fjellbu offentligt att den norska kyrkans

enighet under ockupationen berodde på Moralisk upp-
rustning.

Under tiden fortsatte arbetet att utvidgas i Amerika. Stora konferenser hölls i Kanada och Amerika. Bill Pickle blev god vän med Henry Ford. Denne bad Bill tala till sina medarbetare. Ford, som var en klok man, insåg att sanningen bättre kunde sägas genom en spritlangares egen historia än genom en teoretisk utläggning.

Under och efter kriget har konferenser hållits på ön Mackinac, Michigan, USA, i Caux i Schweiz, i Colombo på Ceylon, i Baguio på Filippinerna, i Tokio, New Delhi, Bangkok, Johannesburg, Rabat, Salisbury, Sao Paolo, Canberra och på andra platser. Genom dessa konferenser har ett övernationellt nät av förpliktade, ideologiskt tränade människor byggts upp.

Under 1957 har en betydande utvidgning genomförts av det ideologiska träningscentrum som finns på ön Mackinac och som varit i funktion sedan 1942. Det var i Amerika som världens första träningscentrum för demokratins ideologi skapades. På Mackinac har man byggt en teater samt hotell och matsalar för ett tusen personer. Tiotusentals människor från amerikansk industri, regering och skolväsen samt ledande personer från åttio nationer har kommit till detta högkvarter för att få ideologisk träning. Efterfrågan var så stor att dessa byggnader sköt upp mitt i vintern i köld och snö. Affärsföretag bidrog med cement, takpapp, timmer, parkett, färger och möbler. "Dessa byggnader", sade en kongressman, som är medlem av bevillningsutskottet, "representerar den förnämsta försvarsanläggningen på den amerikanska kontinenten.

De är källan till det ideologiska svaret på våra problem.”

Det var vid en konferens på Mackinac som Frank Buchman själv talade om hjärtat i den ideologi som Amerika och alla människor behöver:

”Amerika måste upptäcka sin rätta ideologi. Denna har sina rötter i dess kristna arv och är dess enda fullgoda vapen i kampen mot materialismen och alla andra ”ismer”. Men Amerika hatar inte materialismen. Tänk på Amerika i färd med att fördärva sig självt med just den kraft, som det fördömer hos andra! Den ideologiska kampen var graniten i Gamla och Nya testamentet. Alltför många människor kommer nu för tiden med socker i stället för granit — på det viset botar vi aldrig materialismen.

MRA går rakt på det fundamentala problemet — den erkänner synden. Synden är sjukdomen. Jesus Kristus är botemedlet. Resultatet är ett under. Ni kommer till ett sådant träningscentrum som detta. Ni kanske säger: ’Åh, jag tycker inte om att höra talas om synd.’ Det är ju tråkigt. Den borde talas om, men det borde räcka att snabbt bli klar över den och sedan gå vidare. Och man borde vara så känslig, att man ögonblickligen upptäcker den och förvandlas — det vore ytterligare ett under! Se till, att tonvikten på synden inte är för liten. Gör den så kraftig som möjligt. Rätta sedan snabbt till vad som skall rättas till. Förvandling, enighet, kamp. Det är den rätta ordningen.

Här kommer ni att finna de gamla fundamentala sanningarna — men de kommer med ett mäktigt, stigande crescendo. MRA återupprättar absoluta normer

i en tid då själviskhet och opportunism allmänt praktiserades av både enskilda och folk. Tag de fyra absoluten — ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek. En del av er ger kanske inte mycket för dem längre. Men om man vill bevärna ett folk måste man ge det dessa enkla, grundläggande normer.

Tag ärligheten till att börja med. Hur ser det ut här i landet? Finner man inte folk som varit oärliga? Korruption och svart börs sysselsätter en massa människor och kostar miljontals dollars. Förr var det ingen som sade något gott om oärligheten. Numera står framgångsrika bedragare högt i kurs.

Tag renheten. Man kanske menar att det bara är en privatsak. Men hur går det med landet? Det sägs att i en del fabriker är det så vanligt med orenhet, att den till och med är organiserad bland arbetarna och särskilt bland de samhällsfientliga grupperna, som begagnar sig av den som ett vapen. De vet att när folks moral råkar i förvirring, så börjar de också tänka förvirrat. Folk säger: 'Det är gräsligt!' och fortsätter att gå i kyrkan om söndagarna, men ingenting händer. Det är alltför få som försöker föra in en stark, renande kraft i folket. Vad händer med ett folk, när ingen längre bringar bot för det onda? Upplösta hem, rotlösa barn, kulturens förfall, plantskola för revolution.

Vad osjälviskhet och kärlek beträffar, så gör folk inte anspråk på att vara osjälviska och väntar sig inte att vara kärleksfulla.

Folk har avskrivit de fyra normerna som gammalmodiga. Så det är naturligt nog det sista man tänker på för folkens del. Det är därför som världen ser ut, som den gör. Men om man kan få människor att leva

efter dessa absoluter och stå för dem, då har man en styrka, en skapande faktor i samhället med en kraft, som ingenting rår på.

Men tonvikten måste ligga på moralisk skärpa och på Jesu Kristi frälsande kraft. Då får man uppleva den väldiga kraft som nu är nästan glömd — den Helige Ande, som ger oss det rätta svaret och säger oss exakt som en direkt kallelse från Gud vad vi skall göra.

Det är programmet för kyrkan i vår tid. Jag tror av hela mitt hjärta på kyrkan, en kyrka i brand, i brand för en revolution. Vi har ännu inte börjat uppleva den andliga revolution som behövs. Vi behöver en revolution, och sedan när vi kommer in i Guds närhets klara ljus, skall vi uppleva en lysande renässans. Vi kommer att få se vad Kristus har ämnat denna gamla värld till.

Det är en sak att känna till de här realiteterna. Men det gäller också att tillämpa dem i folkets liv.

Felet med en del av er är, att ni är så idealistiska, att era förhoppningar aldrig blir verklighet, inte ens i er egen familj.

Kampen om Amerika är kampen om Amerikas sätt att tänka. Ett folks tänkande ligger i ruiner innan landet ligger i ruiner. Och Amerikas tänkande är i ruiner.

Människor blir förvirrade och tror att frågan gäller om man skall vara höger eller vänster. Men det enda vi verkligen behöver är att vara ledda av Guds Helige Ande. Det är den kraft vi måste utforska. Då får vi den klarhet som gör slut på förvirringen. Den Helige Ande skall lära oss hur vi bör tänka och leva och skall ge oss en fast grund för att tjäna vårt folk.

Amerika har inte mycket kvar av sitt stora moraliska

arv. Tänk om vi glömmer att betona det moraliska klimatet, vad sker då med demokratin? En del av oss har varit så upptagna av våra egna affärer att vi har glömt att tänka på vårt land. Om inte Amerika återfår sin rätta ideologi har vi ingenting annat än kaos att vänta oss. Vår bestämmelse är att lyda Guds ledning.

Den verkliga stridslinjen i världen i dag går inte mellan klass och klass, inte mellan ras och ras. Striden står mellan Kristus och Antikrist. 'Utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna'."

I tidningen *Vaterland*, organ för det katolska partiet i Luzern, Schweiz, skrev professor Karl Adam, i en redaktionell kommentar betecknad som "den välkände professorn i dogmatisk teologi": "Eftersom Buchman inte siktar på att bygga en ny kristen kyrka utan att återuppväcka den personliga upplevelsen av de moraliska och religiösa *a priori* från vilka alla levande religioner springer fram, är det förståeligt att otaliga ickekristna från Indien, Kina, Japan och andra länder befinner sig bland de övertygade anhängare av denna rörelse... De fyra absoluten, uppmaningen till fullkomlig underkastelse under Guds vilja, tron på kraften av Kristi kors och den stilla stund som Buchman talar om, är grundläggande element i det kristna livet. Det är levande kristendom. Därför är Buchmans budskap i grunden ett kristet budskap. Man kan förstå att en katolik inte finner några nya sanningar i Caux. Men skakad in i själen måste han erkänna att man i Caux djupare förstått och levtt kristendomen än i många katolska församlingar."

Vid en mottagning, som anordnats för Frank Buch-

man i Hans Sachs Haus i Gelsenkirchen, beskrev denne i ett radiotal, som sändes ut över hela Europa och till länderna bakom järnridån, hur han först började sin egen revolutionära kamp:

”Några människor ställer den rätta diagnosen, men de använder felaktig behandling. De räknar inte med Gud och inte med förvandling av den mänskliga naturen. Resultatet blir förvirring, bitterhet och krig. Andra är helt säkra på att de har svaret i teorin, men de vill alltid att någon annan människa eller något annat land skall börja. Resultatet blir hopplöshet och förtvivlan.

När en rätt diagnos förenas med det rätta botemedlet, blir resultatet ett under. Den mänskliga naturen förändras och samhället förändras.

Låt mig illustrera detta med några personliga ord, eftersom det hände mig en dag för fyrtyotvå år sedan. För första gången såg jag mig själv med all min stolthet, min själviskhet, mina misstag och min synd. 'Jag' var medelpunkten i mitt eget liv. Om jag skulle bli annorlunda, måste detta stora 'JAG' utplånas.

Jag såg hur min bitterhet mot sex män stod som gravstenar i mitt hjärta.

Jag bad Gud förvandla mig, och Han sade till mig att jag skulle göra upp med dessa sex män. Jag lydde Gud och skrev sex brev, där jag bad om förlåtelse. Överst i varje brev skrev jag följande vers:

”När blicken möter undrets kors,
där Konungarnas Konung dog,
min vinning ter sig som förlust,
min stolthet simpel, utan fog.”

"Därpå skrev jag:
Min käre vän!

Jag har hyst bitterhet mot Er. Jag är ledsen för det.
Vill Ni förlåta mig?

Er tillgivne
Frank

Samma dag använde Gud mig till att förvandla en annan människas liv. Jag såg, att under skedde, när jag lydde Gud. Jag lärde mig sanningen, att när människan lyssnar, talar Gud; när människan lyder, handlar Gud; när människor förändras, förändras folken.

Detta var den revolutionära väg som jag slog in på för fyrtyotvå år sedan och som miljoner människor nu beträtt och som jag i dag uppfordrar er att gå samman med mig.

"Vad lever ni för? Vad lever er nation för? Själviska människor och själviska nationer kan föra världen till fullständig undergång. En ny slags människa, ett nytt slags statsmannaskap, en ny slags politik — det är vårt omedelbara behov. Det är för detta ändamål som Moralisk upprustning har kommit till."

Det är frågan om ett val.

Det är det val, som William Penn ställde en nation inför och som nu mänskligheten står inför.

"Människor måste välja att styras av Gud, annars dömer de sig själva till att regeras av tyranner."

Avgörandet som alla nationer i det tjugonde århundradet står inför är ett ideologiskt val:

Moralisk upprustning *eller* kommunismen?

Med Moralisk upprustnings ideologi kan Amerika nu

äntligen göra vad som måste göras. Människor behöver inte längre krypa ihop och söka skydd inför materialismens framvällande ström. Tillsammans kan de som ödmjuka och hoppfyllda tjänare åt en ideologi följa och lyda den Helige Andes plan, som ger ett svar till kaos.

Ty den Helige Andes verk är ideologiskt. Dess mål är att Guds vilja måtte ske på jorden såsom den sker i himmelen.

Ideologi innebär inte att vinna människor en efter en och föra in dem i en organisation, utan det är en effektiv organism av gudsledda människor, som realistiskt och tillsammans tar itu med nationers sätt att tänka och leva och förändrar dem.

Ideologi ger nya lösningar på gamla problem. Den tar fatt på tidens och nationernas nöd och problem och löser dem med människor.

Låt oss se på Stillahavsområdet, där kommunisternas strategi går ut på att förena nationerna i deras hat mot Amerika. Men enighet håller på att byggas upp mellan många länder, mellan arvfjender som Japan och Filippinerna, genom en förvandlingens ideologi, som ger svaret på allt hat.

Ordföranden i filippinska senatens försvarsutskott, senator Emmanuel Pelaez, sade till de asiatiska delegaterna vid konferensen i Baguio: "Det är av praktiska skäl, som jag önskar, att Moralisk upprustning skall slå rot och bli en styrka här. Fastän Moralisk upprustning är en andlig faktor, kan den ur nationell säkerhetssynpunkt bli ett mycket praktiskt och realistiskt bålverk mot kommunismens infiltration."

Jag hoppas att elden från MRA skall tändas överallt i världen och att de män i ledande ställning som utfor-

mar politiken skall bli inspirerade av den. MRA är och har varit en aktiv styrka i Filippinerna, och symbolen därför är den framlidne presidenten Magsaysays liv. Medborgarnas gemensamma insats genom MRA är en väldig styrka.”

Tidningen *Manila Bulletin* underströk i en ledarartikel den 8 april 1957 betydelsen för Filippinerna av att president Garcia deltagit i Baugiokonferensen. I ledaren hette det bl. a.: ”Det förefaller ofta som om omoralen inte är en avvikelse från det normala utan en inrotad vana som lömskt breder ut sig bland både hög och låg.” Ledarartikeln analyserar orsakerna till detta fenomen — korruption bland ungdomen, ”jag själv först”-principen inom politiken, tillfälle till mutor och korruption genom de stora summorna främmande valuta i det ekonomiska hjälpprogrammet, och kommunismen. ”Korruptionen har accepterats som ett vapen av kommunisterna”, som ”tror att de lättare kan överta makten genom ett demoraliserat samhällssystem.” Artikeln slutar: ”MRA har den moralkod som innesluter absolut ärlighet och absolut osjälviskhet. Pendeln måste snart svänga tillbaka dit, annars kommer vi att förgås.”

”Denna ideologi kommer att ena Asien”, skrev en välkänd amerikansk tidningsutgivare. ”Den är ett sammanbindande element för hela världen.”

Låt oss se på Afrika, där kommunismen försöker övertyga miljoner människor om att Moskva är den store röde befriaren, som driver undan de vita härskarna. Men MRA erkännes av sådana män som premiärministern i Tunisien, sultanen av Marocko och den ledande chefredaktören i Ghana som den ideologi vilken ger frihet utan blodsutgjutelse. Den överbryggar rassplittringen i

Sydafrika. En framstående vit sydafrikan sade till två svarta afrikaner, som lever denna ideologi: "När sådana som ni regerar Afrika, kommer sådana som jag att vara tillfreds."

Låt oss se på Europa där kommunisterna eftersträvar att vända människors hjärtan och sinnen från väst till öst, där klyftan mellan England och Amerika har vidgats på ett beklämmande sätt och där den förrädiska tanken håller på att smyga sig in, att ett kommunistiskt Ryssland och ett socialistisk England skulle ha mycket gemensamt.

Människor i Europa försöker förgäves att bevara frukterna av ideologi utan att ha själva ideologin. Därför försvagas NATO:s inflytande, och ekonomiska program som på papperet lovar mycket, bryter samman, emedan människornas motiv är oförändrade, och nationer, som inser att de inte längre kan klara sig ensamma, saknar förmågan att enas inför hotet av atombomben.

Men män som Adenauer i Tyskland och Schuman i Frankrike säger att MRA redan gjort mer än något annat för att skapa enhet mellan deras länder. F. d. hårdföra kommunister i Italien, Frankrike, Tyskland, Skandinavien och Storbritannien hävdar att MRA vinner män sådana som dem för demokratins sak. Och MRA förblir den länk som knyter det bästa i England och Amerika till ett gemensamt frihetsarv och till en gemensam bestämmelse för friheten.

Inför de anstormande världshändelserna tvingas människor i dag att se verkligheten i ögonen. Sanningen är den att folken i de fria nationerna finner sig inbegripna i en krigsföring av stora dimensioner, för vilken de, med

undantag av Moralisk upprustnings styrka, inte har undergått någon utbildning, inte uppgjort någon adekvat strategi och inte utvecklat någon kraft motsvarande tidens behov.

Var skulle nationer befinna sig i dag utan det ideologiska svar till kommunism och splittring, till anti-amerikanism, bitterhet och hat, som ledande män i olika nationer själva har erfarit och förklarat att Moralisk upprustning ger till Afrika, Asien, Latinamerika, Europa och världen?

Sådana män som Colwellbröderna spelar en livsviktig roll i denna äkta patriotism. Och det är en hyllning till klarsynen hos män i ledande ställning att de fortfarande är fria att göra det.

De och andra liknande dem borde få vara ständigt fria.

En man med ett gevär behöver månader av utbildning och disciplin. Och han behövs med sitt vapen i denna kritiska tid.

En man med en ideologi behöver livslång träning och disciplin. Hans tjänst är oersättlig och en prioritet, om inte krisen skall förvandlas till en katastrof som kan ödelägga civilisationen.

I ett radiotal, som sändes ut över hela världen, beskrev grundaren av Moralisk upprustning denna ideologiska styrka som ger ett svar, på följande sätt: "Så länge vi inte tar itu med den mänskliga naturen, grundligt, drastiskt och i nationell skala, kommer folken att fortsätta sin historiska väg mot våld och förstörelse.

Problemet är inte bara en järnridå, som skiljer nation från nation, utan den järnhårda själviskheten, som

skiljer människa från människa och alla människor från Gud. När människor lyssnar till Gud och lyder, smälter järnet ner.

För en generation sedan beslöt en grupp män, gripna av en materialistisk ideologi, att besegra världen med den. De satte in sina liv på den uppgiften. I tjugofem år har de hållit på att arbeta — timme efter timme, sovande och vakna, oavbrutet, skickligt, hänsynslöst på en världsfrent.

Plötsligt har statsmännen i de demokratiska länderna vaknat upp. De gnuggar sina ögon, när de ser vad som håller på at ske. Materialismens världsstyrka har infiltrerat varje land. Den har infiltrerat skolor och industrier. Den har invaderat kontor och regeringsdepartement. Den har påverkat deras familjer, kolleger och t. o. m. dem själva.

Slutligen fattar de krisens påtaglighet. De fattar den organiserade materialismens oerhörda utveckling på väg mot världskontroll och kaos. Varför, frågar de, är vi i denna situation? Hur har det hänt?

Förklaringen är enkel. Medan många sov och andra sysslade med sina egna affärer, arbetade materialisterna på sin revolution med en filosofi, en lidelse och en plan.

Vad är svaret? För en generation sedan började Moralisk upprustnings styrka också att kämpa. På en världsfrent har den mött plan med plan, idé med idé, en kämpande gudlös materialism med en kämpande inspirerad ideologi för demokratin.

Idén fick fäste. Den omskapade människor. Den vann inflytande i nation efter nation. I dag omsluter den hela jorden.

Nu ser vi denna styrka i aktion redo till tjänst. I

en tid då statsmän börjar inse hur kort fristen är erbjuder MRA frikostigt resultatet av tjugofem års arbete. En styrka i idékriget med en träning och erfarenhet, som under Guds ledning kan utrusta statsmän och gemene man med en ideologi, som förmår omskapa nationerna — nu.”

Det enda svaret är att förändra människor.

Det finns inga genvägar. Planer, pakter, konferenser, som inte förändrar människor, når inte problemets kärna. Statsmän, som inte behärskar konsten att förändra människor, visar därmed sin välmenande vanmakt. De strävar ihärdigt men frukten uteblir.

MRA förvandlar människor. Det ger ett ideologiskt svar till vår tids dilemma.

Och människor med denna ideologi är det tjugonde århundradets sanna patrioter.

De vet att man inte kan älska världen, om man inte älskar sitt eget land. Men de vet också att man inte kan rädda sitt eget land, om man inte lever för att utrusta det med en ideologi, som är stark nog att ge ett svar på det globala försöket att vinna kontroll över alla länder.

Det är en världskamp som kräver ett världssvar. Människor, som tänker och lever med mindre perspektiv än detta, offrar sina nationer för att få behålla sin sentimentalitet och själviskhet.

Människor och nationer som lever Moralisk upprustning kommer att bemästra denna tidsepok och motsvara nuets behov. De gör och kommer att göra vad som är nödvändigt att göra.

Detta är Amerikas sanna ideologi. Det är hela värl-

dens sanna ideologi, ty den erbjuder nyckeln till ett sunt och normalt liv för alla människor överallt.

Och den kommer att segra.

Gå du och gör sammalunda. Lev livet. Det är bästa sättet att komma underfund med att Amerika behöver en ideologi.

N A M N R E G I S T E R

- ABEOKUTA, H. H. Alaken av, 24
 ADAM, professor Karl, 177
 ADENAUER, förbundskansler Konrad, 44, 99, 182
 ADO-EKITI, H. H. Ewin av, 24
 AFRIKA, Kap. 1, 47, 127, 181
Aktuelle Moralprobleme, av professor Schöllgen, 116
 ALANIZ, Oscar, 111
 ALGERIET, 119, 127
 ALLENTOWN, Pennsylvania, 154
 AMATA, Ifoghale, 26
 AMERIKA, 7, 50, 72-74, 156-159, Kap. 9
 ANDERSON, Marion Clayton, 94
 DE ANDREA, monsignor, 109
 D'ANGELO, Raffaele, 96
 ARAKI, Mr., 68
 ARAMBURU, president, 109
 ARCHIBALD, överste, 17
 ARGENTINA, 56, 109
 ASIEN, Kap. 2, Kap. 3, 117, 141, 146
 ATHI RIVER, 20
 ATHLONE, earlen av, 13, 16
 AUNG SAN, general, 44, 45
 AUNG SAN, Mme, 44
 AUSTRALIEN, 36, 51, 65, 148, 149
 BAGUIO, (Filippinerna), se Moralistisk upprustning, asiatisk konferens
 BALDINI, Umberto, 92
 BANGKOK, 173
 BARKLEY, vicepresident Alben, 66
 BARRY, dr F. R., 170
 BEEVOR, general, 164
 BENEDENS, Willi, 104
 BERLIN, 44, 83, 91
 BETHUNE, Mary McLeod, 166
 BJERKHOLT, Hans, 106
 BLADECK, Max, 102-104
 BONN, 23, 116
 BOURGIBA, statsminister Habib, 126, 127
 BRABANT, F. H., 170
 BRASILIEN, 108-114
 BRITTO, Mr., 112
 BUCHMAN, dr Frank N. D., 10-13, 25, 27, 34-38, 43-45, 49, 52-57, 60, 67, 68, 71, 72, 74, 76-78, 83, 92, 119, 120, 150-154, 158, 161-179, 183-185
 BURMA, 32, 35-49
 CACHIN, Marcel, 100
 CAMBRIDGE, 169
 CARDOSO, Damasio, 109-111
 DE CARVALHO, Nelson M., 110, 111

- CAUX, se Moralisk upprustning, världskonferens
- CEYLON, 32, 44, 85, 173
- CHAVANNE, Pierre, 120-122
- CHIANG KAI-SHEK, generalissimus, 31, 36
- CHOU EN-LAI, 34, 40
- CHUNG CHUNG, Mr., 62
- COLWELL, bröderna, 32, 55-58, 72, 83-86, 183
- CORNELL, dr Douglas, 160
- COSTIN, W. C., 170
- COVENTRY, 91
- CUBA, 57
- CUNDARI, Frank, 95
- DANEEL, George, 12-14
- DAW Nyein Tha, 45
- Den försvinnande ön*, 90, 151, 153
- DICKSON, James, 57
- DIEM, president Ngo Dinh, 31, 36, 40, 150
- DISNEY, Walt, 24, 27
- DOUGLAS, Lloyd, 164
- EDISON, Thomas, 68, 161, 162
- EGYPTEN, 11
- EGYPTIAN THEATRE, Hollywood, 25
- EISENHOWER, president, 46
- ELISABETH, H. M. drottning, 13, 20
- EUROPA, 116, 127, 161, 182
- FALCK, Italien, 97
- FIAT, Italien, 97
- FILIPPINERNA, 9, 31, 32, 36
- FINLAND, 169
- FJELLBU, biskop Arne, 172
- FLYNN, Hazel, 25-29
- FORD, Henry, 68, 161, 162, 173
- FORMOSA, 36
- FORSTER, brigadör D., 171
- FRANKRIKE, 101, 102, 125, 126, 127, 182
- FRANSISKUS, 94
- FRIHET, skådespel, film, 11, 22-32, 47-48, 137
- FÖRENTA NATIONERNA, 25, 49, 63, 127, 136
- FÖRENTA STATERNA, 8, 25, 31, 64, 65, 126, 140, 173-177
- † GANDHI, Mahatma, 16, 56, 146, 168
- GANDHI, Manilal, 16
- × GANDHI, Rajmohan, 56
- GARCIA, president Carlos, 31, 57-59, 181
- GELSENKIRCHEN, 44, 83, 178
- GENEVE, 23, 28, 42, 91, 171
- GHANA, (Guldkusten), 8-11, 27, 30, 181
- EL GLAOUÏ, pascha Thami, 120-124
- GOLDING, George, 14
- GRAHAM BROWN, rektor G. F., 170
- GREEN, senator Theodore F., 30, 31
- GRENSTED, docent, kaplan L. W., 170
- GRISELLI, Mr., 95
- GUATEMALA, 116
- GUERRERO, Leon Marcia, 57
- GUESSOUS, Ahmed, 119-123
- GULIN, biskop, 169
- HAMBRO, Carl, 172
- HATOYAMA, statsminister Ichiro, 36, 52, 55, 57, 60, 78
- HATTA, dr Mohammed, 31
- HELSINGFORS, 23, 47, 91, 169
- HENRIQUE, Mr., 109, 113, 114

- HIROSHIMA, 45, 52, 64, 66
 HITLER, 106, 118
 HO YING-CHIN, general, 32, 154
 HOFMEYR, Agnes, 18
 HOFMEYR, Bremer, 12, 15, 18, 32
 HOFMEYR, J. H., 15
 HOLLAND, 85, 169, 171
 HOLLYWOOD, 25, 55, 83, 137
 HOOVER, Herbert, 8
 HOSHIJIMA, Niro, 32, 53-54, 57,
 60-63, 68, 78, 154

 IBADAN, universitet, 27
 ICHIMADA, Hisato, 57, 68
 IMES, dr G. Lake, 168
 INDIEN, 40-43, 50, 145-148
 INDOKINA, 127, 154
 ISHIZAKA, Taizo, 68
 ITALIEN, 85-97

 JAPAN, 36, 52-79, 151-156
 JAPAN, H. M. kejsaren av, 53
 JOEL, Mr., 109
 JOHANNESBURG, 17-18, 173
 JÄDERHOLM, Aimo, 27

 KARBO, Abayifaa, 27
 KATO, Kanju, 32, 54, 57
 KATO, senator Shidzue, 62, 77-79
 KENYA, 18-22
 KHARTUM, 147
 KIKUYU, 18-22
 KINA, 37, 50-52, 72-75, 91, 147,
 152-154, 168
 KIRUNA, 23, 91
 KISHI, premiärminister Nobosuke,
 31, 62, 71, 77-79
 KITAMURA, Tokutaro, 65
 KOREA, 51, 60-63, 77-79, 147,
 154
 KREML, 47, 127
 KUBOTA, Mr., 62, 77

 KURIYAMA, Chojiro, 65-66
 KUROWSKI, Paul, 102-105

 LAGOS, H. H. Oban av, 24
 LAURE, Victor och Irène, 100-
 102, 125
 LEAKEY, A. G. A., 18
 LENIN, 101, 118, 162
 LIM, senator Roseller T., 32, 53
 LINCOLN, Abraham, 10, 56
 LINDSAY, A. D., 170
 LING, Fader, 94
 LLOYD, Frank, 94
 LOUBSER, Jan, 15
 LUSK, D. C., 170

 ön MACKINAC, 44, 45, 67, 77, 94,
 168, 173, 174
 MCCORMACK, Vance, 163
 MCGOVERN, John, 157
 MACKENZIE, president, 171
 MAGSAYSAY, president Ramon, 31,
 36, 53-59, 158, 181
 MAHMOUD, Abdel-Majid, 136, 137
 MAHMOUD, bin Mat, Dato, 32
 MANILA, 60
 MANJABERIA, dr, 111
 MAO Tse-tung, 73
 MARCEL, Gabriel, 127, 132
 MAROCKO, 119-124, 127
 MAROCKO, H. M. Sultanen av,
 119, 123-124, 181
 MASMOUDI, general Mohammed,
 124-126
 MATHUR, R. D., 145-147
 MAU-MAU, 18-22
 MAUNG Maung Khin, 32
 MBAH A. U. D., 22
 MENDÈS-FRANCE, premiärminister,
 126
 MESSENGER, Vernon, 27
 MILANO, 23, 87, 96

- MOERANE, Manasseh, 7, 22
 MONTECATINI, 86
 MORALISK UPPRUSTNING; MRA:
   En ideologisk styrka, 160-172
   Världsaktionen, 19-21
   Asiatisk konferens, Baguio, 31,
     49, 56-63, 78, 141, 154, 173,
     180-181
   Världskonferenser, Caux, 23,
     43, 44, 64, 65, 67, 76, 101,
     102, 103, 113, 116, 117, 122,
     124, 125, 151, 153, 173
   Asiatisk konferens, Colombo,
     63, 173
   Mackinac träningscentrum, 173
   Upphovsman dr Buchman, 162
     -174
   En ideologi med ett svar, 7,
     174, 182-186
 MOTT, John R., 164
 MOSKVA, 47, 52, 91, 97, 131, 132,
   144, 146, 181
 MUSSOLINI, 118

 NAGASAKI, 52, 64, 66
 NAIROBI, 19
 NATIONAL THEATRE, Washington,
   7
 NEHRU, Pandit, 40, 42
 NEW DELHI, 145, 173
 NIGERIA, 22-25, 27
 NIXON, vicepresident, 59
 NKOMO, dr William, 13, 19
 NKURUMAH, premiärminister, 8, 9,
   30
 NORGE, 106-108, 172-173
 NYA ZEELAND, 36, 51

 ONITSHA, H. H. Obin av, 24
 Onkel Toms Stuga, 23
 OSAKI, Yukio, 64

 OWENS, James W., 25, 27
 OXFORD, 12, 32, 170

 PAKISTAN, 56
 PARETO, Vilfredo, 118
 PARIS, 91, 117, 120, 124, 125,
   126
 PASETTO, Angelo, 86, 87, 92, 93,
   94, 95, 97
 PAULUS, 74
 PEKING, 41, 72
 PELAEZ, senator Emmanuel, 180
 PENN, William, 8, 159, 179
 PENNSYLVANIA, State College, 162
   -163, 168
 PIBULSONGRAM, fältmarskalk, 36
 PICKLE, Bill, 163, 172, 173
 PRESSEN:
   African Morning News, 10
   Arbeiderbladet, Norge, 106
   Congressional Record, 59, 78
   Corriere della Sera, Ontario, 96
   Correioda Manhã, Rio, 114
   Figaro, Frankrike, 127, 132
   Gazette de Lausanne, 41
   Hindustan Times, 42
   Indian Opinion, Sydafrika, 16
   L'Informatore, Milano, 88
   Manila Bulletin, 181
   Manila Times, 58
   New Light of Burma, 32
   New York Times, 66
   Pravda, 132
   Saturday Evening Post, 66
   Sentinel, Los Angeles, 141
   Tidens Tegn, Oslo, 172
   The Times, London, 124, 170
   Times of India, 42
   Vaterland, Schweiz, 177
   Vetenskap och liv, Moskva, 131
   Yomiuri Shimbun, Japan 61
 PUIG, Luis, 116

- RABAT, 173
 RADHKRISHNAN, dr, 43
 RADFORD, amiral, 160
 RADIO: 85, 94
     B. B. C., 16, 27
     Columbia Broadcasting System,
         64
     Berlins Radio, 83
     Ceylons Radio, 32
     Indonesiens Radio, 32
     Moskvas Radio, 97, 132
     Tashkents Radio, 127
 RAHIMTOOLA, Begum, 156
 RANGOON, 35, 44, 45, 47
 RAYBURN, talman S., 30
 RICHARDSON, prof. Norman, 165
 RIO DE JANEIRO, 109, 110, 112,
     113, 114
 ROSSI, dr Luigi, 88-92
 RUHR, 100-106
 RYSSLAND, 47, 67, 76, 106, 146,
     182

 SADLER, M. E., 170
 SAIGON, 41
 SANTOS, 109, 112
 SAO PAOLO, 109, 173
 SCHUMAN, Robert, 54, 127, 182
 SCHWEIZ, 23, 64, 67, 76, 85, 101,
     144, 171, 177
 SCHÖLLGEN, prof. Werner, 116
 SCOTT, Joseph, 8, 9, 53, 54
 SEKI, Tatsuji, 77
 SELBIE, dr W. B., 170
 SENA, Devar Surya, 32
 SESTO SAN GIOVANNI, 87-91
 SHASTRI, Rajaram, 32
 SHIBUSAWA, Keizo, 67
 SHIBUSAWA, Masahide, 151-154
 SHIBUSAWA, greve, 67, 151
 SHIGEMITSU, Mr., 53
 SIBIRIEN, 75

 SI BEKKAI, premiärminister, 124
 SKANDINAVIEN, 55, 57, 106, 182
 SOFIA, H. M. drottning, 13
 SOGO, Shingi, 68, 71
 SPARKS, president, 165
 SPRINGS, 17
 STEIN, Hubert, 104
 STELLENBOSCH universitet, 15
 STOCKHOLM, 23, 49, 91, 143
 SUMITOMO, Kichizæmon, 57, 68
 SUNARTO, R. P., 32
 SUN YAT-SEN, 168
 SVERIGE, 143
 SYDAFRIKA, 7, 12, 14-16, 168,
     171, 172, 182

 TEGSTRÖM, Rickard, 27
 THAILAND, 35-36, 49, 56, 126
 THORNTON-DUESBERY, prorektor
     J. P., 170
 TOGANO, senator, 57, 68, 72
 TOGLIATTI, P., 86, 96
 TOKIO, 60, 64, 72, 75, 151, 173
 TOLON NA, Yakubu Tali, 9, 10,
     19
 TRIESTE, 85
 TUNISIEN, 119, 124-127
 TYSKLAND, 44, 96, 98-105, 169,
     182

 U NU, premiärminister, 31, 35-49
 UNGERN, 80, 98, 144-145, 169
 U REWATA, 44
 URUGUAY, 114
 USA, se FÖRENTA STATERNA
 U TIN TUT, 43

Vanishing Island, se Den försvin-
nande ön
Vi är morgondagen, 144
 VIET NAM, 31, 36, 40, 41, 148-
     151
 WAN, president, 49

WARREN, guvernör Earl, 64
WARUHIU, hövding, 19
WASHINGTON, 7, 22, 29, 30, 34,
64, 65, 66, 91, 127, 160, 171
WASHINGTON, Booker T., 168
WEST, biskop George, 45
WHYTE, fru Alexander, 171

WILEY, senator Alexander, 59, 78,
131
WOOD, George, 94
WRIGHT, Henry, 164
YOONG SUNG SOON, 32, 62
YOSHIDA, Shigeru, 63